Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Victor Hugo ; oversat af A. C. Clausen.
Titel | Title:	Bug-Jargal eller Negeropstanden paa St. Domingo : Fortælling
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : A. P. Liunge og C. F. Güntelberg, 1830
Fysiske størrelse | Physical extent:	153 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Bug-Jargal

eller

Negeropstanden paa St. Domingo.

Fortælling

af

Victor Hugo.

Oversat

af

A. C. Clausen.

Kjøbenhavn.

Udgivet af A. P. Liunge og C. F. Güntelberg.

Trykt hos Robert, Vandkunsten Nr. 180.

1830.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

"Skjøndt født i Frankrig," begyndte Capitain d'Auverney efter en forventningsfuld Taushed, idet han kjertegnede sin newfoundlandske Hund, Rask, der havde lagt sin lamme Pote op paa hans Skjød, og som ved sin uhyre Størrelse allerede ofte havde opvakt de forsamlede unge Officerers Opmærksomhed, "skjøndt født i Frankrig, blev jeg dog tidlig sendt over til St. Domingo, til en af mine Onkler, en hovedrig Planter, hvis Datter jeg skulde egte."

"Min Onkels Eiendomme laae tæt ved Fortet Galifet, og hans Plantager indtoge den største Deel af Aculs Sletter. Denne ulykkelige Beliggenhed, hvis Detaillering uden Tvivl forekommer Dem at være af liden Vigtighed, mine Herrer, var en af de første Aarsager til min Families Ulykke og totale Undergang."

"Otte hundrede Negere dyrkede min Onkels umaadelige Plantager, og jeg maa desværre tilstaae, at hans Slavers sørgelige Stilling blev endnu sørgeligere ved deres Herres ufølsomme Haardhed. Min Onkel hørte til det, lykkeligviis temmelig indskrænkede, Antal af Plantere, hvis Hjerter den lange Vane at herske uindskrænket og despotisk har forhærdet. Vant til at blive adlydt ved det første Vink, straffede han en Slaves mindste Tøven paa det grusomste, og hans Børns Forbøn gjorde for det meste kun det Onde værre og opeggede hans Vrede endnu mere. Vi vare derfor som oftest nødte til at indskrænke os til hemmelig at lindre de Onder, som vi ikke kunde forekomme."

"Blandt alle disse Slaver var der kun en eneste, som

havde fundet Naade for min Onkels Øine. Det var en spansk Dverg, Mulat af Farve, som Lord Effingham, Gouverneur paa Jamaica, havde foræret ham. Min Onkel, der i lang Tid havde opholdt sig i Brasilien, hvor han havde antaget de pragtlystne Portugiseres Sædvaner, satte sin Glæde i at omgive sig med en Pragt, der svarede til hans Rigdomme. En stor Mængde Slaver, dresserede til at opvarte, ligesom europæiske Tjenere, gav hans Huus et Slags herskabelig Glands, og, for at intet skulde mangle deri, havde han gjort Slaven, som Lord Effingham havde foræret ham, til sin Nar, efter hine gamle Fyrsters Exempel, der havde slige Gjøglere ved deres Hof. Jeg maa tilstaae, at Valget var fortrinlig heldigt. Mulatten Habibrah — det var hans Navn — var en af hine Skabninger, hvis Legemsdannelse er saa paafaldende, at de vilde forekomme Een som Uhyrer, naar de ikke vækkede Latter. Denne hæslige Dverg var lille, tykmavet, og bevægede sig med en vidunderlig Hurtighed paa et Par svage, tynde Been, der trak sig op under ham, naar han sad, ligesom paa en Edderkop. Hans umaadelig store Hoved, der sad dybt nede imellem Skuldrene, var bedækket med en rødagtig, kruset Uld, og forsynet med et Par Øren, der vare saa brede, at hans Kammerater pleiede at sige, at Habibrah brugte dem til at tørre sine Øine, naar han græd. Hans Ansigt var bestandig fortrukkent og aldrig det samme, men denne Bevægelighed i hans Træk bevirkede dog i det mindste, at hans Hæslighed var afverlende. Min Onkel elskede ham netop for hans udmærkede Hæsligheds og uforanderlige Munterheds Skyld, og Habibrah var saaledes hans Yndling. Medens de andre Slaver vare overlæssede med haardt Arbeide, havde Habibrah intet andet at bestille, end at bære en stor Vifte af Paradisfugle-Fjer efter sin Herre, for at bortjage Muskitter og andre Insecter. Min Onkel lod ham sidde og spise ved sine Fødder paa en Sivmaatte, og gav ham altid paa sin egen Tallerken nogle Levninger af sine Yndlingsretter. Habibrah viste sig ogsaa erkjendtlig for

saa megen Godhed, idet han kun brugte sit Narre-Privilegium og sin Ret til at gjøre og sige hvad han vilde, for at more sin Herre ved tusinde gale Indfald, ledsagede af de latterligste Grimasser, og ved det mindste Vink fra min Onkel kom han springende med en Abes Behændighed og en Hunds Underdanighed."

"Jeg kunde ikke lide denne Slave. Der var noget altfor krybende i hans Opførsel; og om Slaveriet end ikke vanærer, saa foranlediger dog Tyendeforholdet en underordnet Stilling. Jeg yttrede den største Medlidenhed og Velvillie mod hine ulykkelige Negere, som jeg saae arbeide hele Dagen, næsten uden at have noget Klædningsstykke til at skjule deres Nøgenhed med; men denne vanskabte Gjøgler, denne dovne Slave, med sin brogede Narredragt, besat med Galoner og besaaet med Bjelder, vakte blot min dybeste Foragt. Iøvrigt gjorde denne Dverg intet godt Brug af den Gunst, som hans Gjøglerier og krybende Ydmyghed havde forskaffet ham hos den strenge Herre. Han var saaledes aldrig gaaen i Forbøn for nogen hos en Herre, der saa ofte dicterede de grusomste Straffe; men man hørte ham endog en Dag, da han troede sig alene med min Onkel, at bede ham om at fordobble sin Strenghed imod hans ulykkelige Kammerater. Med alt dette syntes de andre Slaver, der burde have betragtet ham med Skinsyge og Mistro, ingenlunde at hade ham. Han indgød dem meget mere en ærbødig Frygt, der slet ikke lignede Had; og naar de saae ham spadsere imellem deres Hytter med sin høie, spidse Hue, prydet med smaa Klokker, og paa hvilken han havde malet barokke Figurer med rødt Blæk, hviskede de til hverandre: Det er en Obi!*)"

"Disse Omstændigheder, paa hvilke jeg i dette Øieblik henleder Deres Opmærksomhed, mine Herrer, beskjeftigede mig kun meget lidet dengang. Ganske besjelet af den reneste, meest prøvede Kjerlighed, som ingen Modgang syntes at kunne ramme, og som den Pige, der var bestemt til min

*) Troldmand.

Hustru, havde følt for mig fra vor Barndom af, gav jeg kun lidet Agt paa alt hvad der ikke var Marie. Vant til fra min tidligste Ungdom af at betragte den som min tilkommende Kone, der paa en Maade kunde ansees for min Søster, var der opstaaet et ømt Forhold imellem os, hvis Beskaffenhed man ikke engang fatter, naar jeg siger at vor Kjærlighed var en Blanding af broderlig og søsterlig Hengivenhed, glødende Lidenskabelighed og egteskabelig Fortrolighed. Faa Mennesker havde henlevet deres Ynglingsalder lykkeligere, end jeg, under en skjønnere Himmel og under gunstigere Omstændigheder for den nærværende og Forhaabninger for den tilkommende Tid. Omgiven næsten fra min Fødsel af alle Lykkens og Rigdommens Goder, af alle de Fortrin, som Rangen medfører i et Land, hvor Farven er tilstrækkelig til at skjenke os den, henlevende mine Dage ved det Væ'ens Side, som besad min hele Kjærlighed, seende denne Kjærlighed begunstiget af vore Forældre, der ene kunde have lagt Hindringer i Veien for den, og alt det i den Alder, da Blodet ruller hedt igjennem Aarerne, og i et Land, hvor der er en evig Sommer og blomstrende Natur; behøvedes der mere, for at indskyde mig en blind Tillid til min Lykkes Stjerne? Behøvedes der mere, for at give mig Ret til at sige, at kun faa Mennesker have henlevet deres Ynglingsalder lykkeligere, end jeg?" —

Her holdt Capitainen et Øieblik inde, men vedblev strax efter i en meget sørgmodig Tone:

"Derimod er det sandt, at jeg for nærværende Tid har den største Ret til at paastaae, at ingen skal henleve sine sidste Dage sørgeligere, end jeg. —"

Ret som om han havde vunden Kraft ved Følelsen af sin Ulykke, vedblev han med fast Stemme:

"Midt under disse skuffende Forventninger og blinde Forhaabninger, i August Maaned 1791, fyldte jeg mit tyvende Aar, og min Onkel havde bestemt denne Tidspunkt til min Forening med Marie. De kunne let forestille Dem, at Tan-

ken om en saa nærforestaaende Lykke beherskede alle mine Evner, og hvor svagt Mindet maa være, som jeg har tilbage om de politiske Stridigheder, der allerede dengang i et Par Aar havde forurolliget Colonien. Det hændedes kun en eneste Gang at jeg kom til at tage nogen levende Deel i en Strid om Dagens Begivenheder. Det var i Anledning af hiint uheldsvangre Decret af 15de Mai 1791, ved hvilket Frankrigs National-Forsamling skjenkede de frie Couleurte samme politiske Rettigheder, som de Hvide. Paa et Bal hos Gouverneuren i Capstaden talte flere unge Plantere med Heftighed om denne Lov, der saa grusom saarede de Hvides maaskee grundede Selvkjerlighed. Jeg havde endnu ikke taget nogen Deel i Samtalen, da jeg saae en rig Planter nærme sig, som de Hvide med Nød og Neppe taalte imellem sig, og hvis tvetydige Farve vakte nogen Mistanke om hans Fødsel; jeg gik derfor rask hen imod ham og sagde:" "Forføi Dem et andet Sted hen, min Herre; thi her taler man om Ting, som maae klinge ubehagelig for Dem, som har blandet Blod i Deres Aarer." "Denne Fornærmelse gjorde ham saa rasende, at han fordrede mig ud, og vi bleve begge saarede. Jeg tilstaaer, at jeg handlede urigtige i at opegge ham, og det er aabenbart, at den saa kaldte Fordom mod hans Farve ikke havde bragt mig saa vidt; men dette Menneske havde paa nogen Tid været saa dristig at hæve sine Øine til min Cousine, og i det Øieblik, da jeg ydmygede ham paa en saa uventet Maade, havde han netop dandset med hende." —

"Med alt dette saae jeg med Henrykkelse det Øieblik nærme sig, der skulde forene mig med Marie, — blev ganske uvidende om den stedse voxende Gjering, som satte Alle omkring mig i Bevægelse; og da jeg blot havde Øie for min nærforestaaende Lykke, bemærkede jeg ikke den truende Uveirssky, som næsten allerede bedækkede hele vor politiske Horizont, og som ved sit Udbrud skulde tilintetgjøre os Alle. Forresten var der ingen, selv ikke de ængsteligste Gemytter, som for Al-

vor ventede nogen Opstand af Slaverne, da man foragtede denne Menneskeklasse for dybt, til at frygte den."

"I de første Dage af hiin August Maaned, som jeg med saa brændende Længsel havde higet efter, indtraf et besynderligt Tilfælde, der ganske uventet bragte Forstyrrelse i mine stille Forhaabninger."

"Paa Bredden af en yndig Bæk, som befyllede hans Plantager, havde min Onkel ladet bygge en lille Løvhytte, omgiven af et tæt Krat, hvor Marie daglig opholdt sig, for at indaande hiin behagelige Søvind, som i de hedeste Maaneder af Aaret, regelmæssig blæser paa St. Domingo, fra Morgen til Aften, og hvis Kjølighed tiltager eller aftager i Forhold til Dagens Hede."

"Jeg smykkede selv hver Morgen denne yndige Pavillon med de skjønneste Blomster, jeg kunde finde. — En Dag kommer Marie løbende ganske forfærdet til mig; hun var som sædvanlig traadt ind i sin Løvhytte, men havde med en Blanding af Forundring og Skræk seet alle Blomsterne, med hvilke jeg havde pyntet den om Morgenen, sønderrevne og traadte i Støvet, og en Bouqvet af friskt plukkede Morgenfruer var lagt paa det Sted, hvor hun pleiede at sætte sig. Hun var endnu ikke kommen sig af sin Forundring, da hun havde hørt Lyden af en Guitarre fra selve Krattet, som omgav Løvhytten, og derpaa havde en Stemme, som ikke var min, begyndt at synge en Sang, som forekom hende at være spansk; men hendes Forvirring og uden Tvivl ogsaa nogen jomfrulig Undseelse havde forhindret hende fra at forstaae andet af den, end hendes Navn, der hyppig blev gjentaget. Nu greb hun øiebliklig Flugten og mødte lykkeligviis ingen Hindring paa Veien."

"Denne Fortælling vakte hele min Harme og Skinsyge. Min første Mistanke faldt paa den frie Couleurte, med hvem jeg, som De veed, nylig havde havt en Trette, men jeg besluttede at undersøge Sagen nøie. Jeg satte Mod i den stakkels Marie, og foresatte mig utrættelig at vaage over

hende, indtil det lykkelige Øieblik, da det tillodes mig at beskytte hende endnu bedre."

"Da jeg med Grund kunde ane, at den Dumdristige, hvis Uforskammenhed saa heftig havde forfærdet Marie, ikke vilde indskrænke sig til dette første Forsøg, for at tilkjendegive hende sin Kjerlighed, stillede jeg mig endnu samme Aften paa Luur i Nærheden af den Fløi, hvor min Forlovede slumrede, efter at alle i Plantagen havde begivet sig til Ro. Skjult imellem de tætte, høie Sukkerrør, ventede jeg, bevæbnet med min Dolk, og jeg ventede ikke forgjeves. Omtrent midt paa Natten vakte et melankolsk Præludium, som lød nogle Skridt fra mig, pludselig min Opmærksomhed. Denne Lyd virkede paa mig, som et elektrisk Stød; det var en Guitarre, og det var under selve Maries Vindue! Rasende svingede jeg min Dolk, og styrtede hen imod det Sted, hvorfra Lyden kom. Pludselig følte jeg mig greben og kastet til Jorden med en Kraft, der forekom mig overnaturlig; min Dolk blev voldsom reven mig ud af Haanden, og jeg saae den blinke over mit Hoved. Paa samme Tid lynede et Par funklende Øine i Mørket tæt ved mine, og en dobbelt Rad af blendende hvide Tænder aabnede sig, for at udstøde disse Ord! Te tengo! Te tengo! *)

"Endnu mere forundret, end egentlig forskrækket, værgede jeg mig forgjeves imod min frygtelige Modstander, og allerede begyndte Spidsen af Dolken at bane sig Vei gjennem mine Klæder, da Marie, hvem Guitarren og den øvrige Larm havde vækket, pludselig lod sig see ved Vinduet. Hun kjendte min Stemme, saae en Dolk blinke, og udstødte et Rædselsskrig. — — Dette gjennemtrængende Skrig lammede paa en Maade min seierrige Fjendes Haand; han standsede, som forstenet ved et Trylleslag, bevægede Dolken endnu nogle Øieblikke med Ubestemthed frem og tilbage paa mit Bryst, men kastede den pludselig bort, og sagde paa Fransk: ""Nei, nei,

*) Jeg har Dig! Jeg har Dig!

hun vilde græde altfor meget!"" — Efter at have udtalt disse besynderlige Ord, forsvandt han imellem de tætte Sukkerrør; og inden jeg havde reist mig, udmattet af den ulige Kamp, var der ikke ringeste Lyd eller Spor tilbage af hans Nærværelse eller Flugt. — Det vilde falde mig meget vanskeligt at sige, hvad der foregik i mit Indre, da jeg vaagnede af min første Forbauselse i minømme Maries Arme, for hvem jeg paa en saa besynderlig Maade var bevaret ved selve den, der lod til at ville gjøre mig hende stridig. Jeg var nu mere end før rasende forbittret paa denne uventede Medbeiler, og skamfuld over at skylde ham Livet; i Grunden, tilhviskede min Egenkjerlighed mig, er det Marie, Du skylder det, da det var hendes Stemmes Tryllemagt, der rev Dolken ud af din Fjendes Haand. Imidlertid kunde jeg ikke dølge for mig selv, at der jo laae noget Ædelmodigt i den Følelse, som havde bestemt min ubekjendte Medbeiler til at skaane mig. Men hvo var denne Medbeiler? Jeg tabte mig i unyttige Gisninger, der ikke bragte til noget Resultat. Det kunde ikke være den couleurte Planter, som min Skinsyge først havde tænkt sig; han havde langt fra ikke disse overordentlige Kræfter, og desuden var det heller ikke hans Stemme. Personen, med hvem jeg havde kæmpet, forekom mig at være nogen til Beltestedet, og ingen uden Slaverne i Colonien vare saaledes halv paaklædte; men det kunde ikke være nogen Slave: Følelser, som den, der bragte ham til at kaste Dolken bort, troede jeg ikke kunde boe i en Slaves Bryst, og desuden oprørte alt sig i mit Indre imod den nedværdigende Tanke, at have en Slave til Medbeiler. Men hvo var det da? Jeg besluttede at vente og spionere."

"Marie havde vækket sin gamle Amme, der var hende i Moders Sted, da hun havde mistet denne, imedens hun endnu laae i Vuggen. Jeg blev hos hende den øvrige Deel af Natten, og ved Dagens Frembrud underrettede vi min Onkel om disse uforklarlige Begivenheder. Hans Forundring var overvættes stor, men hans Ærgjerrighed kunde lige saa

lidt som min dvæle ved Tanken om, at hans Datters ubekjendte Elsker kunde være en Slave. Ammen fik Befaling ikke mere at forlade Marie, og da Provindsial-Forsamlingens Møder og Opsigten med Plantagerne ikke skjenkede min Onkel nogen Frihed, bemyndigede han mig til at ledsage hans Datter paa alle hendes Spadseretoure indtil vor Bryllupsdag, som var berammet til den 22de August. Paa samme Tid befalede han, at Grændserne af hans Besiddelser skulde bevogtes Dag og Nat endnu strengere end før, da han ikke kunde troe andet, end at den kjelne Hyrde maatte være uden for disse."

"Efter at alle disse Forsigtighedsregler vare iværksatte, besluttede jeg med min Onkels Samtykke at anstille en Prøve. Jeg gik til Løvhytten ved den lille Bæk og udslettede, ved atter at smykke den med Blomster, ethvert Spor af Gaarsdagens Uorden."

"Ved det Klokkeslet, da hun sædvanligviis begav sig derhen, væbnede jeg mig med min Karabin, ladet med Kugle, og foreslog min Cousine at følge hende til Løvhytten. Den gamle Amme ledsagede os."

"Marie, hvem jeg ikke havde fortalt, at jeg havde udslettet ethvert Spor af den Uorden, der Dagen iforveien saa heftig havde forskrækket hende, traadte først ind i Løvhytten. — ""See engang, Leopold,"" sagde hun til mig, ""min Vugge er endnu i samme Uorden, som da jeg forlod den igaar; see, hvor dit Arbeide er tilintetgjort, og dine Blomster sønderrevne og visne; men det, som forundrer mig,"" tilføiede hun, idet hun tog den Bouquet Morgenfruer, der laae paa Græsbænken, ""det som forundrer mig, er at disse hæslige Blomster ikke ere visnede siden igaar. Betragt dem engang, min Ven, de see ud, som om de nylig vare plukkede."" — Jeg stod ubevægelig af Forundring og Harme. Mit Morgenarbeide var virkelig allerede ødelagt; og de melankolske Blomster, hvis friske Udseende forundrede min stakkels Marie saa meget, havde indtaget de Rosers Plads, med

hvilke jeg havde bestrøet Græsbænken. — ""Berolige Dig,"" sagde Marie til mig, da hun saae min Harme, ""berolige Dig; den Ting er jo forbi, og den Dumdristige vil uden Tvivl ikke komme mere igjen, lader os træde det altsammen under Fødder, ligesom denne forhadte Bouquet."" — Jeg vogtede mig vel for at bringe hende ud af Vildfarelsen, af Frygt for at forskrække hende, og uden at sige hende, at den, der efter hendes Formening ikke mere vilde komme igjen, allerede var kommen igjen, lod jeg hende i hendes uskyldige Harme træde Morgenfruerne under Fødder. Derpaa, i Haab om at Timen var kommen, da jeg skulde lære at kjende min hemmelighedsfulde Rival, lod jeg hende sætte sig taus ned imellem sin Amme og mig."

"Vi havde neppe sat os, førend Marie lagde sin Finger paa min Mund; nogle Toner, dæmpede af Vinden og Vandets Rislen, havde naaet hendes Øren. Jeg lyttede, det var det samme melankolske og langsomme Præludium, som den foregaaende Nat havde opvakt min Harme. Jeg vilde fare op fra mit Sæde, men et Vink af Marie holdt mig tilbage. — ""Leopold,"" sagde hun til mig med dæmpet Stemme, ""vær rolig, han vil maaskee synge, og hans Ord ville uden Tvivl vise os, hvem han er.""

"En Stemme, der paa engang baade var mandig og klagende, lød strax efter fra det tykke Buskads, og sang til Guitarren en spansk Romance, hvoraf hver Strophe gjorde et saa heftigt Indtryk paa mig, at jeg endnu den Dag i Dag næsten er istand til at gjengive den Ord for Ord."

""Hvorfor undflyer Du mig, Maria? Hvorfor undflyer Du mig, unge Pige? Hvorfra denne Rædsel, der isner din Sjel, naar Du hører mig? Jeg er i Sandhed meget frygtelig! Jeg veed at elske, at lide og at synge!""

""Naar jeg seer din lette, yndige Skabning træde frem imellem Kokostræernes Stammer paa Flodbredden, saa forvirrer et Blendværk mit Syn, o Maria! og jeg troer at see en Aand svæve mig forbi!""

""Og hører jeg, o Maria! de fortryllende Toner, der udgaae af din Mund, som en melodisk Sang, da synes mit Hjerte at banke i mit Øre og at blande en klagende Susen i din harmoniske Stemme.""

""Ak! Din Stemme er mig langt behageligere, end selv de unge Fugles Sang, der gjennemskære Luften med deres Vinger og komme fra mit Fædrenelands Kyster. — Fra mit Fædreneland, hvor jeg var Konge, fra mit Fædreneland, hvor jeg var fri!""

""Fri og Konge, unge Pige! Jeg vilde glemme alt det for din Skyld; jeg vilde glemme Alt, Kongerige, Familie, Pligter, Hevn! — Ja, endogsaa Hevnen, skjøndt Øieblikket nærmer sig til at plukke denne bittersøde Frugt, der modnes saa seent!""

"Stemmen havde sungen de foregaaende Stanser med hyppige og smertelige Pauser, men de sidste Ord havde den udstødt i en frygtelig Tone."

""O Maria! Du ligner det skjønne, ranke, bevægelige Palmetræ, og Du speiler Dig i din unge Elskers Øine, som Palmetræet i Kildens klare Vand. Men, veed Du ikke, at der undertiden dybt inde i Ørkenen lurer en Orkan, som er skinsyg over den elskede Kildes Lykke; den styrter frem, og Luft og Sand blander sig under dens tunge Vingeslag; den indhyller Træet og Kilden i en glødende Damp; Kilden udtørres, og Palmetræet føler sin majestætiske Bladekrone visne ved dens dræbende Aandepust.""

""Skjelv, Du Hispaniolas*) hvide Datter! Skjelv for at ikke Alt omkring Dig snart skal blive til en Orkan og en Ørken! Da vil Du savne den Kjerlighed, som kunde have ledet Dig til mig, ligesom den muntre Kata, Frelsens Fugl, leder den Reisende gjennem Afrikas Sandørkener til Cisternen.""

*) Saaledes kaldte Christopher Columbus Øen St. Domingo, da han opdagede den i December 1492.

""Og hvorfor skulde Du foragte min Kjerlighed, Maria? Jeg er Konge, og min Pande hæver sig langt over alle andre Menneskers. Du er hvid og jeg er sort; men Dagen maa forene sig med Natten, for at avle Morgen- og Aftenrøden, der ere skjønnere, end den selv.""

"Et langt Suk, forlænget ved Guitarrens bævende Strenge, ledsagede disse sidste Ord. Jeg var ude af mig selv. Konge! — Sort! — Slave! — Tusinde usammenhængende Tanker, fremkaldte ved den Sang, jeg havde hørt, tumlede omkring i mit Hoved. En heftig Attraa efter at komme hiin Ubekjendte tillivs, der vovede at indflette Maries Navn i sine Kjerligheds- og Trudsels-Sange bemægtigede sig mig. Jeg greb krampeagtigen min Karabin og styrtede ud af Løvhytten. Marie strakte forfærdet endnu sine Arme ud efter mig, da jeg allerede var forsvunden i Krattet paa den Side, hvorfra Stemmen var kommen. Jeg gjennemsøgte Skoven i alle Retninger, jeg stødte Karabinløbet ind i alle tykke Buske, jeg gik rundt omkring alle store Træer og ledte overalt i det høie Græs — — men der var Intet og altid Intet! Denne forgjeves Søgen, i Forening med unyttige Betragtninger over Romancen, jeg havde hørt, blandede nogen Forvirring i min Vrede. Denne dumdristige Medbeiler skulde da stedse undgaae min Arm, ligesom min Skarpsindighed. Jeg skulde da altsaa hverken kunne gjette hvem han var, eller faae fat paa ham! — — I dette Øieblik rev en Lyd af Bjelder mig ud af mine Drømmerier; jeg vendte mig om, og Dvergen Habibrah stod ved min Side. — ""God Dag, Herre!"" sagde han til mig, og bukkede ærbødig; men hans lumske Blik, der skjelede op til mig, syntes med et Udtryk af Ondskab og Triumph at bemærke den Bekymring, som stod malet paa min Pande. — ""Tal,"" raabte jeg til ham i en heftig Tone, ""har Du seet nogen her i Skoven?"" — ""Ingen anden end Dem, señor mio,"" svarede han rolig. — ""Har Du ikke hørt en Stemme?"" vedblev jeg. Slaven dvælede et Øieblik, som om han betænkte sig paa, hvad han skulde

svare mig. — ""Hurtig,"" sagde jeg, ""svar hurtig, Elendige, har Du hørt nogen Stemme her?"" — Han stirrede ganske rolig paa mig med sine runde Øine, der fuldkommen lignede en Tigerkats. — ""Que quiere decir usted?*) En Stemme, Herre! Der er Stemmer overalt og for alt; der er Fuglenes Stemme, Vandets Stemme, Vindens Stemme imellem Bladene — —"" Jeg afbrød ham ved at ruske ham voldsomt. — ""Elendige Gjøgler! Hold op med dine Narrestreger, eller Du skal faae den Lyd at høre, der gaaer ud af et Bøsseløb. Svar paa Øieblikket. Har Du i denne Skov hørt et Menneske synge en spansk Romance?"" — ""Ja, sennor,"" svarede han ganske rolig. ""Velan, Herre, jeg skal fortælle Dem det Hele. Jeg spadserede i Udkanten af dette Buskads, og hørte paa det, som Bjelderne paa min gorra**) hviskede mig i Ørerne. Pludselig forenede Vinden med denne Klang nogle Ord i et Sprog, som De kalder spansk, det første jeg lallede, da min Alder regnedes efter Maaneder istedetfor efter Aar, og da min Moder bandt mig paa sin Ryg med gule og røde uldne Baand. Jeg holder af dette Sprog; det minder mig om den Tid, da jeg kun var lille og endnu ingen Dverg, da jeg var et Barn og ingen Nar; jeg nærmede mig Stemmen og hørte Enden af Sangen."" —

""Naa, er det det Hele?"" udbrød jeg utaalmodig.— ""Ja, sennor hermoso; menhvis De ønsker det, saa skal jeg sige Dem, hvo det var, der sang."" — Jeg havde nær kysset den stakkels Nar af lutter Glæde. — ""O, tal!"" udbrød jeg, ""tal, der er min Børs, Habibrah, og Du skal faae ti endnu rigere, hvis Du siger mig, hvo det Menneske er." Han tog Pungen, aabnede den og smilte. — ""Diez bolsas rigere end denne! Ah, demonio, det vilde udgjøre en heel fanega af gode Dalere med Billedet af rey Luis quince, de vilde have været

*) Hvad mener De?

**) Dvergen betegnede ved dette Navn sin Hue.

tilstrækkelige til at besaae Troldmanden Grenadin Altorninos Ager; thi han forstod den Kunst, at frembringe buenos dublones; men, bliv ikke vred, unge Herre, nu kommer jeg til Sagen. Erindre Dem, sennor, de sidste Ord af Sangen: Du er hvid og jeg er sort; men Dagen maa forene sig med Natten, for at avle Morgen- og Aftenrøden, der ere skjønnere, end den selv. Hvis Sangen siger Sandhed, saa er da Habibrah, Deres ydmyge Slave, som er født af en Negerinde og en Hvid, skjønnere end De, sennorito de amor. Jeg er Productet af Dagens Forening med Natten; jeg er Morgen- eller Aftenrøden, hvorom den spanske Sang taler, og De er kun Dagen. Saaledes er jeg da skjønnere, end De, si usted quiere,*) skjønnere end en Hvid — — ""Overgen ledsagede denne bizarre Udskeielse med Skoggerlatter. Jeg afbrød ham atter. — ""Hvor vil Du hen med dine Narrestreger, kan al den Snak sige mig, hvo det Menneske var, som sang i Skoven?"" — ""Ja, tilvisse, Herre,"" svarede Narren med et ondskabsfuldt Diekast. ""Det er aabenbart, at el hombre, der har kunnet synge slige Narrestreger, som De kalder det, kun kan have været og er en Nar, ligesom jeg selv! Jeg har altsaa fortjent las diez bolsas!"" — Jeg hævede allerede Haanden for at straffe den frigivne Slaves uforskammede Spøg, da et frygteligt Skrig lød fra den Side af Krattet, hvor Pavillonen laae. Det var Maries Stemme. — Jeg styrtede afsted, jeg løb, jeg fløi, og spurgte mig selv med Gysen underveis om hvilken ny Ulykke, der maaskee ventede mig. Aandeløs naaede jeg Løvhytten, og et frygteligt Optrin frembød sig for mine Øine. — En uhyre Crocodil, hvis Legeme var halv skjult imellem Rørene og Manglebuskene paa Aabredden, havde stukket sit colossale Hoved igjennem en af Buerne, der bare Løvhyttens Tag. Dens frygtelige aabne Gab truede en ung Sort af en kjempemæssig Skabning, der med den ene Arm holdt den forfærdede unge Pige iveiret, og med den anden kjek slyngede Jernet af

*) Med Deres Tilladelse.

en Tværøre ind imellem Uhyrets staalhaarde Gummer. Crocodillen stred frygtelig imod denne dristige og kraftfulde Haand, der holdt den i Ave. I det Øieblik jeg viste mig ved Indgangen til Løvhytten, udstødte Marie et Glædesskrig, rev sig ud af Negerens Arme og kastede sig i mine, med det Udraab: ""Jeg er frelst!"" — Ved denne Bevægelse, ved dette Udraab af Marie, vendte Negeren sig pludselig om, lagde Armene overkors paa sit hvelvede Bryst, og med et smerteligt Blik paa min Forlovede, blev han staaende ubevægelig, uden at ændse, at Crocodillen var nær ved ham, at han havde stilt sig ved sin Øre, og at Uhyret vilde opsluge ham. Det havde været ude med den kjekke Sorte, hvis jeg ikke, efter at have lagt Marie i Skjødet paa sin Amme, der endnu sad paa Bænken mere død, end levende, havde nærmet mig ganske tæt til det rasende Dyr, og affyret min Karabin lige ind i dets opspilede Gab. Den dødeligt saarede Crocodil aabnede og lukkede endnu et Par Gange sit blodige Svelg og sine brustne Øine, men det var blot en krampeagtig Bevægelse; pludselig styrtede den med stort Brag om paa Ryggen, idet den udstrakte sine brede, skælbedækte Labber, og var død. Negeren, hvis Liv jeg havde været saa lykkelig at frelse, dreiede Hovedet om og saae Uhyrets sidste Krampetræk; derpaa fæstede han sine Øine paa Jorden og løftende dem langsom op til Marie, sagde han til mig i en Tone, der udtrykte mere end Fortvivlelse ""**Porque le has matado?**""*) Ved disse Ord ilede han bort med stærke Skridt, uden at oppebie mit Svar, og forsvandt i det tykke Krat."

"Dette frygtelige Optrin, den besynderlige Opløsning og de mangehaande Følelser, der vare opstaaede hos mig før, under og efter min forgjeves Søgen i Skoven, frembragte et heelt Chaos i mine Tanker. Marie var endnu ganske bedøvet af Skrækken, og det varede temmelig længe, inden vi kunde meddele hinanden vore usammenhængende Tanker paa

*) Hvorfor dræbte Du den?

anden Maade, end ved Øiekast og Haandtryk. Endelig brød jeg Tausheden. — ""Kom, Marie," sagde jeg, ""lader os forlade dette ubehagelige Opholdssted!"" Hun reiste sig hurtig, og som om hun blot havde oppebiet min Tilladelse, greb hun min Arm og vi gik."

"Nu spurgte jeg hende, hvorledes den Sorte paa en saa vidunderlig Maade var kommen hende til Hjelp i det Øieblik, da hun svævede i den skrækkelige Fare, og om hun vidste, hvo denne Slave var; thi det grove Linned, der knap skjulte hans Nøgenhed, viste tydelig, at han hørte til den ringeste Klasse af Indvaanerne paa Øen."

""Dette Menneske," sagde Marie, ""er uden Tvivl en af min Onkels Negere, der har arbeidet tæt ved Bækken, dengang da Synet af Crocodillen bragte mig til at udstøde det Skrig, som underrettede Dig om min Fare. Alt hvad jeg kan sige Dig er, at i samme Øieblik styrtede han ud af Krattet, for at ile mig til Hjelp."" — ""Fra hvilken Side kom han?"" spurgte jeg hende. — ""Fra den modsatte Side af den, hvorfra Stemmen lød kort iforveien og hvor Du foer ind."" Disse Ord forstyrrede den Sammenligning, som jeg i mine Tanker ikke havde kunnet undlade at gjøre mellem de spanske Ord, som Negeren havde sagt til mig, idet han ilede bort, og Romancen, som min ubekjendte Medbeiler havde sunget i samme Sprog. Desuden var jeg allerede bleven opmærksom paa adskillige andre Overeensstemmelser. Denne Neger, af næsten kjempehøi Vert og med overordentlige Kræfter, kunde gjerne være den vældige Modstander, med hvilken jeg havde stridt den foregaaende Nat. Ogsaa den Omstændighed at han var nøgen opvakte en stærk Formodning. Sangeren i Krattet havde sagt: Jeg er sort. — — Een Lighed mere. Han havde kaldet sig Konge, og denne var kun Slave; men jeg erindrede mig ikke uden Forbauselse, det Udtryk af Vildhed og Majestæt, der stod præget i hans Ansigt midt imellem den afrikanske Races karakteristiske Kjendetegn, hans Øines Glands, hans Tænders Hvidhed

med hans Huds kulsorte Farve, hans høie Pande, noget overordentligt hos en Neger, den foragtelige Oppusten af hans tykke Læber og Næsebore, der havde noget Stolt og Bydende ved sig, hans ædle Holdning og hans skjønne Lemmer, der, skjøndt udmagrede og slappede ved daglige Strabadser, dog havde en sand herculisk Dannelse; jeg forestillede mig samlet denne Slaves imponerende Udvortes, og tilstod for mig selv, at det var en Konge fuldkommen værdigt. Ved Forestillingen herom, i Forbindelse med en Mængde andre Biomstændigheder, standsede mine Gisninger ved denne forvovne Slave, og fnysende af Harme vilde jeg lade ham opsøge og straffe, — men strax vendte min Raadvildhed tilbage. Hvor fandtes, i Virkeligheden, den egentlige Grund til saa mange Formodninger? Da en stor Deel af Øen St. Domingo var Spaniens Eiendom, fulgte deraf at mange Negere, der enten fra først af havde tilhørt Nybyggere fra Santo-Domingo, eller vare fødte der, blandede det spanske Sprog sammen med deres eget. Og fordi denne Slave havde tiltalt mig med nogle spanske Ord, var det derfor en Grund til at antage ham for Forfatter af en Romance i dette Sprog, der nødvendigviis forudsatte en Grad af Aandsdannelse, der, efter mine Anskuelser, ingenlunde kunde findes hos Negerne. Hvad den besynderlige Bebreidelse angik, som han havde gjort mig, fordi jeg havde dræbt Crocodillen, saa viste den blot en Ulyst til Livet hos Slaven, som hans Stilling af sig selv forklarede, uden at man, i Sandhed, havde nødig at tage sin Tilflugt til den Hypothese, at han skulde brænde af en taabelig Kjerlighed for sin Herres Datter. Hans Tilstedeværelse i Krattet ved Løvhytten kunde være ganske tilfældig, og hans Kraft og Legemsbygning kunde langt fra stadfæste hans Identitet med min natlige Modstander. Var det paa saa svage Grunde, at jeg hos min Onkel vilde anklage, og udsætte for hans krænkede Ærgjerrigheds frygtelige Hevn den stakkels Slave, der havde viist saa megen Kjekhed for at frelse Marie? — — I det Øieblik da disse Betragninger hævede

sig imod min Vrede, tilintetgjorde min Marie den aldeles, ved med sin blide Røst at sige til mig:"" Min Leopold, vi skylde den brave Neger megen Taknemlighed, uden ham, havde jeg været forloren! — — Du var kommen for sildig."" — Disse faa Ord havde en afgjørende Virkning. De forandrede ikke min Beslutning, at lade Slaven opsøge, som havde frelst Marie; men de forandrede Øiemedet dermed, det havde været for at straffe, og skulde nu være for at belønne."

"Min Onkel blev af mig selv underrettet om, at en af hans Negere havde frelst hans Datters Liv, og han lovede mig denne Slaves Frihed, hvis jeg kunde opdage ham imellem den store Mængde af disse ulykkelige Skabninger."

"Hidtil havde en Følelse i mit Indre afholdt mig fra at betræde Plantagerne, hvor de Sorte arbeidede, da det smertede mig altfor dybt at see de Væsner lide, hvis Qvaler jeg ikke kunde lindre; men nu modtog jeg med Glæde min Onkels Tilbud om, fra den følgende Dag af, at ledsage ham paa hans Inspections-Vandring, i det Haab imellem Arbeiderne at opdage min elskede Maries Frelser."

"Paa denne Vandring havde jeg Leilighed til at see, hvor mægtigt en Herres Blik virker paa Slaver, men paa samme Tid, hvor dyrt denne Magt kjøbes! Negerne, der skjelvede ved min Onkels Komme, arbeidede, idet han gik forbi, med fordobblet Kraft, og Iver; men hvilket Had laae der ikke skjult under denne Frygt!"

"Let æggelig til Vrede ved Vanen, var min Onkel nær ved virkelig at blive vred over ingen Aarsag at finde dertil, da hans Nar, Habibrah, der bestandig fulgte ham, pludselig gjorde ham opmærksom paa en Sort, der, overvældet af Træthed, var falden i Søvn under en Klynge Daddeltræer. Min Onkel foer hen til denne Ulykkelige, vækkede ham barsk, og befalede ham at begive sig til sit Arbeide. Den forfærdede Neger reiste sig, og opdagede i det samme, at han af Uagtsomhed var kommen til at lægge sig paa et ungt bengalsk Rosentræ, som min Onkel gjorde sig en Glæde af at op-

elske. Rosenbusken var ødelagt; og Herren, som allerede var forbittret over det, som han kaldte Slavens Dovenskab, blev rasende over at see sin Yndlingsblomst tilintetgjort. Ude af sig selv rev han Pidsken, som han altid bar hos sig paa sine Vandringer, ud af Beltet, og hævede Armen for at hugge løs paa Negeren, som var falden paa Knæ; — men Pidsken naaede ikke sit Bestemmelsessted. Jeg glemmer aldrig det Øieblik. En kraftfuld Haand standsede pludselig Planterens Arm. En Sort, — just ham, jeg søgte — raabte til ham paa Fransk: ""Straf mig; thi jeg har fornærmet Dig, men gjør ikke min Broder noget Ondt, som blot har knækket dit Rosentræ! ""Denne uventede Mellemkomst af det Menneske, hvem jeg skyldte Marias Frelse, hans Bevægelser, hans Blik, og hans Stemmes bydende Tone satte mig i stor Forbauselse. Men hans ædelmodige Uforsigtighed, langt fra at bringe min Onkel til at rødme, fordobblede kun hans Raseri og vendte det fra den Skyldige mod hans Forsvarer. Yderst opbragt rev min Onkel sig løs fra Negeren, overvældede ham med Trudsler, og hævede atter sin Pidsk, for at tugte ham; men denne Gang blev den reven ham ud af Haanden. — Negeren sønderbrød det med Sørn beslagne Skaft, som man knækker et Halmstraa, og traadte dette skændige Redskab under Fødder. Jeg stod ubevægelig af Forundring, min Onkel af Harme; det var ham noget uhørt, at see sin Magt og Anseelse krænket i saa høi Grad. Hans Øine rullede, som om de vilde træde ud af deres Kredse, og hans blaalige Læber bævede. Slaven betragtede ham et Øieblik med en rolig Mine; men rækkede ham strax efter med Værdighed en Øre, som han holdt i Haanden. — "Hvide Mand,"" sagde han, ""vil Du slaae, saa brug i det mindste denne Øre."" —

"Min Onkel, der var ganske ude af sig selv, vilde sikkert have opfyldt hans Ønske, idet han snappede Øren, hvis jeg ikke havde afværget det. Jeg rev hurtig det dræbende Værk-

tøi ud af hans Haand og kastede det i en nærliggende Noria.*) — ""Hvad gjør Du?"" raabte min Onkel heftig. — ""Jeg frelser Dem fra den Udaad at myrde Deres Datters Frelser,"" svarede jeg, ""det er denne Slave, De har at takke for, at Marie endnu lever; det er den Neger, hvis Frihed De har lovet mig."" Øieblikket til at minde ham om dette Løfte var kun slet valgt, og Ordene naaede knap min forbittrede Onkels Øren. — ""Hans Frihed!"" svarede han med mørk Mine. ""Ja, han har fortjent, at faae Ende paa sit Slaveri. Hans Frihed! Ja, vi ville faae at see af hvad Natur den vil blive, som Dommerne i Standretten skjenke ham."" — Disse skrækkelige Ord isnede mit Blod. Marie og jeg bønfaldt ham forgjeves. Negeren, hvis Skjødesløshed havde foraarsaget dette Optrin, blev straffet med Bastonnade, og man kastede hans Forsvarer i Fortet Galifets Fængsel, for den Brøde, at have lagt Haand paa en Hvid. En saadan Adfærd af Slaven mod sin Herre var en Forbrydelse, der straffedes med Døden."

"De kunne selv bedømme, mine Herrer, hvor høilig alle disse Omstændigheder maatte vække min Interesse og Nysgjerrighed, og jeg søgte at forskaffe mig al mulig Oplysning om dennes Slaves Forhold. Man fortalte mig, at hans Kammerater syntes at bære den dybeste Ærbødighed for ham, og, skjøndt Slave ligesom de, behøvede han dog blot at give et Vink, for at faae dem til at adlyde sig. Han var ikke født i Colonien, og man kjendte hverken hans Fader eller Moder; men for faa Aar siden havde et Negerskib kastet ham i Land paa St. Domingo. Denne Omstændighed gjorde det Herredømme, som han havde over alle sine Stalbrødre, saa meget mere mærkværdigt, da det endog strakte sig til de creolske Sorte, der, som De uden Tvivl nok vide, mine Herrer, i Almindelighed nærede den dybeste For-

*) En Brønd eller Kilde, hvoraf et stort Hjul, som i Almindelighed omdreies ved Heste, eller Øxne, og paa hvis Takker en Mængde Leerkar ere befæstede, hæver Vandet op.

agt for Negerne fra Congo; en upassende og altfor gammel Benævnelse, ved hvilken man i Colonien betegnede alle de Slaver, som vare bragte fra Afrika."

"Endskjøndt han altid syntes nedsunken i en dyb Tungsindighed, saa satte man dog stor Pris paa hans overordentlige Styrke og magelose Behændighed, med Hensyn til Plantagernes Dyrkning. Han dreiede hurtigere og i længere Tid, end den bedste Hest kunde have udholdt det, Hjulene i en Noria. Han udførte ofte paa een Dag ti af sine Kammeraters Arbeide, for at frelse dem fra Straffen, som Skjødesløshed eller Udmattelse medførte. — Han var ogsaa tilbedet af Slaverne, men den Ærbødighed, som de viste ham, og som var vidt forskjellig fra den overtroiske Frygt, de bare for Narren Habibrah, syntes ogsaa at have en skjult Aarsag; det var et Slags høiere Dyrkelse."

"Det besynderligste var, fortalte man mig videre, at see ham lige saa mild og høflig mod sine Lige, der gjorde sig en Ære af at adlyde ham, som stolt og trodsig mod Befalingsmændene. Det var unægteligt, at disse privilegerede Slaver, som udgjorde Mellemledene i Kjeden, der paa en Maade lænkede Slaveriet til Tyranniet, fandt en ond Glæde i at overlæsse ham med Arbeide og Plager; men ikke desto mindre lod det til, at de ikke kunde andet, end agte den Følelse af Stolthed, som havde bragt ham til at fornærme min Onkel. Ingen af dem havde nogensinde vovet at paalægge ham ydmygende Straffe; og indtraf det Tilfælde, at de dømte ham dertil, saa fremtraadte strax en Snes Negere, for at lide dem i hans Sted; og han overværede ganske rolig og ubevægelig Executionen, som om de blot havde opfyldt deres Pligt. Dette besynderlige Menneske var bekjendt i Colonien under Navn af Pierre."

"Alle disse Omstændigheder satte min ungdommelige Indbildningskraft i Bevægelse, og Marie, gjennemtrængt af Erkjendtlighed og Medlidenhed, bifaldt og deelte min enthusiastiske Iver, ja, vor Interesse for Pierre steg saa høit, at

jeg besluttede at see og hjelpe ham. Jeg ponsede paa Midler til at faae ham i Tale."

"Skjøndt meget ung, var jeg dog, som Fætter af en af de rigeste Plantere i Cap, allerede Capitain ved Militsen i det aculske Distrikt. Fortet Galifet var besat af denne og et Detachement af de gule Dragoner, hvis Anfører, der almindeligviis var en Subalterne-Officeer ved Militsen, var Commandant i Fæstningen. Paa den Tid traf det sig saa heldigt, at denne Commandant var Broder til en fattig Planter, som jeg havde viist betydelige Tjenester og som var mig med Liv og Sjel hengiven — — —"

Her afbrød hele Forsamlingen d'Auverney med det Udraab: Thadée, og alles Øine vendte sig til en gammel Sergeant, der stod i Baggrunden af Teltet, hvor han med spændt Opmærksomhed havde lyttet til Capitainens Fortælling, og med deeltagende Mine snart betragtet ham, snart den lamme Hund, der havde lagt sig til at sove ved sin Herres Fødder.

"De have gjettet det, mine Herrer," svarede Capitainen, "og De kunne nok indsee, at det ikke faldt mig vanskeligt at faae hans Tilladelse til at besøge Negeren i sit Fængsel. Som Capitain ved Militsen havde jeg Ret til at visitere Fortet. For imidlertid ikke at vække nogen Mistanke hos min Onkel, hvis Vrede endnu var lige heftig, begav jeg mig aldrig derhen uden paa den Tid, naar han sov til Middag. Alle Soldaterne, med Undtagelse af dem, der stode Post, laae og sov. Ledsaget af Thadée kom jeg til Fængselsdøren, han aabnede den og forføiede sig bort. Jeg gik ind i Fængslet."

"Den Sorte sad; thi han kunde ikke staae opreist, formedelst sin høie Vext. Han var ikke alene, en uhyre stor Dogge reiste sig brummende og gik hen imod mig. — "'Ras!'" — raabte Negeren. — Den unge Dogge holdt op at knurre, og lagde sig atter ved sin Herres Fødder, hvor den fortærede Levningerne af nogle usle Fødemidler."

"Jeg var i Uniform; men Lyset, som kom ned igjennem

Lufthullet paa det snevre Fængsel, var saa svagt, at Pierre ikke kunde skjelne hvem jeg var."

""Jeg er rede,"" sagde han til mig i en rolig Tone."

"Ved disse Ord reiste han sig halv, og sagde atter: ""Jeg er rede.""

""Jeg troede,"" udbrød jeg, forundret over hans frie Bevægelser, ""jeg troede, at De laae i Lænker.""

"Den oprørte Sindsstemning, hvori jeg var, bragte min Stemme til at skjelve, og Fangen syntes ikke at kjende den."

"Han stødte med Foden til noget Jern, der gav Gjenlyd. — ""Lænker! Jeg har brudt dem!""

"Der laae Noget i den Tone, hvormed han udtalte de sidste Ord, der syntes at sige: Jeg er ikke skabt til at bære Lænker. Jeg begyndte atter:

""Man havde ikke sagt mig, at De havde faaet Tilladelse til at beholde en Hund hos Dem.""

""Jeg har selv lukket den ind.""

"Jeg blev meer og meer forundret. Fængselsdøren var lukket udvendig med tredobbelte Skodder. Lufthullet var knap ser Tommer bredt og forsynet med Jernstænger. Det lod til at han forstod Meningen af mine Betragtninger; thi han reiste sig saa meget iveiret, som det lave Fængsel tillod, losnede uden Anstrengelse en uhyre stor Sten under Lufthullet, tog de to Stænger bort, der vare fæstede paa den udvendige Side af denne Sten, og frembragte derved en Aabning, igjennem hvilken to Mennesker magelig kunde passere. Denne Aabning vendte umiddelbar ud til den store Skov af Pisang- og Kokostræer."

"Forundringen gjorde mig stum; men pludselig faldt en Lysstraale paa mit Ansigt, og Fangen foer tilbage, som om han uforvarende havde traadt paa en Slange, og stødte sit Hoved mod Stenhvelvingen. En uendelig Blanding af tusinde modsatte Følelser, et besynderligt Udtryk af Had, Velvillie og smertelig Forundring afverlede hurtig paa hans Ansigt; men ved strax at gjenvinde Herredømmet over sine Fø-

lelser, blev hans Blik, i det mindste for en Stund, atter koldt og roligt, og han betragtede mig med Ligegyldighed, som om han slet ikke kjendte mig."

""Jeg kan endnu leve to Dage uden Føde,"" sagde han til mig."

"Disse Ord bragte mig til at gyse, og jeg lagde da Mærke til, hvor mager den Ulykkelige var bleven. Han tilføiede:"

""Min Hund kan kun æde af min Haand, og havde jeg ikke kunnet udvide Lufthullet, saa var den stakkels Rask død af Sult. Og det er langt bedre at det er mig, end ham, da jeg dog alligevel skal døe.""

"Nei," udbrød jeg, "nei, De skal ikke døe af Hunger."

"Han forstod mig ikke."

""Upaatvivlelig,"" sagde han med et bittert Smil, ""kunde jeg have levet endnu to Dage uden Føde; men jeg er rede, Herr Officeer, og hellere i Dag end i Morgen; gjør blot ikke min stakkels Rask noget Ondt.""

"Nu fattede jeg Meningen af hans: Jeg er rede. Anklaget for en Forbrydelse, der straffedes med Døden, troede han, at jeg kom, for at afhente ham; og dette Menneske, begavet med Kjempekræfter, og som havde alle Midler ihænde til Flugt, gjentog rolig og blid til et Barn: Jeg er rede."

""Gjør blot ikke Rask noget Ondt!"" sagde han atter."

"Jeg kunde ikke længere dæmpe mine Følelsers Udbrud. ""Hvorledes,"" sagde jeg, ""De anseer mig ikke alene for Deres Bøddel, men De tvivler endogsaa om min Menneskelighed imod den stakkels Hund, som ikke har gjort mig noget!""

"Han blev rørt, og hans Stemme skjelvede."

""Hvide,"" sagde han og rækkede mig Haanden, ""Hvide, tilgiv mig, jeg elsker min Hund, og,"" tilføiede han efter et Øieblikks Taushed, ""dine Landsmænd have gjort mig meget Ondt.""

"Jeg omfavnede ham, jeg trykkede hans Haand og rev

ham ud af sin Vildfarelse. ""Kjendte De mig ikke?"" spurgte jeg ham."

""Jeg vidste at Du var en Hvid, og hos de Hvide, hvor gode de endog ere, gjelder dog en Sort saa lidet! Jeg maa desuden ogsaa beklage mig over Dig.""

""Og hvorfor?"" udbrød jeg forundret."

""Har Du ikke to Gange frelst mit Liv?""

"Denne besynderlige Beskyldning bragte mig til at smile; han bemærkede det og vedblev med Bitterhed:"

""Ja, jeg burde hade dig derfor. Du har frelst mig fra en Crocodil og en Planter; og hvad der er det allerværste, Du har betaget mig den Ret, at hade Dig. Jeg er meget ulykkelig!""

"Denne Egenhed i hans Ord og Tanker forundrede mig ikke mere; thi den stemmede aldeles overeens med ham selv."

""Jeg skylder Dem langt mere, end De mig,"" svarede jeg. ""Jeg skylder Dem min Maries, min Forlovedes Liv.""

"Han foer sammen, som ved et electrisk Stød. — ""Maria!"" udbrød han med qvalt Stemme, og hans Hoved sank ned paa hans Hænder, der krampeagtig knyttede sig sammen, medens smertelige Sukke hævede hans brede Bryst."

"Jeg tilstaaer, at min slumrende Mistanke atter vaagnede, men uden Vrede og Skinsyge. Jeg var altfor nær ved min Lykke, og han altfor nær ved sin Død, til at en saadan Medbeiler, om han endog var det, kunde have vakt andre Følelser hos mig, end Velvillie og Medlidenhed."

"Endelig hævede han sit Hoved iveiret. — ""Gaa!"" sagde han, ""tak mig ikke!""

"Efter et Ophold tilføiede han: ""Jeg er alligevel ikke af ringere Byrd, end Du!""

"Disse Ord pirrede heftig min Nysgjerrighed, og jeg bad ham indstændig, at sige mig, hvem han var og hvad han havde lidt; men han var taus som Graven."

'Min Adfærd havde rørt ham; mine Tilbud om at hjelpe ham og mine Bønner syntes at overvinde hans Lede

til Livet. Han gik ud og kom tilbage med nogle Pisanger og en umaadelig stor Kokosnød. Derpaa tillukkede han Aabningen og gav sig til at spise. Under Samtalen bemærkede jeg, at han talte flydende Fransk og Spansk, og at hans Aand ingenlunde fattedes Dannelse; han kunde ogsaa flere spanske Romancer, som han foredrog med Udtryk og Følelse. Dette Menneske var i saa mange andre Henseender uforklarlig, saa at hans Sprogs Reenhed, lige til dette Øieblik, ikke havde vækket min Opmærksomhed. Jeg prøvede paa ny, at faae Aarsagen dertil at vide, men han taug. Endelig forlod jeg ham, og befalede min tro Thadée, at drage al mulig Omsorg for ham."

"Jeg besøgte ham hver Dag paa samme Tid. Hans Stilling forurolige mig; thi min Onkel blev stedse døv for mine Bønner og havde fast besluttet at drive Sagen til det Yderste. Jeg dulgte ikke min Frygt for Pierre; men han hørte paa mig med Ligegyldighed."

"Rask kom ofte medens vi vare sammen, med et bredt Palmeblad omkring sin Hals. Den Sorte løste det af, læste den ubekjendte Skrift, som stod derpaa, og rev det derefter istykker. Jeg havde vænnet mig til aldrig at spørge ham desangaaende."

"En Dag traadte jeg ind i hans Fængsel, uden at han syntes at bemærke det. Han sad med Ryggen imod Døren, og sang med sørgmodig Stemme den spanske Vise: **Yo que soy contrabandista.***) Da han var til Ende med den, vendte han sig hurtig om imod mig og udbrød:"

""Broder, skulde Du nogensinde tvivle om min Ærlighed, lov mig da, at forjage al Mistanke, naar Du hører mig synge denne Sang.""

"Hans Blik var imponerende, og jeg lovede at opfylde hans Bøn, uden egentlig at vide, hvad han meente med de Ord: Skulde Du nogensinde tvivle om min Ærghed... Han tog Skallen af den store Kokosnød, som

*) Jeg, som er Contrabandeur.

han havde plukket den første Dag, jeg var hos ham, fyldte den med Palmeviin, bad mig at nippe dertil, og tømte den derpaa i eet Drag. Fra den Dag af kaldte han mig bestandig Broder."

"Nu begyndte jeg imidlertid at fatte noget Haab; thi min Onkel var langt fra ikke saa forbittret. som før. Glæden over mit nærforestaaende Giftermaal med hans Datter havde stemt hans Hjerte til blidere Følelser. Marie bønfaldt ham tilligemed mig. Jeg forestillede ham daglig, at Pierre slet ikke havde villet fornærme ham, men blot hindre ham i at begaae en maaskee altfor overilet streng Handling, at den Sorte, ved sin kjekke Strid med Crocodillen, havde frelst Marie fra den visse Død, at vi begge vare ham Tak skyldige, han for sin Datter, jeg for min Forlovede, at Pierre desuden var den stærkeste af hans Slaver, — thi jeg tænkte ikke længere paa at udvirke ham sin Frihed, men det var blot om at gjøre, at bevare hans Liv — at han alene arbeidede lige saa meget, som ti andre, og at hans kraftfulde Arm var tilstrækkelig til at omdreie Hjulene i en Sukkermølle. Han hørte paa mig, og gav mig at forstaae, at han maaskee vilde lade Klagen falde. Jeg talte ikke til Negeren om denne Forandring i min Onkels Sindelag, da jeg gjerne vilde nyde den Fryd, at forkynde ham fuldkommen Frihed, hvis jeg var istand til at udvirke den. Det, der forundrede mig var at see, at han, som troede sin Død vis, ikke benyttede sig af noget af alle de Midler til Flugt, han havde i sin Magt. Jeg talte til ham derom. — "'Jeg bør blive,"" svarede han kold, ""man vilde ellers troe, at jeg var feig."" —

"En Morgen kom Marie til mig, og hendes huldе Ansigt straalede af en himmelsk Glæde, der endnu næsten overgik den rene Kjerligheds Fryd, det var Tanken om en ædel Handling. ""Tænk,"" sagde hun til mig, ""om tre Dage er det den 22de August og vor Bryllupsdag. Vi skulle snart..."" Jeg afbrød hende: ""Marie, siig ikke snart, siden der endnu er tre Dage til."" — Hun smilede og rødmede. — ""Afbryd

mig ikke, Leopold,"" begyndte hun atter; ""jeg har faaet en Idee, som vil fornøie Dig. Du veed, at jeg igaar gik til Byen, med min Fader, for at kjøbe Stads til vort Bryllup. Jeg sætter just ikke stor Pris paa disse Smykker og Ædelstene, der ikke ville gjøre mig smukkere i dine Øine; ja, jeg gav gjerne al Verdens Perler for en af de Blomster, som det hæslige Menneske med Bouquetten af Morgenfruer ødelagde for mig; men det er min Faders Glæde, at skjenke mig alle disse Kostbarheder, og derfor lader jeg, som jeg holder meget af dem, for at volde ham en Fornøielse. Jeg betragtede saaledes igaar længe en Basquina af storblomstret, chinesisk Atlas, der laae i en Kuffert af vellugtende Træ. Den er meget dyr, men ogsaa meget sjelden. Min Fader lagde Mærke til, at denne Kjole fængslede min Opmærksomhed. Da vi kom hjem bad jeg ham om, at bevilge mig en Gave, ligesom de gamle Riddere pleiede at gjøre; thi Du veed, han holder meget af at blive sammenlignet med de gamle Riddere. Han har svoret ved sin Ære, at skjenke mig, hvad jeg maatte bede om, det være hvad det vilde. Han troer nu at det er den kostbare Basquina af chinesisk Atlas; men han tager Feil, det er Pierres Liv. Det skal være min Brudegave."" — Henreven af Beundring trykkede jeg denne Engel til mit Bryst. Min Onkels Ord var ham helligt, og medens Marie gik til ham for at forlange Opfyldelsen deraf, ilede jeg til Fortet Galifet, for at forkynde Pierre sin visse Frelse.

""Broder!"" raabte jeg til ham, idet jeg traadte ind i Fængslet, ""Broder! Glæd Dig! Dit Liv er frelst. Marie har udbedet sig det til Brudegave af sin Fader!""

"Slaven gøs. — ""Marie! Bryllup! Mit Liv! Hvorledes kan alt dette forenes?""

""Meget let!"" svarede jeg. ""Marie, hvis Liv Du har frelst, gifter sig . . .""

""Med hvem?"" udbrød Slaven og hans Blik var forvildet og frygteligt."

""Veed Du det ikke?"" svarede jeg blid; ""med mig."" Hans frygtelige Ansigt blev atter mildt og sørgmodigt."

""Ak det er sandt,"" sagde han, ""det er med Dig! Hvilken Dag er bestemt dertil?""

""Den 22de August.""

""Den 22de August! Er Du rasende?"" raabte han med det heftigste Udtryk af Forfærdelse.""

"Han standsede. Jeg betragtede ham forbauset; men efter et Øieblikks Taushed greb han min Haand og trykkede den heftig. — ""Broder, jeg skylder Dig saa meget, jeg maa derfor give Dig et Raad. Tro mig, gaa til Cap og gift Dig førend den 22de.""

"Jeg søgte forgjeves at erfare Meningen af disse gaadefulde Ord. — ""Lev vel!"" sagde han til mig i en høitidelig Tone. ""Jeg har maaskee allerede sagt for meget, men jeg hader Utaknemlighed endnu mere, end Meeneed.""

"Jeg forlod ham ganske raadvild og ængstelig, men disse Følelser udslettedes dog snart ved Tanken om min Lykke."

"Samme Dag tog min Onkel sin Klage tilbage; og jeg ilede tilbage til Fortet, for at løslade Pierre. Thadée, som vidste at han var fri, gik ind i Fængslet tilligemed mig. — Han var der ikke mere. Rask, som var bleven ene tilbage, kom hen til mig med en logrende Mine, og med et Palmeblad om Halsen. Jeg tog det af og læste Følgende: Hav Tak, Du har frelst mit Liv tredie Gang. Broder! Glem ikke dit Løfte! Nedenunder stode disse Ord: Yo que soy contrabandista."

"Thadée var endnu mere forundret, end jeg, og da han ikke kjendte noget til Hemmeligheden med Lufthullet, saa troede han, at Negeren var bleven forvandlet til en Hund. Jeg lod ham tro hvad han vilde, og bad ham blot om at tie med hvad han havde seet."

"Jeg vilde tage Rask med mig; men da jeg traadte ud af Fortet, styrtede han ind i de nærliggende Hække og forvandt."

"Min Onkel blev forbittret over Slavens Undvigelse. Han befalede, at der skulde søges efter ham, og skrev til Gouverneuren, for at give ham fuld Raadighed over Pierre, hvis man atter fik fat paa ham."

"Den 22de August kom endelig. Min Forening med Marie høitideligholdtes med stor Pragt i Kirken i Acul. Hvor den var lykkelig denne Dag, fra hvilken alle mine senere Ulykker havde deres Udspring! Jeg var beruset af en Glæde, som ingen kan fatte, der ikke har været i et lignende Tilfælde. Jeg havde aldeles glemt Pierre og hans sørgelige Advarsler. Aftenen, som jeg med Utaalmodighed havde ventet, frembrød langt om længe. Min unge Kone begav sig til Brudekammeret, hvorhen jeg ikke kunde følge hende saa hurtig, som jeg ønskede. En kjedsommelig, men ufravigelig Pligt paalaae mig først. Min Stilling som Capitain ved Militsen fordrede nemlig, at jeg endnu samme Aften skulde rundere Posterne ved Acul. Denne Forsigtighedsregel var strengelig befalet i Anledning af Urolighederne i Colonierne, og de enkelte tumultuariske Optrin, der, skjøndt qvalte i Fødselen, havde fundet Sted imellem de Sorte i Juni og Juli Maaneder, ja selv i de første Dage af August, paa Plantagerne Thibaud og Lagoscette; men især formedelst den Gjæring, der herskede mellem de frie Mulatter, og som var tagen endnu mere til efter Rebellen Ogés kort forudgangne Afstraffelse. Min Onkel var den første, som mindede mig om min Pligt, og jeg maatte altsaa bide i det sure Æble. Jeg tog min Uniform paa, og gik, uden dog ved de første Poster, jeg visiterede, at støde paa noget forurolígende; men da jeg henimod Midnat gik tankefuld op og ned ved Batterierne i Bugten, saae jeg pludselig et rødligt Skjær udbrede sig fra den Kant, hvor Limonade og St. Louis du Morin laae. Soldaterne og jeg troede først at det var en tilfældig Ildebrand, men et Øieblik efter blev Flammen saa stærk, og Røgen, der hvirvledes frem af Vinden, saa tyk og svær, at jeg ilede hurtig tilbage til Fortet, for at gjøre Allarm og sende Hjelp. Ved

at gaae forbi vore Negeres Hytter blev jeg forundret over den usædvanlige Bevægelse, som fandt Sted der. De fleste vare endnu vaagne og talede sammen med stor Heftighed, og et besynderligt Navn, Bug-Jargal, der blev udtalt meget ærbødigt, forekom ofte i deres uforstaaelige Kaudervelsk. Jeg snappede dog nogle Ord, hvis Mening lod til at være, at de Sorte paa den nordlige Side af Colonien vare i fuldt Oprør, og opbrændte Plantagerne, der laae paa den anden Side af Cap. Da jeg gik over en sumpig Grund, stødte jeg med Foden imod en Bunke Økser og Hakker, som laae skjulte mellem Rørene og Manglebuskene. Urolig over alt dette, lod jeg Militsen i Acul strax træde under Gevær og befalede at holde Øie med Slaverne. Alt blev atter roligt."

"Imidlertid syntes Ødelæggelsen at tiltage hvert Øieblik og at nærme sig til Limbé; ja, man troede endog at kunne høre Artillerie- og Musketsalver i det Fjerne. Henimod Klokken to om Morgenen fik jeg Befaling af min Onkel, som jeg havde vækket, og som ikke længere kunde dæmpe sin Uro, til at lade en Deel af Militsen blive tilbage i Acul under Lieutenantens Commando; og medens min stakkels Marie sov eller ventede paa mig, drog jeg, adlydende min Onkel, der, som jeg ovenfor har fortalt, var Medlem af Provindsial-Forsamlingen, med den øvrige Deel af Soldaterne til Cap."

"Jeg glemmer aldrig Synet af denne By, da jeg nærmede mig til den. Flammerne, der fortærede Plantagerne rundt omkring den, udbredte et sørgeligt Lys, som atter fordunkledes ved de tykke Røgskyer, Vinden drev igjennem Gaderne. Millioner af Gnister, der sprudede ud af de brændende Sukkerrør og liig det heftigste Snefog hvirvledes hen paa Tagene af Husene og Takkelagen paa Skibene, der laae for Anker paa Rheden, truede hvert Øieblik Capstaden med en lige saa frygtelig Ildebrand, som den der fortærede dens Omgivelser. Det var et frygteligt, men tillige imponerende Syn, paa den ene Side, at see de blege, skjelvende Indvaanere udsætte deres Liv for at frelse den sidste Vaaning, de beholdt tilbage

af saa store Rigdomme, fra den skrækkelige Ødelæggelse; medens paa den anden Side, Skibene, der frygtede samme Skjebne, men i det mindste dog begunstigedes af Vinden, der var saa ødelæggende for de ulykkelige Colonister, bortfjernede sig for fulde Seil paa den af Flammerne oplyste Havflade."

"Forvirret ved Kanonskuddene fra Fortet, Flygtningernes Skrig, og den fjerne Larm af de indstyrtende Bygninger, vidste jeg ikke hvorhen jeg skulde føre mine Soldater, da jeg i det samme traf Capitainen ved de gule Dragoner paa Allarmpladsen og han blev vor Veiviser. Jeg vil ikke opholde mig, mine Herrer, ved Beskrivelsen af det Malerie, den brændende Slette frembød for vore Øine, men blot indskrænke mig til at fortælle Dem, at de oprørske Slaver, eftersom man sagde, allerede vare i Besiddelse af Dondon, Terrier-Rouge, Flekken Ouanaminte, og selv af Limbés ulykkelige Plantager, hvilket voldte mig den største Uroligbed, formedelst deres nære Beliggenhed ved Acul."

"Jeg begav mig i største Hast til Gouverneuren, Herr de Blanchelandes Hotel, hvor alt var i den største Forvirring. Jeg udbad mig hans Ordre, og opfordrede ham til, snarest muligt, at tænke paa Aculs Sikkerhed, der allerede truedes af Fjenden. Herr de Rouvray, Feltmarschal og en af de fornemste Plantage-Eiere paa Øen, Herr de Touzard, Oberstlieutenant i Regimentet i Cap, nogle Medlemmer af Colonial- og Provindsial-Forsamlingerne, og flere af de meest ansete Plantere vare forsamlede hos ham, og i det Øieblik jeg kom, delibererede dette saa kaldte Raad meget høirøstet og var i heftig Dispute indbyrdes, som dog endelig blev afbrudt ved Gouverneurens Mellemkomst."

""Men, mine Herrer, hvortil gavne alle disse Kjevlerier under de nærværende Omstændigheder;"" spurgte denne, idet han kastede et misbilligende Blik paa Forsamlingen, ""raader mig, men klamres ikke. Beretningerne, som ere komne mig tilhænde, lyde saaledes. Oprøret er begyndt inat Klokken ti

mellem Negerne paa Plantagen Turpin. Under Anførsel af en engelsk Neger, ved Navn Bouckmann, have de forført Slaverne i Plantagerne Clement, Tremes, Flaville og Noë til at gjøre fælleds Sag med sig. De have opbrændt alle Plantagerne og mishandlet og dræbt Planterne under de grueligste Piinsler. Jeg skal anføre en eneste Omstændighed, der kan give dem tilstrækkeligt Begreb om disse Rædsler. Deres Fane er Legemet af et Barn, som bliver baaret paa Spidsen af et Spyd! — —""

"En Gysen igjennemfoer Forsamlingen, og Hr. de Blanchelande vedblev: ""Sligt tildrager sig uden for Staden, men inden for dens Mure er alting ogsaa i den frygteligste Gjæring. Flere af Caps Indvaanere have dræbt deres Slaver; thi Frygten har gjort dem grusomme; de menneskeligste eller de kjekkeste have indskrænket sig til at sætte dem under streng Bevogtning; dog det er ikke nok, det Heles Frelse fordrer ganske andre Forholdsregler, og det er angaaende disse, jeg ønsker at høre Deres Betænkninger.""

"En Planter, der hørte til de Faa, der vare besjelede af Revolutions-Raseriet, og lod sig kalde Borger-Generalen C***, fordi han havde præsideret ved nogle blodige Henrettelser, reiste sig og sagde:

""Nationerne kræve skrækkelige Exempler, lader os forfærde de Sorte! Det er mig, som dæmpede Tumulten i Juni og Juli, ved at lade opplante halvtredsindstyve Slavehoveder paa begge Sider af Indgangen til min Gaard, i Form af en Allee af Palmetræer. Lad enhver skyde sammen til det Forslag, jeg har ifinde at gjøre. Lader os forsvare Løbegravene omkring Cap med de Negere, vi have tilbage."

""Hvorledes? Hvilken Uforsigtighed!"" raabte man fra alle Kanter."

""De misforstaae mig, mine Herrer," vedblev Borger-Generalen: ""Lader os slutte en Cordon af Negerhoveder omkring Byen, lige fra Fortet Picolet til Høien Caracol, og De skulle faae at see, at deres oprørske Kammerater ikke

tør nærme sig. Man maa opoffre sig for det Heles Vel i en saadan critisk Stilling. Jeg vil være den første; jeg eier fem hundrede Slaver, som ikke ere Rebeller, og jeg tilbyder dem.""

"Dette grusomme Forslag vakte blot Afsky og Forfærdelse. ""Det er afskyeligt! Det er umenneskeligt!"" raabte Alle."

""Det er det Slags Forholdsregler, der have gjort hele Ulykken,"" sagde en Planter. ""Dersom man ikke havde hastet saa stærkt med at exequere Straffen for Oprøret i Juni, Juli og August-Maaneder, saa havde man kunnet faae fat paa Sammensværgelsens Traad, som Bøddeløren har overhugget.""

"Borgeren C*** tang et Øieblik fornærmet, men mumlede derpaa mellem Tænderne: ""Jeg troede dog ikke, at man vilde mistænke mig, som staaer i Forbindelse med de fleste Negrophiler. Jeg corresponderer med Brissot og Bruneau de Pomme-Gouge i Frankrig; Hans-Sloane i England; Magaw i Amerika; Pezll i Tyskland; Olivarius i Danmark; Wadstrøm i Sverrig; Peter Paulus i Holland; Avendano i Spanien; og Abbed Pietro Tamburini i Italien."" Han hævede Stemmen eftersom han skred frem i Opramsningen af Negrophilerne. Endeligen standsede han med de Ord: ""Men det er sandt, her er jo slet ingen Philosopher."" —

"Hr. de Blanchelande opfordrede nu atter Enhver til at komme frem med sit Raad."

""Herr Gouverneur,"" sagde en Stemme, ""mit Raad er følgende: lader os gaae ombord paa Leoparden, som ligger for Anker paa Rheden.""

""Lader os sætte en Pris paa Bouckmanns Hoved,"" sagde en Anden."

""Lader os underrette Gouverneuren paa Jamaica om alt dette,"" raabte en Tredie."

""Nei, Herr Gouverneur, lader os sende en Deputation til Frankrig, og vente!"" sagde en Deputeret i Provindsial-Forsamlingen."

""Vente! Vente!"" faldt Hr. de Rouvray ham barsk i Talen. ""Og de Sorte, ville de ogsaa vente? Og Flammen, som allerede omgiver Byen til alle Sider, vil den ogsaa vente? Hr. de Touzard, lad Generalmarchen slaae, og kast Dem med Deres Grenaderer og Jægere paa Oprørernes Hovedstyrke. Herr Gouverneur, lad slaae Leir i det østlige Distrikt, besæt Trou og Vallieres; jeg paatager mig at forsvare Sletten ved Fort Dauphin. Jeg skal selv lede Arbeidet der; min Bedstefader, som var Chef for Regimentet Normandie, har tjent under Marschal de Vauban; jeg har studeret Folard og Bezout, og forstaaer mig saa temmelig paa at forsvare et Land. Desuden have Sletterne ved Fort Dauphin, der næsten omgives af Havet og det spanske Territoriums Grændser, Formen af en Halvø, og forsvare sig paa en Maade selv; Halvøen Mole frembyder en lignende Fordeel. Lader os benytte os heraf, og for alting handle!""

"Veteranens kraftfulde og bestemte Tale gjorde strax Ende paa alle Debatter og Meningsforskjelligheder, og medens Gouverneuren, med et erkjendtligt Haandtryk, bevidnede den brave Kriger, at han følte Gavnligheden af hans Raad, skjøndt de vare fremsatte i Form af en Befaling, og Vigtigheden af hans Hjelp, forlangte alle Planterne, at man strax skulde sætte de givne Forslag iværk."

"Jeg greb dette Øieblik, for af Hr. de Blanchelande at erholde de Ordrer, som jeg saa indstændig havde bedet om; og jeg gik ud for at samle mit Mandskab og ufortøvet marchere tilbage til Acul, endskjøndt de alle, paa mig nær, vare yderst udmattede."

"Det begyndte at grye ad Dag, da jeg kom paa Allarmpladsen og vækkede Milits-Soldaterne, der laae indsvøbte i deres Kapper, midt imellem gule og røde Dragoner, Flygtninger fra Sletten, brægende og brølende Hjorder, og alt Slags Bohave, der var bragt ind i Byen fra de nærmeste Plantager; jeg begyndte at samle min lille Trop i alt dette Virvar, da jeg saae en gul Dragon, bedækket med Støv og

Sved galoppere henimod mig med slappe Tøiler. Jeg ilede ham imøde, og af de faa afbrudte Ord, han var istand til at fremstamme, erfarede jeg til min store Forfærdelse, at min Frygt havde været vel grundet; at Oprøret havde naaet Sletterne ved Aeul, og at de Sorte beleirede Fortet Galiset, hvor Militsen og Planterne havde forskandset sig. Jeg maa blot sige dem, at dette Fort Galiset havde intet stort at betyde; thi paa St. Domingo kaldte man enhver Skandse et Fort."

"Her var altsaa intet Øieblik at spilde. Jeg skaffede Heste til saa mange af mine Soldater, som det var muligt; og ledsaget af Dragonen, naaede jeg min Onkels Besiddelser henimod Klokken ti om Morgenen."

"Jeg kastede neppe et Blik paa disse umaadelige Plantager, der nu ikke vare andet end et Flammehav, som bølgede henad Sletten med store Røgmasser, igjennem hvilke Vinden Tid efter anden slyngede store, gloende Træstammer, ligesom Funker. En frygtelig Hvisten, blandet med en huul Bragen, syntes at besvare de Sortes fjerne Hylen, som vi allerede kunde høre, uden at see dem. En eneste Tanke besjelede mig kun, og selve Tilintetgjørelsen af saa mange Rigdomme, der vare mig forbeholdne var ikke istand til at forjage den, det var min Maries Frelse. Var Marie frelst, hvad brød jeg mig saa om hele Resten! Jeg vidste, at hun var indesluttet i Fortet, og jeg bad blot til Gud om at komme betids nok. Dette Haab alene holdt mig iveiret, og skjenkede mig en Løves Mod og Kræfter."

"Endelig fik vi ved en Bugt i Veien Øie paa Fortet Galifet. Den trefarvede Fane vaiede endnu paa Altanen, og en velvedligeholdt Musket-Ild lynede fra Tinderne af dets Mure. Jeg udstødte et Glædesskrig! — ""Fremad, mine Mænd, i flyvende Gallop!"" raabte jeg til mine Kammerater, og med fordobbblet Hurtighed jagede vi tvers over Sletten ved Fortet, nedenfor hvilket man saae min Onkels Huus, med sønderslagne Vinduer og Døre, men det stod dog endnu, oplyst af den frygtelige Brand, der ikke havde naaet det, da

Vinden blæste fra Sosiden, og det laae adskilt fra Plantagerne."

"En Mængde Negere, som laae i Baghold i dette Huus, viste sig med eet ved alle Vinduerne og paa Taget; og Fakler, Piker og Økser glimtede imellem Røgen af Geværerne, som de uophørligen affyrede mod Fortet, medens en anden Flok af deres Kammerater, som havde sat Stiger til Murene, for at bestige disse, snart bleve kastede tilbage, snart stormede med fornyet Kraft. Denne bølgende Masse af Sorte, der afverlende bleve drevne tilbage og atter bestege hine graae Mure, lignede langt fra en Vrimmel af Myrer, der prøvede paa at kravle op ad Skallen paa en stor Skildpadde, men som det langsomme Dyr af og til ved et Stød rystede af sig."

"Vi naaede endelig Fortets Udenværker; med Blikket fæstet paa Fanen, som vaiede paa dets Tinde, opmuntrede jeg mine Soldater i deres Familiers Navn, som tilligemed min vare indesluttede inden for hine Mure. Et almindeligt Jubelraab svarede mig, og jeg stod just i Begreb med at give min lille Trop, som jeg havde ladet formere Colonne, Tegn til at angribe Beleirerne, da et frygteligt Skrig lød fra det Indvendige af Fortet; en uigjennemskuelig Røgmasse omgav Bygningen aldeles, hvorfra der lød en Bragen, ligesom Larmen af en Ovn, og da den endelig fordeelte sig, saae vi en rød Fane paa Fortet Galifets Tinde. Alt var tabt." —

"Jeg kan ikke sige Dem, hvad der i dette frygtelige Øieblik foregik i mit Indre. Det erobrede Fort, dets myrdede Forsvarere, en Snes Familiers Undergang, al denne almindelige Jammer, jeg tilstaaer det skamfuld, beskjeftigede ikke mine Tanker et Secund. Marie var tabt for mig! Tabt for mig faa Timer efter det lykkalige Øieblik, der havde skjenket mig hende for bestandig! Tabt for mig ved min egen Brøde, da jeg, hvis jeg ikke havde forladt hende den foregaaende Nat, for efter min Onkels Befaling at ile til Cap, dog kunde have forsvaret hende, eller døet med hende, hvilket dog paa en Maade ikke havde været at miste hende! Disse fortvivled

Tanker gjorde mig næsten vanvittig, og Angerens Slangebid fortærede mit Indre." —

"Opflammede til Raseri ved dette Syn raabte mine Stalbrødre eenstemmig: Hevn! og med Sabelen i Munden og en Pistol i hver Haand styrtede vi midt ind imellem de seirende Oprørere. Skjøndt langt overlegne i Antal flygtede de Sorte dog ved vort Komme, men vi saae dem til høire og venstre, foran og bag os, myrde de Hvide og iilfærdig stikke Fortet i Brand. Vor Forbittrelse vorede ved Synet af deres Feighed og Nederdrægtighed."

"Ved en Udfaldsport paa Fortet, styrtede Thadée, bedækket med Saar, mig imøde. — ""Capitain,"" raabte han til mig, ""Deres Pierre er en Troldmand, en Obi, som de forbandede Negere sige, eller i det mindste en Djevel. Vi holdt os tappert; De kom og alt var frelst, da han med eet trængte ind i Fortet, jeg veed ikke ad hvilken Vei, og saa — — Deres Herr Onkel, hans Familie, Deres Frue — — "" ""Marie,"" afbrød jeg ham, ""hvor er Marie?"" I dette Øieblik traadte en stor Neger frem bag en brændende Pallisade, og bar et ungt Fruentimmer, som skreg og værgede sig, paa sine Arme. Det unge Fruentimmer var Marie; Negeren, Pierre. — ""Forræder!"" raabte jeg til ham. — Jeg trykkede en Pistol af efter ham; en af de oprørske Slaver kastede sig imellem ham og Kuglen, og styrtede død til Jorden. Pierre dreiede sig om, og syntes at sige mig nogle Ord, men derpaa forsvandt han med sit Bytte mellem de brændende Sukkerrør. En uhyre stor Hund fulgte lige bag efter ham, og bar i sin Flab Vuggen, hvori min Onkels yngste Barn laae. Jeg gjenkjendte ogsaa Hunden — det var Rask. Fnysende af Harme, affyrede jeg en anden Pistol paa den, men traf den ikke."

"Jeg gav mig til at løbe som en Afsindig, for at følge dens Spor; men min dobbelte Marche om Natten, de mange Timer, jeg havde tilbragt, uden at hvile eller nyde noget, mine Bekymringer for Marie, den pludselige Omvæling fra

den høieste Lykke til den dybeste Elendighed, alle disse heftige Sjelsbevægelser havde udtømt mine Kræfter endnu mere, end de legemlige Anstrengelser. Efter at have løbet et lille Stykke, begyndte jeg at vakle, en tyk Taage trak sig for mine Øine, og jeg sank afmægtig til Jorden."

"Da jeg atter kom til mig selv, befandt jeg mig i min Onkels ødelagte Huus og i Thadées Arme. Denne brave Krigskammerat betragtede mig med ængstelige Blikke. ""Victoria!"" raabte han, da han følte at min Puls begyndte at slaae, ""Victoria! Negerne ere flygtede, og min Capitain kommer til Live igjen!"" — Jeg afbrød hans Glædesskrig med det gjentagne Spørgsmaal. ""Hvor er Marie?"" Jeg kunde endnu ikke samle mine Tanker, og havde blot et dunkelt Minde om mine Ulykker. Thadée slog Øinene ned. Nu vendte min Hukommelse fuldkommen tilbage; jeg gjenkaldte mig min frygtelige Bryllupsnat, og den store Neger, som slæbte Marie bort igjennem Flammerne, viste sig for mig som et Spøgelse fra Underverdenen. — Det skrækkelige Lys, der var opgaaet i Colonien og viste de Hvide at de havde en Fjende i enhver af deres Slaver, lod mig i denne Pierre, der havde været saa god, saa ædelmodig, saa hengiven, og hvis Liv jeg tre Gange havde frelst, see en Utaknemlig, et Uhyre, en Medbeiler! Min Kones Bortførsel den samme Nat vi vare blevne forenede, stadfæstede min foregaaende Mistanke, og jeg indsaae tydelig, at Sangeren ved Løvhytten ikke havde været nogen anden, end Maries skjendige Ransmand. Gud, hvilken Forandring i faa Timer!"

"Thadée sagde mig, at han forgjeves havde forfulgt Pierre og hans Hund, at Negerne havde trukket sig tilbage, skjøndt deres overlegne Styrke lettelig kunde have tilintetgjort min lille Skare, og at det var umuligt at standse Ilden, som fortærede min Families Eiendomme."

"Jeg spurgte ham, om man vidste, hvad der var bleven af min Onkel, i hvis Værelse man havde bragt mig ind.

Han tog stiltiende min Haand, førte mig hen til en Alcove og trak Gardinerne tilside."

"Der laae min ulykkelige Onkel, svømmende i sit Blod, og en Dolk sad dybt i hans Hjerte. Roligheden i hans Ansigt viste forresten at han var myrdet i Søvne. Det Leie, hvorpaa Overgen Habibrah, der bestandig sov ved hans Fødder, havde ligget, var ogsaa besudlet med Blod, saavelsom den stakkels Nars brogede Trøie, der laae paa Gulvet et Par Skridt fra Sengen."

"Jeg tvivlede ikke paa, at jo Narren var falden som et Offer for sin bekjendte Hengivenhed for min Onkel, og var bleven myrdet af sine Kammerater, idet han maaskee vilde forsvare sin Herre. Jeg bebreidede mig bittert den Fordom, der havde faaet mig til at fælde en saa vrang Dom over Habibrah og Pierre; og imellem den Graad jeg udgød af Sorg over min Onkels tidlige Død blandede sig nogle Angerstaarer for hans Nar. Paa min Befaling, søgte man efter hans Legeme, men forgjeves. Jeg formodede da at Negerne havde slæbt Overgen med sig og kastet ham i Flammerne; og jeg paabød, at man ved min Onkels Jordefærd skulde bede for den trofaste Habibrahs Sjelefred."

"Fortet Galifet var ødelagt, vore Plantager tilintetgjorte, og det var unyttigt og umuligt at opholde sig længere i disse Ruiner. Samme Aften vendte vi tilbage til Cap."

"Der faldt jeg i en hidsig Feber. Den Vold, jeg havde gjort paa mig selv, for at dæmpe min Fortvivlelse, havde været for voldsom, og berøvede mig min Forstand. Alle mine skuffede Forhaabninger, min vanhelligede Kjerlighed, mit forraadte Venskab, min tilintetgjorte Fremtids Lykke, og fremfor alt min rasende Skinsyge, gjorde mig afsindig. Jeg forestillede mig Marie i en anden Elskers Vold, i en Herres, en Slaves, i Pierres Vold! Man har fortalt mig, at jeg i slige Øieblikke styrtede mig ud af Sengen, og at der maatte sex Mennesker til at forhindre mig fra at knuse Ho-

vedet imod Væggen. O, gid jeg var død dengang!"

"Denne Crisis gik over. Lægernes og Thadées Omhu, og min kraftfulde Ungdom overvandt det Onde — det Onde, der kunde have været et saa stort Gode! Efter ti Dages Forløb var jeg helbredet, og jeg sørgede ikke dengang over det; thi jeg glædede mig over at kunne leve nogen Tid endnu, for at hevne mig."

"Jeg var neppe kommen til Kræfter igjen, da jeg begav mig til Herr de Blanchelande, for at bede om Ansættelse. Han vilde give mig en Post at forsvare; men jeg bad ham indstændig om at indlemme mig som Frivillig i en af de bevægelige Colonner, som man Tid efter anden sendte imod de Sorte, for at rense Landet.'

"Man havde i største Hast befæstet Cap. Oprøret gjorde frygtelige Fremskridt; Negerne i Port-au-Prince begyndte at gjøre Opstand; Biassou var Anfører for Rebellerne i Limbé, Dondon og Acul; Jean François havde ladet sig udraabe til Generalissimus for Oprørerne paa Sletten ved Maribarou; Bouckmann, navnkundig siden efter ved sit tragiske Endeligt, herjede med sine Røvere Limonades Bredder, og Banderne fra Morne-Rouge havde valgt en Neger, ved Navn Bug-Jargal, til Anfører."

"Den Sidstes Characteer contrasterede, efter hvad der fortaltes, paa en særegen Maade mod de Andres Vildhed; thi medens Bouckmann og Biassou opfandt tusinde Dødsmaader for de Fanger, som faldt i deres Hænder, bestræbte Bug-Jargal sig for at skaffe dem Leilighed til at forlade Øen. De Første sluttede Handel med de spanske Sørøverskibe, som krydsede ved Kysterne, og solgte til dem hvad de havde plyndret fra de Ulykkelige, som de tvang til at flygte; Bug-Jargal borede derimod flere af disse Corsarer i Sænk. Herr Colas de Maigné og otte andre ansete Plantere bleve paa hans Befaling løste af det Hjul, paa hvilket Bouckmann havde ladet dem flutte. Man opregnede saaledes tusinde andre

ædelmodige Træk af ham, som det vilde blive for vidtløftigt at anføre."

"Mit Haab om Hevn syntes ikke at skulle opfyldes saanart; thi jeg hørte ikke et Ord om Pierre. Oprørerne vedbleve under Biassous Commando at forurolige Cap. Engang havde de endog vovet at bestige Høien, som beherster Byen, og Kastellets Kanoner kunde med Nød og Neppe forjage dem derfra. Gouverneuren besluttede at drive dem ind i det Indre af Øen. Militsen fra Acul, Limbé, Ouanaminte og Maribarou, i Forening med Regimentet fra Cap og de kjekke gule og røde Compagnier, dannede vor active Armee. Militsen fra Dondon og Quartier-Dauphin, forstærket med et Corps Frivillige, under Kjøbmand Poncignons Anførsel, udgjorde Byens Garnison. Gouverneuren vilde først skaffe sig Bug-Jargal fra Halsen, hvis Fremskridt foruroligede ham. Han sendte Militsen fra Ouanaminte, og en Bataillon fra Cap imod ham; men dette Corps vendte to Dage efter tilbage, efter at have lidt et fuldkomment Nederlag. Gouverneuren havde fast besluttet at ville overvinde Bug-Jargal; han sendte derfor de samme Tropper ud igjen, med en Forstærkning af halvtredsindstyve gule Dragoner og fire hundrede Mand Milits fra Maribarou. Denne Armee blev endnu langt værre tilredet, end den første. Thadée, som, havde været med paa denne Expedition, var yderst opbragt over det lidte Nederlag, og svor, at han skulde hevne sig paa Bug-Jargal." —

En Taare glindsede i d'Auverneys Øine, da han sagde disse Ord, han lagde Armene overkors paa sit Bryst, og hensank i nogle Minuter i smertelige Drømmerier; endelig fattede han sig, og vedblev:

"Vi fik den Efterretning, at Bug-Jargal havde forladt Morne-Rouge, og drog med sine Mænd igjennem Bjergene, for at forene sig med Biassou. Gouverneuren jublede af Glæde; ""vi have dem,"" sagde han og gned sine Hænder. Dagen efter var Colonial-Armeen rykket en Miil fra Cap. Da

vi nærmede os, forlode Oprørerne over Hals og Hoved Port-Margot og Fortet Galifet, hvor de havde indtaget en Stilling, som forsvaredes af nogle svære Stykker Beleiringsskyts, der vare bortførte fra Batterierne paa Kysten; alle deres Skarer trak sig henimod Bjergene. Gouverneuren triumpherede. Vi fulgte efter dem. Ved at drage over disse fortørrede og ødelagte Sletter, søgte enhver af os med sørgmodige Blikke at opdage det Sted, hvor hans Plantager, hans Bygninger og Rigdomme havde været, og mangen en kunde ikke gjenkjende Stedet."

"Tredie Dags Aften naaede vi den store Flod, og man regnede at Negerne vare tyve Mile borte inde imellem Fjeldene."

"Vi slog Leir paa en Høi, der til alle Sider var omgiven af steile Klipper, bedækkede med tyk Skov. Den store Flod løb bag ved Leiren, indesluttet imellem begge Bredderne, og paa dette Sted var den meget smal og dyb. Dens steile Bredder vare bedækkede med et tæt, uigjennemskueligt Krat, og paa flere Steder skjultes dens Flade af Guirlander af Lianer, der snoede sig omkring Ahorntræernes Grene og fæstede sine Ranker fra den ene Bred til den anden, saa at de dannede et Slags Blade-Telt over Floden. En dæmpet Rislen, eller af og til en Vildand, der gjennemskar det grønne Dække, røbede ene Flodens Løb."

"Den dalende Sol ophørte lidt efter lidt at forgylde de skarpe Tinder af Dondons fjerne Bjerge; Mørket udbredte sig lidt efter lidt over Sletten, og Stilheden blev ikke afbrudt uden ved Tranens Skrig og Skildvagternes afmaalte Trin; men pludselig lød den frygtelige Sang om **Oua-Nassé** og Kampladsen ved **Grand-Pré** over vore Hoveder; Palme- og Cedertræerne, der bekrandsede Klipperne, bleve stukne i Brand, og Lysningen af Ildebranden viste os paa Nabohøiene talrige Skarer af Negere og Mulatter, hvis kobberagtige Farve syntes endnu rødere ved Skinnet af Flammerne. Det var Biassous Bande."

"Faren var stor. Anførerne fore op af Søvne og skyndte sig at samle deres Mandskab og lade slaae Allarm; Trompeten kaldte til Angreb, og vore Skarer, bleve opstillede i Geledder saa godt det lod sig gjøre i denne Forvirring, medens Oprørerne, istedet for at benytte sig af den Uorden, hvori vi vare, bleve staaende ubevægelige og betragtede os, idet de vedbleve at synge Oua-Nassé."

"En kjempehøi Neger fremtraadte ganske alene paa den høieste Spidse af de Klipper, der omgive den store Flod; en ildfarvet Fjer bølgede paa hans Pande, og han holdt en Øre i den høire og en rød Fane i den venstre Haand — det var Pierre. Havde jeg paa det samme haft en Bøsse ved Haanden, saa havde mit Raseri maaskee bragt mig til at begaae en feig Handling. Den Sorte gjentog Omqvædet Oua-Nassé, plantede sin Fane paa Høien, slyngede sin Øre midt ind imellem os, og styrtede sig i Floden. Jeg blev halv fortvivlet derover, da jeg frygtede for, at han ikke skulde komme til at døe for min Haand."

"Nu begyndte Negerne at rulle uhyre Klippestykker ned paa vore Skarer, og en Hagl af Kugler og Pile faldt paa Høien. Vore Soldater, rasende over ikke at kunne naae de Angribende, faldt i Hobetal, deels knuste af Klippestykkerne, deels gjennemborede af Kugler og Pile. Den frygteligste Forvirring herskede i vor lille Hær. Medens dette foregik, klattrede jeg med nogle af mine Mænd op ad en anden Høi, der blev kaldet Paafugle-Høien, fordi den Glimmerjord, hvormed dens Overflade var bedækket, fik et regnbuefarvet Skjer, naar Solens Straaler spillede paa den. Toppen af denne Høi laae i lige Linie med den, som var besat af de Sorte. Efterat Veien først var banet, blev Høien snart bedækket med Soldater og vi begyndte en levende Musketild. Negerne, der ikke vare saa godt bevæbnede, som vi, kunde ikke besvare vort Angreb med den fornødne Kraft, og begyndte derfor at tabe Modet; vi fordobblede vore Anstrengelser, og snart vare de nærmeste Klipper forladte af Oprørerne, der dog

først slængte deres Døde ned paa den øvrige Deel af vore Tropper, som endnu befandt sig paa den anden Høi. Nu fældede vi flere vilde Bomuldstræer, hvoraf denne Øes første Beboere gjorde Piroger, der kunde rumme hundrede Roerkarle, og bandt disse uhyre Stammer sammen med Palmeblade og Reeb. Ved Hjelp af denne i Hast forfærdigede Bro kom vi over paa de forladte Klipper og en Deel af vor Hær var saaledes fordeelagtig posteret. Da Oprørerne saae dette sank deres Mod; vi vedligeholdt en jevn Ild, medens Klageraab og Navnet Bug-Jargal lød i Biassous Skarer. Flere Sorte fra Morne-Rouge kom frem paa Høien, hvor den skarlagenrøde Fane vaiede, kastede sig over den, og styrtede sig med den i den store Flods Bølger. Dette syntes at vise, at deres Anfører enten var død eller tagen til Fange."

"Vort Mod steg saa høit, at jeg besluttede at forjage Oprørerne med Bajonetten fra de Klipper, som de endnu holdt besatte. Jeg lod kaste en Bro af Træstammer over Svelget imellem Høien, vi vare paa, og den nærmeste Klippe, og jeg var den første der gik over og styrtede mig midt ind i Negerskaren. Mine Soldater vilde følge mig, da i det samme en af Rebellerne ved et Øiebug stilte Broen od, og Træstammerne styrtede med en frygtelig Bragen ned i Afgrunden."

"Jeg dreiede Hovedet om, og følte mig i det samme greben af sex eller syv Negere, som afvæbnede mig. Jeg værgede mig som en Løve; men de bandt mig med Strikker af Bast, uden at ændse den Kugleregn, som mine Folk sendte dem."

"Min Fortvivlelse blev ikke dæmpet, førend jeg lidt efter hørte Seiersraab lyde rundt omkring mig, og jeg saae, da strax de Sorte og Mulatterne over Hals og Hoved klatre op ad de steileste Klippetinder, medens de udstødte hvinende Angestskrig. Mine Bevogtere fulgte deres Exempel; den stærkeste af dem tog mig paa sine Skuldre, og bar mig henimod Skaren, idet han sprang fra Klippe til Klippe med en Stengeeds Hurtighed og Lethed. Skinnet af Flammerne

ophørte at vise ham Vei; men det svage Maaneskin var tilstrækkeligt, og han begyndte at gaae langsommere."

"Efterat have vandret igjennem Buskadser og vadet over Strømme, kom vi endelig til en dyb Dal af et meget vildt Udseende. Dette Sted var mig aldeles ubekjendt."

"Denne Dal laae midt inde i Hjertet af Fjeldene, i den Egn, som paa St. Domingo kaldes de dobbelte Bjerge. Det var en stor grøn Slette, omgiven af nøgne Klippevægge, og hist og her bevoret med Palme- og Fyrretræer. Den skarpe Kulde, som næsten bestandig hersker paa den Deel af Øen, endskjøndt det ikke fryser der, var saa meget mere følelig, da Natten endnu ikke var forbi. Morgendæmringen begyndte at belyse de høie Fjeldtinder rundt omkring, medens Dalen laae i det dybeste Mørke og kun var oplyst af en Mængde Blus, som Negerne havde antændt; thi her var deres Forsamlingsplads. De adsplittede Skarer af deres Hær strømmede til i største Uorden. Negere og Mulatter kom til Tid efter anden i smaa uordentlige Hobe, og udstødte Jammerskrig eller hylede af Raseri. Nye Blus, der funklede, som Tigeroine paa den mørke Slette, betegnede at Leiren blev større og større." —

"Negeren, hvis Fange jeg var, havde lagt mig ned ved Roden af et Egetræ, hvorfra jeg med Ligegyldighed betragtede dette besynderlige Skuespil. Den Sorte bandt mig med mit Skjerf til Træstammen, som jeg sad med Ryggen imod, strammede Knuderne paa Rebene, der forhindrede alle mine Bevægelser, satte sin røde uldne Hue paa mit Hoved, uden Tvivl for at tilkjendegive, at jeg var hans Eiendom, og, efter saaledes at have forvisset sig om at jeg hverken kunde undflye, eller blive ham berøvet af nogen anden, bestemte han sig til at gaae bort. Nu besluttede jeg at tale til ham, og spurgte ham derfor i creolsk Dialect, om han hørte til Banden fra Dondon eller Morne-Rouge. Han standsede og svarede mig med en stolt Mine: Morne-Rouge! Nu fik jeg en Idee. Jeg havde hørt saa meget tale om Anføreren for

denne Bande, Bug-Jargals Ædelmodighed, og endskjøndt jeg ikke frygtede for Døden, som skulde gjøre Ende paa alle mine Lidelser, saa gøs jeg dog ved Tanken om de Pinsler, der ventede mig, hvis Biassou blev min Dommer. Jeg vilde blot bede om at døe uden disse Pinsler; det var maaskee Svaghed, men jeg troer at vor Menneskenatur bestandig oprører sig i slige Øieblikke. Jeg tænkte, at hvis jeg blot kunde undgaae at falde i Biassous Hænder, vilde Bug-Jargal maaskee skjenke mig en Død uden Qvaler, en Død, som var en Kriger værdig. Jeg bad derfor denne Neger fra Morne-Rouge, at føre mig til sin Anfører, Bug-Jargal. Han foer sammen. Bug-Jargal! raabte han, og slog sig fortvivlet for Panden; men strax forvandledes denne Følelse til det frygteligste Raseri, og truende mig med knyttet Næve, raabte han: Biassou! Biassou! Derpaa ilede han bort."

"Negerens Vrede og Smerte erindrede mig om den Omstændighed i Striden, hvoraf vi havde sluttet, at Anføreren for Banden fra Morne-Rouge enten var fangen eller dræbt. Jeg tvivlede nu ikke længere derom, og underkastede mig Biassous Hevn, med hvilken den Sorte syntes at true mig."

"Imidlertid bedækkede Mørket endnu Dalen, hvor Mængden af de Sorte og Antallet af Blussene tiltoge uophørlig. En Flok Negerinder antændte et Baal tæt ved mig. Paa den Mængde Armbaand af blaat, rødt og violet Glas, som i tætte Rader glimrede omkring deres Arme og Been, paa deres svære Ørenringe, paa Ringene, der prydede alle deres Fingre og Tæer, paa Amuletterne, der vare fæstede paa deres Bryst, paa det lille Forklæde af brogede Fjer, det eneste Klædningsstykke, som skjulte deres Nøgenhed, men især paa deres Sang og deres vilde og forvirrede Blikke kjendte jeg at det var Griotinder. De vide maaske ikke, mine Herrer, at der iblandt de Sorte i de forskjellige Egne af Afrika, findes Negere, som ere begavede med et Slags Talent til at digte og improvisere, der meget ligner Galskab. Disse Ne-

gere, som vandre fra Kongerige til Kongerige, ere i disse barbariske Lande det samme, som Minstrellerne vare i England, Minnesangerne i Tyskland og Troubadourerne i Frankrig. De kaldes Grioter. Deres Fruentimmer, Griotinderne, besatte af den samme Aand, som dem, ledsage deres Mænds barbariske Sange med vellystige Dandse, og afgive en grotesk Parodie paa Bajadererne i Hindostan. Det var nogle af disse Qvinder, som havde sat sig i en Kreds lidt fra mig, med Benene trukne op under sig paa afrikansk Viis, omkring en stor Bunke af tørt Qvas, som de havde stukket i Brand og som kastede et rødligt Skjer paa deres fortrukne Ansigter."

"Da de havde sluttet Kredsen, toge de hverandre ved Haanden, og den Ældste, der bar en Heirefjer i Haaret, gav sig til at raabe: **Ouanga**! Jeg forstod, at de vilde opføre en af de Herefarcer, som de betegne med dette Navn. De gjentoge alle: **Ouanga**! Efter et Øieblikks Taushed udrev den Ældste en Tot af sine Haar, kastede den i Ilden og sagde: **Malé o guiab**! der i de creolske Negeres Sprog betyder: jeg skal gaae til Djevlen. Alle Griotinderne, følgende deres Anførerskes Exempel, overgave en Lok af deres Haar til Flammerne, og gjentoge høitidelig: **Malé o guiab**!"

"Dette besynderlige Udraab, og de burleske Grimasser, med hvilke de ledsagede det, satte mig i det Slags ufrivillige convulsiviske Tilstand, hvori det alvorligste eller meest bedrøvede Menneske mod sin Villie kan komme, og som man kalder Krampe-Latter. Jeg søgte forgjeves at holde den tilbage, den brød ud. Denne Latter, der undslap et meget kummerfuldt Hjerte, bevirkede et særdeles vildt og rædselfuldt Optrin."

"Alle Negerinderne, som bleve forstyrrede i deres Mysterier, sprang op, som pludselig revne ud af en dyb Søvn; thi de havde hidtil ikke lagt Mærke til mig. De styrtede alle rasende henimod mig og hylede: **Blanco**! **Blanco**! Jeg har aldrig i mit Liv seet en saadan Samling af frygtelige Ansigter,

som disse rasende sorte Qvinders, med deres hvide Tænder og glubske Øine, i hvilke det Hvide var gjennemkrydset af store, blodrøde Aarer."

"De vilde sønderrive mig; men den Gamle med Heirefjeren gav et Tegn, og raabte gjentagne Gange: **Zoté cordé! Zoté cordé!**") Herene standsede strax, og jeg saae dem alle til min store Forundring, tage deres Fjerforklæder af, kaste dem paa Græsset, og begynde den usædelige Dands, som de Sorte kalde **Chica**."

"Denne Dands, hvis groteske Stillinger og livlige Trin blot udtrykke Munterhed og Glæde, fik her ved Omstændighedernes Sammenstød et alvorligt og mørkt Anstrøg. De lynende Blikke, som Griotinderne midt i deres kaade Bevægelser kastede paa mig, den sørgelige Tone, hvormed de istemmede Chicaens muntre Melodie, den skarpe og langtrukne Tuden, som den ærværdige Præsidentinde i dette sorte Sanhedrin, Tid efter anden aflokkede sin Balafo, et Slags Spinet, der brummer som et lille Orgel, og bestaaer af en Snes Træpiber, der i Tykkelse og Høide tage gradviis af, men især det frygtelige Grin, hvormed enhver af de nøgne Troldqvinder, ved visse Ophold i Dandsen, betragtede mig, idet hun næsten stottede sit Ansigt paa mit, betydede mig kun altfor vel, hvilke grusomme Pinsler, den **Blanco** kunde vente sig, som havde vanhelliget deres Ouanga. Jeg erindrede mig den Skik hos disse vilde Folkeslag, at dandse omkring deres Fanger, førend de mishandle og myrde dem, og jeg lod ganske taalmodig disse Qvinder udføre Dandsen i det Drama, hvori jeg, som Hovedperson, skulde bevirke Knudens Opløsning. Imidlertid kunde jeg ikke lade være at gyse, da jeg ved et Tegn, der blev givet paa Balafoen, saae hver Griotinde nærme sig til Baalet og deri lægge Spidsen af en Sabelklinge, Jernet af en Øxe, den spidse Ende af en lang Seilnaal, Hagerne af en Tang, eller Tænderne af en Sav."

"Dandsen nærmede sig sin Ende; og Marter-Redskaberne

*) Holder inde! Holder inde! —

vare gloende. Paa et Vink af den Gamle, gik Negerinderne i Processíon, den ene efter den anden, hen til Ilden, for at hente sig et af disse frygtelige Vaaben. Den som ikke kunde faae et gloende Jern, snappede en Brand. Nu saae jeg tydeligt, hvad Straf der ventede mig, og at jeg havde en Bøddel i enhver af Dandserinderne. Ved et andet Tegn fra deres Koryphæ, begyndte de den sidste Runddands, idet de hylede paa det frygteligste. Jeg lukkede Øinene, for dog i det mindste ikke længere at see disse Djevelinders Fryd, der, stønnende af Mathed og Raseri, af og til sloge deres gloende Vaaben sammen over Hovederne, saa de gave Gjenlyd og sprudede Myriader af Gnister. Jeg ventede hvert Øieblik at føle de gloende Tænger svide mit Kjød og brænde mine Been, og en Gysen foer igjennem alle mine Lemmer. Det var et rædsomt Øieblik; men det varede lykkeligviis ikke længe."

"Griotindernes Chica var lige ved at sluttes, da jeg i nogen Afstand hørte den Negers Stemme, som havde taget mig til Fange. Han kom løbende og raabte: **Que haceis, mugeres de demonio! Que haceis alli? Dexaïs mi prisoniero!***) Jeg aabnede atter Øinene; det var høi lys Dag. Negeren ilede til med truende Gebærder. Griotinderne studsede; men lode til at blive mindre bange for hans Trusler, end forfærdede ved Synet af den forunderlige Skabning, som fulgte med Negeren."

"Det var en meget tyk og meget lille Mand, et Slags Dverg, hvis Ansigt var bedækket med et hvidt Slør, hvori der var tre Huller, til Munden og Øinene, saaledes som de, der gjøre Bod, bruge det. Dette Slør, som faldt ned over hans Hals og Skuldre, bedækkede ikke hans haarrige Bryst, der forekom mig at være mulatfarvet, og hvorpaa en Sol af en Monstrans af mat Sølv hang i en Guldkjede. Det korsdannede Fæste af en svær Dolk stak frem af hans skarlagensrøde Belte, der sammenholdt et Skjørt med grønne, gule og sorte Striber, og Fryndserne derpaa naaede lige ned til hans

*) Hvad gjøre I, Satans Qvinder! Hvad gjøre I? Slipper min Fange!

brede og vanskabte Fødder. Hans Arme, der vare nøgne ligesom hans Bryst, svingede en hvid Stok; et Paternoster-baand, med Perler af Zedarach, hang ved hans Belte, tæt ved Dolken, og paa Hovedet bar han en spids Hue, besat med smaa Klokker, som jeg, da han kom nærmere, til min ikke ringe Forundring gjenkjendte at være Habibrahs Gorra. Imellem Hjeroglypherne paa dette Slags Mitra opdagede jeg Blodstænk, og det var sikkert den trofaste Nars Blod. Det var et nyt Tegn paa at han virkelig var død og bragte mig til endnu engang at angre den Haardhed, hvormed jeg havde bedømt ham."

"Saasnart Griotinderne fik Øie paa denne Arving til Habibrahs Hue, raabte de alle paa eengang: Obien! og kastede sig næsegrus ned for ham. Jeg gjettede mig til, at det var Troldmanden i Biassous Armee. — **Basta! Basta!** sagde han, da han kom hen til dem, med en hæs Røst, **dexaïs el prisoniero de Biassou!***) Alle Negerinderne reiste sig i største Hast, kastede Mordredskaberne fra sig, toge atter deres Fjerforklæder paa, og paa et Vink af Obien splittedes de ad, som en Sværm Græshopper."

"Nu kastede Obien et Blik paa mig; han foer sammen, traadte et Skridt tilbage og svingede sin hvide Stok henimod Griotinderne, som om han vilde kalde dem tilbage; men efterat have mumlet Ordet **maldicho** **) imellem Tænderne, og hvisket noget til Negeren, forføiede han sig langsom bort, med Armene overkors, som Een der gaaer i dybe Tanker."

"Min Bevogter underrettede mig nu om, at Biassou vilde see mig, og at jeg maatte forberede mig paa om en Time at udholde en Sammenkomst med denne Høvding."

"Det var uden Tvivl endnu en Times Liv. Medens jeg ventede paa, at den skulde forløbe, lod jeg mine Øine løbe over Oprørernes Leir, og jeg kunde nu ved høi lys Dag skjel-

*) Holdt! Holdt! Slipper Biassous Fange! —
**) Fordømt. —

ne hver enkelt Deel af dens besynderlige Indhold. I en anden Sindsstemning vilde jeg ikke kunne have baret mig for at lee ad de Sortes taabelige Forfængelighed; thi de vare næsten alle behængte med militaire og geistlige Prydelser, som de havde plyndret fra deres Offere. Største Delen af disse Prydelser var ikke andet end blodbestænkte Pjalter og det var ikke sjeldent at see en broderet Krave, eller en Epaulette glimre paa en Messeserk. Uden Tvivl for at udhvile sig efter de Strabadser, hvortil de havde været fordømte deres hele Liv igjennem forbleve Negerne i en Uvirksomhed, som vore Soldater aldeles ikke kjende til, selv naar de ere frie for Tjenesten. Nogle sov i den brændende Sol med Hovedet tæt op til et Baal, medens andre, med afvexlende sørgmodige og vilde Blikke, sang en eensformig Sang, siddende ved Indgangen af deres ajoupas, et Slags Hytter bedækkede med Figen-eller Palmeblade, og som med Hensyn til sin kegledannede Form ligne vore aabne Telte. Deres sorte eller kobberfarvede Koner, der bleve hjulpne af Børnene, lavede Mad til dem. Jeg saae dem med Gafler omdreie Figenerne, Kartoflerne, Erterne, Kokosnødderne, Maisen, den caraibiske Kaal, som de kalde tayo, og en Mængde andre indenlandske Frugter, som tilligemed Bove af Svin, Skildpadder og Hunde kogtes i store Kjedler, som de havde røvet fra Planternes Huse. Langt borte, ved de yderste Grændser af Leiren, dannede Grioterne og Griotinderne store Kredse omkring Baalene, og Vinden bragte mig af og til Brudstykker af deres vilde Sange, blandede med Lyden af Guitarrerne og Balafoerne. Nogle Skildvagter, som vare posterede paa Tinderne af de omkringliggende Klipper, bevogtede Grændserne af Biassous Hovedqvarteer, hvis hele Forskandsning, i Tilfælde af et Angreb, blot var en Kreds af Karrer, belæssede med Bytte og Munition. Disse sorte Skildvagter, der stode paa de skarpe Spidser af Granit-Pyramiderne, hvormed disse Høie ere bedækkede, dreiede sig idelig omkring, ligesom Veirhanerne paa de go-

thiske Taarne, og raabte til hverandre, med deres Lungers hele Kraft, det Ord, som betryggede Leirens Sikkerhed: Nada! Nada!*)

"Tid efter anden samlede der sig Klynger af nysgjerrige Negere omkring mig, der alle betragtede mig med truende Blikke."

"Endelig kom en Peloton af couleurte Soldater, som vare temmelig godt bevæbnede, hen imod mig. Den Sorte, hvem jeg syntes at tilhøre løste mig fra Egetræet, hvortil jeg var bunden og overgav mig til Corporalen, af hvis Hænder han modtog en temmelig stor Pose, som han øiebliklig aabnede. Den var fyldt med Pjastre. Medens Negeren, knælende paa Græsset, talte den med største Ivrighed, slæbte Soldaterne mig bort. Jeg betragtede med Forundring deres Equipering. De bare en Mundering af grovt brunrødt og guult Klæde efter spansk Snit. Et Slags castilianst montera, prydet med den store røde spanske Kokarde, bedækkede deres Uldhaar. Istedetfor Patrontasker, havde de et Slags Jagttaske hængende paa Siden. Deres Vaaben var en tung Flint, en Sabel og en Dolk. Jeg fik siden efter at vide, at det var Biassous Livgardes Uniform."

"Efter at have gjort adskillige Omveie imellem de uregelmæssige Rækker af Ajoupaer, som opfyldte Leiren, kom vi endelig til Indgangen af en Hule, dannet af Naturen, ved Foden af en af disse umaadelige Klippevægge, der omgave Sletten, som en Muur. Et stort Forhæng af et thibetansk Stof, der kaldes Katchmir og der ikke saa meget udmærker sig ved sin Farve, som ved sine blode Folder og brogede Tegninger, skjulte det Inderste af denne Hule, som var omgiven af flere Geledder af Soldater, der vare equiperede paa samme Maade, som dem, der havde bragt mig hid."

"Efterat have givet og modtaget Feltraabet af de to Soldater, der gik op og ned foran Indgangen til Hulen løf-

*) Intet! Intet! —

tede Corporalen det Katchmirs Forhæng iveiret, og førte mig ind, idet han atter lod det falde ned bag ved mig."

"En Kobberlampe med fem Arme, som ved Kjeder hang under Hvelvingen, kastede et bævende Lys paa de fugtige Vægge i denne stumle Hule. Imellem to Rækker af mulatfarvede Soldater saae jeg en couleurt Mand, siddende paa en uhyre Træblok, halv bedækket med et Tæppe af Papagoiefjer. Denne Mand hørte til det Slags Couleurte, som kaldes sacatras, hvilke blot ved en ubetydelig, ja ofte uopdagelig Nuance, ere forskjellige fra Negerne. Hans Dragt var latterlig. Et kostbart Skjerf af Silkesnorer, hvorved hængte et Ludvigskors sammenholdt et Par blaa Beenklæder, af grovt Tøi, midt omkring Livet, og en Trøie af hvidt Dimity, som var for kort til at naae ned til Beltet, fuldendte hans Paaklædning. Han havde graa Støvler paa, en rund Hat med rød Kokarde, og et Par Epauletter, hvoraf den ene var af Guld med to Feltmarschals Stjerner af Sølv, og den anden af gule Uldtresser. To Kobberstjerner, der syntes at have været Sporehjul, vare fæstede paa denne sidste, uden Tvivl for at gjøre den værdig til at figurere ved Siden af sin glimrende Kammerat; men da disse Epauletter ikke ved Stropper holdtes fast paa deres naturlige Plads, saa hang de ned paa begge Sider af Høvdingens Bryst. En Sabel og et Par rigt damascerede Pistoler laae ved Siden af ham paa Fjerteppet."

"Bag ved hans Sæde stode, tause og ubevægelige, to Drenge, klædte i Slavedragt, hver med en stor Viste af Paafuglefjer i Haanden. Disse to Drenge vare hvide."

"To firkantede Stykker carmoisinrødt Fløiel, der syntes at have hørt til en Bedestol, betegnede to Pladser paa høire og venstre Side af Træblokken. Den ene af disse Pladser, nemlig den paa høire Side, havde Obien indtaget, som havde frelst mig fra de rasende Griotinders Mishandlinger. Han sad med Benene op under sig, og holdt sin Stok i Haanden, saa ubevægelig, som en Afgud af Porcelain i en chinesisk Pa-

gode; men igjennem Hullerne paa Sløret, saae jeg hans lynende Øine, der bestandig vare fæstede paa mig."

"Paa begge Sider af Høvdingen stode Stabler af alle Slags Faner og Standarter, iblandt hvilke jeg opdagede den hvide Fane med Lilierne, den trefarvede og den spanske Fane. De andre vare lutter Fostere af en vild Phantasie, saaledes var der blandt andre en meget stor kulsort Fane."

"I Baggrunden af Hulen, lige oven over Høvdingens Hoved, tiltrak en anden Gjenstand sig min Opmærksomhed. Det var et Portrait af Mulatten Ogé, der var bleven radbrækket det foregaaende Aar i Cap, fordi han havde gjort Oprør, tilligemed sin Lieutenant Jean Baptiste Chavanne, og tyve andre Sorte og Couleurte. Paa dette Portrait var Ogé, en Søn af en Slagter i Cap, afbildet saaledes, som han i Almindelighed lod sig afmale, i Oberstlieutenants Uniform, med Ludvigskorset og Love-Ordenen, som han havde kjøbt i Europa af Prindsen af Limburg."

"Biassou var af Middelstørrelse, og hans uædle Ansigt udtrykkede en besynderlig Blanding af Snildhed og Grusomhed. Han lod mig træde nærmere og betragtede mig nogen Tid uden at sige et Ord; endelig gav han sig til at grine, ligesom en Hyæne."

""Jeg er Biassou!"" sagde han til mig."

"Jeg ventede mig dette Navn; men jeg kunde ikke høre det af denne Mund, og ledsaget af denne Helved-Latter, uden en indvortes Gysen. Mit Ansigt blev ikke destomindre roligt og stolt, og jeg svarede ikke et Ord."

""Naa!"" sagde han paa temmelig slet Fransk. ""Er Du allerede spiddet, siden Du ikke kan bøie Rygraden for Jean Biassou, Generalissimus over de erobrede Lande, og Feltmarschal hos su Magestad catolica"" — Det var nemlig Oprører-Høvdingernes Taktik, at faae Folk til at troe, at de handlede snart for Kongen af Frankrig, snart for Revolutionen, og snart for Kongen af Spanien. —

"Jeg lagde Armene overkors paa Brystet og saae stift

paa ham. Han begyndte atter at grine, thi det var en Vane hos ham."

""Ho! ho! **Me pareces hombre de buen corazon.***) Naa, saa hør hvad jeg vil sige Dig. Er Du en Creoler?""

""Nei,"" svarede jeg, ""jeg er en Franskmand.""

"Dette Svar bragte ham til at rynke Panden; men han vedblev med sit sædvanlige Grin:"

""Desto bedre, jeg seer paa din Uniform, at Du er Officeer. Hvor gammel er Du!""

""Tyve Aar.""

""Naar fyldte Du dem?""

"Ved dette Spørgsmaal, der vakte saa mange sørgelige Minder hos mig, faldt jeg et Øieblik i dybe Tanker. Han gjentog det heftig, og jeg svarede da: "" Den Dag, da din Kammerat Leogri blev hængt.""

"Han fordreiede Ansigtet af Harme og vedblev at grine; men endelig fattede han sig."

""Det er tre og tyve Dage siden, at Leogri blev hængt,"" sagde han til mig. ""Franskmand, Du skal iaften sige ham fra mig, at Du har levet fire og tyve Dage længere, end han. Jeg vil lade Dig blive ilive endnu idag, for at Du kan fortælle ham, hvorledes det forholder sig med hans Brødres Frihed, hvad Du har seet i Feltmarschal Jean Biassous Hovedqvarteer, og hvilken Myndighed denne Generalissimus har over Kongens Folk.""

"Saaledes benævnede nemlig Jean-François, der lod sig kalde Stor-Admiral af Frankrig, og hans Stalbroder, Biassou, deres oprørske Neger- og Mulathorder."

"Derpaa befalede han, at man skulde sætte mig imellem to Soldater i en Krog af Hulen, og idet han gav et Vink med Haanden til nogle Negere, der vare iførte General-Adjutants Uniform, sagde han: ""Lad slaae Rappel, og lad hele Armeen samle sig omkring vort Hovedqvarteer, for at vi kunne lade den passere Revue; og I, Herr Capellan,"" sagde

*) Du lader til at være en tjek Karl.

han til Obien: ""Tag Eders geistlige Dragt paa, og hold en høitidelig Messe for os og vore Soldater.""

"Obien reiste sig, bukkede dybt for Biassou, og hviskede ham noget i Øret, som Høvdingen pludselig afbrød, og sagde med høi Røst:"

"I har intet Alter, siger I, **sennor cura**! Er det saa forunderligt imellem disse Bjerge? Men hvad siger det! Siden hvad Tid trænger den gode Gud, for at blive dyrket, til et prægtigt Tempel og til et Alter, prydet med Guld og Kniplinger? Gideon og Josva have tilbedet ham foran Stenblokke; lader os gjøre som de, gode Fader! Den gode Gud seer blot paa Hjertet. I har intet Alter! Velan da, kan I ikke lave Eder et af denne store Sukkerkiste, som Kongens Folk iforgaars have erobret i Plantagen Dubuisson.""

Biassous Forslag blev strax iværksat, og i et Øieblik blev det Inderste af Hulen indrettet til denne Parodie paa en kirkelig Høitidelighed. Man bragte en Hostie, som var røvet fra Menigheden i Acul, fra det samme Tempel, hvor min Forening med Marie havde modtaget en Velsignelse af Himlen, der saa hurtig var bleven efterfulgt af gruelige Ulykker. Man opstillede den ranede Sukkerkiste som et Alter, og bedækkede den med et hvidt Klæde, der skulde passere for en Dug, men som dog ikke forhindrede Een fra at læse paa den ene Side af dette Alter: Dubuisson og Cie, til Nantes."

"Da det hellige Kar var sat paa Alteret, bemærkede Obien, at han manglede et Crucifix; han trak derfor sin Dolk frem, hvis horizontale Stikplade dannede et Kors, og stillede den paa Spidsen imellem Kalken og Monstransen. Derpaa, uden at tage sin Troldmands-Hue eller Poenitents-Slør af, kastede han hurtig Messehaglen, som var røvet fra Præsten i Acul, over sit nøgne Bryst og Ryg, aabnede den sølvbeslagne Messebog, hvoraf man havde oplæst Bønner for mit ulykkelige Egteskab, og vendende sig til Biassou, hvis

Sæde var nogle Skridt fra Alteret, tilkjendegav han med et dybt Buk, at han var færdig."

"Nu blev paa et givet Tegn af Høvdingen det Katchmirs Forhæng trukket tilside, og jeg saae hele den sorte Armee opstillet i tætsluttede Carreer foran Indgangen til Hulen. Biassou tog sin runde Hat af og kastede sig paa Knæ foran Alteret. — ""Knæler!"" raabte han med stærk Stemme. — ""Knæler!"" gjentoge Anførerne for hver Bataillon. — Nu lød en Hvirvel paa Trommerne og alle Horderne knælede."

"Jeg var ene bleven ubevægelig siddende, forbittret over den fjendige Vanhelligelse, der skulde foregaae for mine Øine; men de to stærke Mulatter, som bevogtede mig, trak Blokken bort under mig, stødte mig voldsom i Ryggen, saa at jeg kom til at knæle, ligesom de andre, og blev nødt til at hykle Ærbødighed og Andagt for denne forargelige Ceremonie."

"Obien fungerede med megen Gravitet, og Biassous to smaa hvide Pager gjorde Tjeneste som Diaconus og Under-Diaconus. Alle Rebellerne, der hele Tiden laae paa Knæ, overværede Ceremonien med lige saa stor Andagt, som deres Generalissimus, der havde foregaaet dem med sit Exempel. Nu hævede Obien den hellige Hostie imellem sine Hænder, vendte sig til Hæren og raabte i den almindelige Dialect: **Zoté coné bon Giu; ce li mo fé zoté voer. Blan touyé li; touyé blan yo toute!***) Ved disse Ord, der bleve udtalte med en stærk Stemme, som jeg troede at have hørt før, udstødte hele Skaren et frygteligt Brøl; de sloge længe deres Vaaben sammen, og der behøvedes ikke mindre end Biassous Sauvegarde for at forhindre, at denne vilde Larm ikke skulde bebude min sidste Time. Jeg indsaae til hvilken

*) Kjende den gode Gud; det er ham, som jeg viser Eder. De Hvide have dræbt ham; dræber derfor alle de Hvide. — Med disse Ord pleiede siden efter Toussaint-Louverture at tiltale Negerne efter Communionen. —

Grad af Vildhed og Rasenhed disse Mennesker kunde bringes, for hvem en Dolk var et Crucifix, og paa hvis Gemyt ethvert Indtryk virker hurtigt og dybt."

"Da Ceremonien var tilende vendte Obien sig til Biassou med et ærbødigt Buk. Nu reiste Høvdingen sig, og henvendende sig til mig, sagde han paa Fransk: ""Man beskylder os for, at vi have ingen Religion. Du seer nu, at det er Bagvaskelse, og at vi ere gode Catholiker:""

"Jeg veed ikke om han sagde dette for Spøg eller Alvor. Strax efter lod han sig bringe en Glaskumme, fuld af sorte Maiskorn, hvori han kastede nogle hvide; derpaa løftede han Kummen høit op over sit Hoved, for at hele hans Hær kunde see den, og raabte: ""Brødre, I ere den sorte Mais, de Blanke, Eders dødelige Fjender, ere den hvide! ""Ved disse Ord rystede han Kummen, og da næsten alle de hvide Korn vare forsvundne under de sorte, udbrød han begeistret og med en triumpherende Mine: ""**Guetté blan ce la la!**""*)

"Et nyt Bifaldsraab, der blev gjentaget af ethvert Echo i Bjergene, belønnede Høvdingens Tale. Biassou vedblev, idet han bestandig blandede creolske og spanske Phraser imellem sit slette Fransk: ""**El tiempo de la mansuetud es pasado.** **) Vi have længe nok været taalmodige, som Lammene, med hvis Uld de Hvide sammenligne vort Haar; lader os nu være glubske og uforsonlige, som Pantherdyrene og Jaguarerne i de Lande, hvorfra de have revet os bort. Kraften alene erhverver Rettigheder. Alt tilhører den, der viser sig kjek og uden Medlidenhed. St. Loup har to Festdage i den gregorianske Calender, og Paaske-Lammet kun een! — Er det ikke sandt, Herr Capellan?""

"Obien svarede med et bekræftende Buk."

""De ere komne," vedblev Biassou," De ere komne,

*) Lægger Mærke til hvad de Hvide ere i Forhold til Eder.

**) Det er ikke længere Tid at vise Mildhed og Sagtmodighed.

disse Fjender af Menneskelighed, disse Hvide, disse Colonister, disse Plantere, disse Kjøbmænd, sande **demonios, udspyede af Alectos Gab. Son venidos con insolencia**;*) de Stolte havde Vaaben, og vaiende Fjerbuske; vare iførte prægtige Klæder og foragtede os, fordi vi vare sorte og nøgne. De tænkte i deres blinde Ærgjerrighed, at kunne adsplitte os lige saa let, som disse Paafuglefjer forjage de sorte Sværme af Myg og Muskitter!"" — —

"Da han havde fremført denne Lignelse, rev han Visten ud af den ene hvide Slaves Hænder, svingede den over Hovedet med mange truende Gebærder, og vedblev:"

""Men, mine Brødre, vor Armee er faldet over deres, som Insecterne over et Aadsel; de ere faldne med deres skjønne Uniformer under Huggene af disse nøgne Arme, som de ansaae for kraftløse, uvidende om at det gode Træ er haardest, naar Barken er tagen af det. Nu skjelve de, de fordømte Tyranner! **Yo gagné peur!**""**)

"Et triumpherende Glædeshyl lød ved dette Udraab af Høvdingen, og hele Skaren gjentog længe: **Yo gagné peur!**"

""Creolske og congoske Sorte,"" tilføiede Biassou,"" Hevn og Frihed! Couleurte, lader Eder ikke forføre de **los diabolos blancos**. Eders Fædre ere iblandt dem, men Eders Mødre hos os. Forresten, **o hermanos de mi alma**,***) have de aldrig handlet som Fædre imod Eder, men alene som Herrer. I vare lige saa vel deres Slaver, som de Sorte. Medens et elendigt Skjørt knap bedækkede Eders Lender, der bleve brændte af Solen, prunkede Eders barbariske Fædre under **buenos sombreros**, bare Nankins Trøier om Hverdagene, og om Helligdagene pragtfulde Kjoler af Barkan eller Fløiel. Forbander disse unaturlige Skabninger! Men da den gode Guds hellige Ord forbyde det, saa forgriber Eder ikke selv paa Eders egen Fader. Skulde I møde

*) De ere komne med Hovmod. —

**) Creolsk Dialect: De ere bange! —

***) O, I min Sjels Brødre. —

dem i de fjendtlige Rækker, hvo forhindrer Eder da fra amigos, at sige til hverandre: Touyé papa moé, ma touyé quena toué. *) Hevn, Kongens Folk! Frihed for alle Mennesker! Det Skrig finder Gjenlyd paa alle Øerne; det er udgaaet fra Quisqueya **) og det skal vække Tabago og Cuba. Det er en Høvding for de hundrede og fem og tyve bortløbne Negere fra det blaa Bjerg, det er en Sort fra Jamaica, Bouckmann, der har plantet Oprørsfanen imellem os. En Seier har været hans første Broderskabs-Handling med de Sorte paa St. Domingo. Lader os følge hans Exempel, med Fakkelen i den ene Haand og Øxen i den anden! Ingen Naade med de Hvide! Ingen Naade med Planterne! Lader os myrde deres Familier, og ødelægge deres Plantager, saa at der ikke bliver et Træ tilbage paa deres Eiendomme, der jo strækker sine Rødder op imod Himlen. Lader os oprode Jorden, for at den kan suge de Hvide! Mod, mine Venner og Brødre! Vi skulle snart stride og ødelægge; og vi skulle seire, eller døe! Seire vi, da skulle vi nyde alle Livets Glæder, døe vi, saa drage vi ind i Himlen, hvor Helgenene vente os, ind i Paradiset, hvor enhver tapper Kriger faaer en dobbelt Rançon af aguardiente, ***) og en dobbelt Pjaster om Dagen!""

"Dette Slags krigerske Bøn, der kun maa forekomme Dem latterlig, mine Herrer, gjorde en vidunderlig Virkning paa Oprørerne. Det er sandt, at Biassous livlige Bevægelser, hans begeistrede Stemme, det ham egne Grin, hvormed han afbrød sine Ord, og den Snedighed, hvormed han indblandede saadanne Omstændigheder, der smigrede Oprørernes Lidenskaber eller Interesse, gav hans Veltalenhed, der ganske passede for dette Auditorium, en overvættes Kraft."

*) Dræb Du min Fader, saa skal jeg dræbe din. Man har virkelig hørt Mulatter, der paa en Maade capitulerede med Forbrydelsen, Fadermord, sige disse frygtelige Ord. —

**) Et gammelt Navn for St. Domingo, som betyder Stort Land. De Indfødte kalde den ogsaa Aïty (Haiti). —

***) Brændeviin. —

"Jeg vil derfor ikke forsøge paa at beskrive Dem den vilde Enthusiasme, der viste sig i Oprørernes Hær efter Biassous Tale, der var en uharmonisk Blanding af Skrig, Klager og Hyl. Nogle sloge sig for Brystet, andre stødte deres Køller og Sabler sammen; og atter andre bleve ubevægelig liggende paa Knæ eller næsegrus. Flere Negerinder sønderrevne Bryst og Arme med Fiskefinnerne, som de brugte istedetfor Kam, til at udrede deres Haar. Guitarrer, Tamtammer, Trommer og Balafoer lød imellem Musketsalver. Det blev til et Slags Festdag."

"Biassou vinkede med Haanden, og Støien ophørte som ved et Underværk; enhver Neger indtog sin Plads i Stilhed. Denne Mandstugt, hvortil Biassou havde bragt sine Ligemænd ved den blotte Overvægt af sin Forstand og kraftige Villie, vakte virkelig min Beundring. Alle Soldaterne i denne Oprørerhær syntes at tale og bevæge sig under deres Anførers Hænder, ligesom Tagenterne paa et Klaveer under den Spillendes Fingre."

"Et andet Skuespil, et nyt Charlatanerie tildrog sig nu min Opmærksomhed, det var de Saaredes Forbinding. Obien, der havde et dobbelt Kald i Armeen at opfylde, baade som Læge for Sjelen og Legemet, havde begyndt at undersøge de Syge. Han havde taget sine geistlige Prydelser af, og ladet bringe hen til sig en stor Kasse med flere Rum, hvori han havde sine Lægemidler og Instrumenter. Han anvendte kun sjeldent sine chirurgiske Instrumenter, og naar jeg undtager en Lanzet af Fiskebeen, hvormed han meget behændig forstod at aarlade, syntes han temmelig keitet at haandtere Tangen og Kniven, som han brugte istedetfor Pincet og Bistori. Han indskrænkede sig som oftest til at foreskrive Decocter af Pomerantser, eller Mixturer af China, Sarsaparille og nogle Slurker gammelt Sukkerbrændeviin. Hans Yndlingsmiddel, som han sagde var universalt, bestod af tre Glas Rødviin, hvori han kom en stødt Muskatnød og Blommen af et Æg, de var godt kogt i Asken. Han anvendte dette Specificum

til ethvert Saar eller enhver Sygdoms Helbredelse. De begribe letteligen, at dette Lægemiddel var lige saa latterligt som den Kunst, han udøvede; og det er sandsynligt, at de faa heldige Kure, den bevirkede, ikke havde været tilstrækkelige til at vedligeholde de Sortes Tillid til Obien, hvis han ikke havde føiet nogle Gjøglerkunster til sine Medicamenter, og søgt at virke saa meget mere paa Negernes Indbildningskraft, som han virkede mindre paa deres Onder. Saaledes indskrænkede han sig undertiden til blot at berøre deres Saar, medens han gjorde nogle mystiske Tegn; en anden Gang benyttede han sig meget snildt af den Smule gamle Overtro, som de blandede i deres nybagte Catholicisme, og lagde en lille Fetisch-Sten, indviklet i Charpie, i Saaret, og den Syge tillagde nu Stenen de velgjørende Virkninger, som skyldtes Charpiet. — Forkyndte man ham, at en eller anden Patient, som han havde haft i Kuur, var død af sit Saar, og maaskee for hans Forbindings Skyld, svarede han ganske rolig med en høitidelig Stemme: "Det havde jeg forudseet, det var en Forræder; ved denne eller hiin Plantages Brand har han frelst en Hvid. Hans Død er en Straf!"" — Og Oprørerskaren bifaldt dette, meer og meer fortrolige med hans Følelser af Had og Hevn. Gjøgleren anvendte blandt andet et Helbredelsesmiddel, der for sin Eiendommeligheds Skyld var mig meget paafaldende. Det var paa en af de sorte Høvdinger, der var bleven temmeligt farligt saaret i den sidste Træfning. Han undersøgte Saaret længe, forbandt det, saa godt han kunde, og steg derefter op paa Alteret. ""Alt dette har intet at betyde,"" sagde han. Derpaa sønderrev han tre eller fire Blade af Messebogen, brændte dem ved Flammen af Vorkjerterne, som vare røvede fra Kirken i Acul, og idet han blandede Asken af dette hellige Papir i lidet Viin, som han hældede i Kalken, sagde han til den Saarede: ""Drik! Dette er Lægedom!*)."" — Den Saarede

*) Dette Middel anvendes temmelig hyppigt i Afrika, især af Maurerne i Tripolis, som ofte kaste Asken af et Blad af Mahomeds Bog

drak med et fast tillidsfuldt Blik paa Gjøgleren, der holdt Hænderne over hans Hoved, som for at nedbede Himlens Velsignelse; og Overbeviisningen om at vorde helbredet, bidrog maaskee til at han virkelig blev det." —

"Et andet Optrin, hvori den tilsørede Obi ogsaa var Hovedpersonen, fulgte paa dette; Lægen havde afløst Præsten, Troldmanden afløste nu Lægen."

""**Hombres, escuchate!**""*) udbrød Obien, der, efter at have sprunget omkring med en utrolig Behændighed paa det selvgjorte Alter, endelig satte sig ned og trak Benene op under sit stribede Skjørt; ""**escuchate, hombres!** Nærmer Eder Alle, som ønske at læse i Skjebnens Bog, og vide Eders Lod her i Livet; jeg skal aabenbare Eder det; thi **hé estudiado la ciencia de los Gitanos.**"" **)

"En Mængde Negere og Mulatter styrtede frem imellem hverandre. — ""Een for een!"" raabte Obien, hvis høse og hule Stemme undertiden antog hiin skingrende Tone, der forekom mig bekjendt. ""Dersom I alle stimle til, saa skulle I alle indtræde i Graven."" — De standsede. I dette Øieblik nærmede sig en couleurt Mand, klædt i hvid Troie og Pantalongs, med en Straahat paa Hovedet, ligesom de rige Plantere, og traadte hen til Biassou. Forfærdelsen stod malet paa hans Ansigt. ""Naa!"" sagde Høvdingen med sagte Røst: ""Hvad er der paa Færde? Hvad fattes Dig, Rigaud?"" — Det var Anføreren for de oprørske Mulatter, der siden efter er bekjendt under Navn af General Rigaud, et listigt Menneske med det ærligste Udvortes, og grusom i høieste Grad under Blidhedens Maske. Jeg betragtede ham med Opmærksomhed. — ""General,"" svarede Rigaud — og han talte meget sagte, men da jeg sad i Nærheden af

i deres Drik, og denne tillægge de vidunderlige Virkninger. En engelsk Reisende kalder denne Drik en Indgydelse af Koranen.

*) Mennesker, hører! Den Betydning, som Spanierne tillægge Ordet **hombre**, i dette Tilfælde, lader sig ikke oversætte. Det er mere end Menneske, og mindre end Ven.

**) Jeg har studeret Egypternes Videnskab.

Biassou kunde jeg høre hvert Ord — ""ved Udkanten af Leiren staaer et Sendebud fra Jean François. Bouckmann er falden i en Træfning mod Touzard, og de Hvide have plantet hans Hoved, som et Seierstegn, i deres By."" — ""Ikke andet?"" sagde Biassou, og hans Øine straalede af hemmelig Glæde over at Høvdingernes Antal formindskedes, hvorved nødvendigviis hans Anseelse maatte stige. — ""Sendebudet fra Jean-François har endnu et andet Budskab at forkynde Dig."" — ""Det er godt,"" svarede Biassou, ""og forjag saa denne frygtsomme Mine af dit Ansigt, min kjære Rigaud."" — ""Men," indvendte Rigaud, ""frygter Du ikke, General, for det Indtryk Bouckmanns Død vil gjøre paa din Hær?"" — ""Du er ikke saa enfoldig, som Du anstiller Dig, Rigaud,"" svarede Høvdingen; ""Du skal nu bedømme Biassous Handlemaade. Forhal blot Budets Ankomst et Qvarteers Tid."" —

"Nu nærmede han sig til Obien, der, under denne Samtale, som blot blev hørt af mig, havde begyndt sine Spaadomskunster, ved at udspørge Negerne og undersøge Linierne paa deres Pander og Hænder, samt tildele dem større eller mindre Fremtids Lykke, i Forhold til Klangen, Farven og Størrelsen af den Mynt, som hver Neger kastede i en sølvforgyldt Skaal, der stod ved hans Fødder. Biassou hviskede ham nogle Ord i Øret. Troldmanden fortsatte uafbrudt sine metoposkopiske Operationer."

""Den,"" sagde han, ""som midt paa Panden, paa Sol-Rynken, har en lille Qvadrat eller Triangel, skal opnaae stor Lykke uden Møie og Anstrengelse.""

""Figuren af tre tæt sammenstillede S, paa hvilket Sted af Panden de saa findes, er et meget sørgeligt Tegn; thi det bebuder ufeilbarlig den, der har det, at han skal drukne sig, hvis han ikke paa det omhyggeligste undgaaer Vandet.""

""Fire Linier, som løbe ud fra Næsen, og to og to bøie sig tilbage paa Panden oven over Øinene, betyde, at man

engang skal vorde Krigsfange, og at man skal vansmægte i Fjendernes Lænker.""

"Her gjorde Obien et Ophold. — ""Kammerater,"" tilføiede han alvorlig, ""jeg har bemærket det Tegn hos Bug-Jargal, som var Anfører for de kjekke Mænd fra Morne-Rouge.""

"Disse Ord, som stadfæstede, min Formodning om Bug-Jargals Fangenskab endnu mere, bleve modtagne med Klageraab af en Flok, som blot bestod af Sorte, hvis Anførere bare skarlagensrøde Beenklæder; det var Banden fra Morne-Rouge."

"Obien begyndte imidlertid atter:"

""Den, der paa høire Side af Panden, paa Maanens Linie, har en Figur, som ligner en Greb, maa vogte sig for at være ørkesløs, eller hengive sig for meget til Vellyst.""

"Et lille, men vigtigt Tegn, det arabiske Talchiffre 3, paa Sol-Linien, betyder Stokkeprygl — —""

"En gammel spansk-domingoisk Neger afbrød Troldmanden. Han slæbte sig hen til ham, og bad om at blive forbunden. Han havde faaet et Saar i Panden, og det ene Øie, som var revet ud af sin Hulning, hang blodigt ned paa Kinden. Obien havde glemt ham paa sin medicinske Visitats; men i det Øieblik han saae ham, raabte han:"

""Runde Figurer paa den høire Deel af Panden, paa Maanens Linie, bebude Svaghed paa Øinene. — **Hombre,**"" sagde han til den ulykkelige Saarede, dette Tegn er meget kjendeligt paa din Pande, lader os see din Haand.""

""**Alas exelentissimo sennor,**"" svarede den anden, ""**mir' usted mi ojo!**" *)

""Fatras!"" **) svarede Obien fortredelig," "hvad behøver jeg at see dit Øie — — din Haand vil jeg see.""

"Den Ulykkelige rakte ham sin Haand, og mumlede bestandig: ""**mi ojo!**""

*) Ak! Høigunstige Herre, betragt mit Øie.

**) Benævnelsen paa en gammel Neger, som er ude af Tjeneste.

""Godt!"" sagde Troldmanden, ""dersom der findes et Punkt omgivet af en lille Cirkel paa Levelinien, saa bliver man eensiet. — See der er Punktet og den lille Cirkel, Du bliver eensiet.""

""Ya le soy,""*) svarede den stakkels Fatras med et ynkeligt Suk; men Obien, som ikke længere var Chirurg, stødte ham voldsom tilbage, og vedblev, uden at bryde sig om den ulykkelige Eensiedes Klager."

""Escuchate, hombres! Dersom de syv Linier paa Panden ere smaa, krumme og svagt antydede, saa bebude de Personen en kort Levetid.""

""Den, som imellem Øienbrynene, paa Maanens Linie, har Figuren af to korslagte Pile, skal døe i et Slag.""

""Dersom Levelinien, som løber tvers igjennem Haanden, danner et Kors ved Enden tæt ved Leddet, betyder det, at man skal miste sit Liv paa Skafottet — — Og jeg maa sige Eder, hermanos, en af de kjekkeste Støtter for Uafhængigheden, Bouckmann, har disse tre sørgelige Tegn.""

"Ved disse Ord tilbageholdt alle Negerne deres Aandedræt; deres Øine, som vare stift fæstede paa Gjøgleren, udtrykte det Slags Opmærksomhed, der nærmer sig til Bedøvelse."

""Jeg kan blot ikke,"" tilføiede Obien, ""blive klog paa dette dobbelte Tegn, der paa eengang truer Bouckmann med en Bataille og et Skafot. Ikke destomindre er min Kunst ufeilbar.""

"Han standsede og verlede et Øiekast med Biassou, som derpaa hviskede noget til en af sine Adjutanter, der øiebliklig forlod Hulen."

""En aabenstaaende Mund,"" sagde Obien, i en halv ondskabsfuld, halv spøgende Tone, idet han atter vendte sig til sit Auditorium, ""en klodset Holdning, nedhængende Arme, og den høire Haand dreiet ud ad, uden at man kan gjette

*) Jeg er det allerede.

Aarsagen, bebuder medfødt Dumhed, Ørkesløshed og flau Nysgjerrighed.""

"Biassou grinte. — I dette Øieblik kom Adjutanten tilbage med en Neger, bedækket med Snavs og Støv, og hvis Fødder, der vare sønderrevne af Torne og Kiselstene, viste at han havde gjort en lang Marche. Det var Sendebudet, som Rigaud havde talt om. I den ene Haand holdt han en forseglet Pakke, i den anden et aabent Pergament, der var forsynet med et Segl, hvis Præg var et brændende Hjerte. I Midten stod et Navnetræk, der var dannet af de to characteristiske Bogstaver M og N, uden Tvivl for at tilkjendegive Foreningen imellem Fri-Mulatterne og Negerslaverne. Ved Siden af dette Navnetræk læste jeg følgende Indskrift: "Fordommen er tilintetgjort, Jernlænken er brudt; leve Kongen!" Dette Pergament var et Pas, udstedt af Jean-François."

"Budet forevise Biassou Passet, og efterat have bukket sig lige til Jorden, overrækkede han ham den forseglede Pakke. Høvdingen aabnede den hurtigt, gjennemløb Depecherne, som den indeholdt, stak en af dem i sin Troielomme, og udbrød med en sorgfuld Mine, idet han knugede de andre mellem sine Hænder:

""Kongens Folk!""

"Negerne bukkede dybt."

""Kongens Folk! Hører hvad Jean-François, Stor-Admiral af Frankrig, og Generallieutenant i Hans Majestæt Kongen af Spaniens og Indiens Armee melder Jean Biassou, Generalissimus over de erobrede Lande, og Feltmarschal i Hans catholske Majestæts Hær:""

"""Bouckmann, Anfører for hundrede og tyve Sorte
"""fra det blaa Bjerg paa Jamaica, som vare erkjendte
"""uafhængige Generalgouverneuren i Belle-Combe,
"""Bouckmann er falden som et Offer i sin hæderlige
"""Kamp for Frihed og Menneskelighed imod Tyrannie
"""og Grusomhed. Denne heltemodige Høvding er ble-

"""ven dræbt i en Træfning med den skjendige Touzards
"""hvide Røverpak. Uhyrerne have afhugget hans Ho-
"""ved og forkyndt, at de ville stille det offentlig til Skue
"""paa et Skafot i deres By, Cap. — Hevn!"""

"En modløs, sørgelig Taushed herskede et Øieblik i Hæren efter Oplæsningen af denne Beretning; men Obien reiste sig paa Alteret, og raabte triumpherende, idet han svingede sin hvide Stok:"

"Salomon, Zorobabel, Eleazar Thaleb, Cardan, Judas Bowtharicht, Averroes, Albert den Store, Bohabdil, Jan de Hagen, Anna Baratro, Daniel Ogrumof, Rachel Flintz, Altornino! Jeg takker Eder! Propheternes Videnskab har ikke skuffet mig. **Hijos, amigos, hermanos, muchachos, mozos, madres, y vosotros todos qui me escuchais aqui,***) hvad havde jeg forudsagt? **que habia dicho?** Tegnene paa Bouckmanns Pande havde aabenbaret mig, at han ikke skulde leve længe, og at han skulde falde i et Slag; Linierne i hans Haand, at han skulde komme paa et Skafot. Min Kunsts Aabenbaringer gaae trolig i Opfyldelse, og Begivenhederne føie sig af sig selv, for endogsaa at realisere de Omstændigheder, som vi ikke kunde forene sammen, Døden paa Valpladsen og Skafottet! Brødre, beundrer!""

"Under denne Tale havde de Sortes Modløshed forvandlet sig til et Slags hellig Gysen. De hørte med en Tillid, der var blandet med Rædsel, paa Obien, som ganske henrykt over sig selv, spankede omkring paa Sukkerkisten baade paa langs og tvers, og dens Overflade var stor nok for ham til at tumle sig paa. Biassou henvendte sig nu med sit sædvanlige Grin til ham."

"Herr Capellan, eftersom I veed hvad der skal skee i Fremtiden, saa ønskede vi gjerne at I vilde forkynde os, Jean Biassou, **mariscal de campo**, vor Fremtids Skjebne.""

"Obien standsede sin Marche paa det groteske Alter, hvor

*) Sønner, Venner, Brødre, Ynglinger, Børn, Mødre, og Alle I andre, som her høre mig.

de lettroende Negere tilbade ham som en Gud, og sagde med Stolthed til den selvgjorte mariscal de campo: ""Venga vuestra merced!*)"" For Øieblikket var Obien den vigtigste Mand i Armeen, og den militaire Magt maatte vige for den geistlige. Biassou nærmede sig, men man kunde tydeligt læse nogen Foragt i hans Ansigt."

""Eders Haand, General,"" sagde Obien, og bukkede sig, for at gribe den. ""Empezo.**) — Bøinings-Linien, der er lige stærk antydet i sin hele Længde, lover Eder Rigdomme og Lykke. — De fire lige Linier, som overskære den forkynde Eder Ære og Værdighed. — Levelinien, der er lang og dyb, spaaer Eder et sorgfrit Liv, og en kraftfuld Alderdom; og det at den er smal betegner Eders Viisdom, Eders Klogt og Eders Hjertes generosidad. For øvrigt seer jeg der et Tegn, som Chiromantikerne kalde det lykkeligste af alle, en Mængde smaa Rynker, som give den Udseendet af et Træ med mange Grene, der strække sig op imod Ballen af Haanden; det er det visse Tegn paa Storhed og Overflod. — Sundheds-Linien, der ogsaa er meget lang, stadfæster Leveliniens Spaadomme. Den forkynder ogsaa Mod, og dens krumbøiede Stilling henimod Lillefingeren, General, hvorved den danner et Slags Krog, er Tegnet paa en gavnlig og fornøden Strenghed.""

"Ved disse Ord fæstede den lille Obi sine funklende Øine paa mig igjennem Hullerne paa Sløret, og jeg hørte atter den bekjendte Tone, der saa at sige skjulte sig bag hans Stemmes sædvanlige Gravitet. Han vedblev med samme Gebærder, som før: — ""Tæt besat med smaa Cirkler, forkynder Sundheds-Linien Eder et stort Antal af nødvendige Henrettelser, som I maa anordne. Den bryder af henimod Midten, for at danne en Halvcirkel, der er et Tegn paa, at I vil blive udsat for store Farer af de vilde Dyr, det vil sige de Hvide, hvis I ikke udrødder dem. — Lykke-Linien, om-

*) Kom, Eders Naade!

**) Jeg begynder.

given ligesom Levelinien af smaa Grene, der strække sig op imod Ballen af Haanden, stadfæster den Magt og Vælde, hvortil J i Fremtiden er kaldet; lige og tynd henimod dens yderste Spidse forkynder den Herske-Talentet. — Den femte Linie, nemlig Trianglens-Linie, der er forlænget lige hen til Roden af Mellemfingeren, lover Eder det lykkeligste Udfald af Eders Foretagender. — Lader os nu betragte Fingrene. — Tommelfingeren, gjennemfuret paa langs af smaa Linier, der løbe fra Neglen til det nederste Led, lover Eder et stort Arvelod, upaatvivlelig Bouckmanns Hæder!"" tilføiede Obien med høi Røst. — ""Den lille Forhøining, som danner Roden til Pegefingeren er bedækket med smaa fine Rynker, og bebuder Ære og Værdigheder! — Mellemfingeren tyder intet! — Eders Ringfinger er gjennemkrydset af mange Linier, den ene over den anden, og tilkjendegiver, at J skal bevinge alle Eders Fjender og seire over alle Eders Medbeilere! Disse Linier danne lutter St. Andreas-Kors, et Tegn paa Genie og Klogt! — Leddet, som forbinder Lillefingeren med Haanden er bedækket af krumme Rynker: Lykken vil overvælde Eder med sine Goder. Jeg opdager endnu en Cirkel, et Tegn, man kan føie til de andre, og som spaaer Eder Magt og Herlighed!""

""Lykkelig, siger Eleazar Thaleb, lykkelig er den, der har alle disse Tegn! Skjebnen sørger for hans Lykke, og hans gode Stjerne vil bringe ham den Genius, som skjenker Ære. — Tillad mig nu blot, General, at undersøge Eders Pande. — Zigeunerinden Rachel Flintz siger: den, der midt paa Panden, paa Solrynken har en Qvadrat eller en Triangel, skal gjøre stor Lykke — — Der er den, og saa tydelig, som mulig. Dersom dette Tegn er paa høire Side, saa lover det en vigtig Succesion — — Bestandig den efter Bouckmann! Figuren af en Hestesko mellem Øienbrynene under Maanerynken, tilkjendegiver, at man vil vide at hevne sig over Uretfærdighed og Tyrannie. Jeg har dette Tegn og J ogsaa — — —""

"Maaden, hvorpaa Obien udtalte Ordene, jeg har dette Tegn, var mig paafaldende.

""Man finder det," tilføiede han i samme Tone, ""hos de Kjekke, der kunne udtænke et modigt Oprør og afkaste Trældomsaaget i et Slag. Løvekloen under Eders Øienbryn beviser Eders urokkelige Mod. Endelig, General Jean Biassou, fremviser Eders Pande det mærkeligste af alle lykkespaaende Tegn, nemlig Foreningen af de Linier, som danne Bogstavet M, der er det første i den hellige Jomfrues Navn. Paa hvilket Sted i Panden, eller paa hvilken Rynke, denne Figur viser sig, forkynder den Genie, Ære og Magt, og den, der har den, skal altid give den Sag, han tager sig af et heldigt Udfald, og de, der have ham til Anfører, skulle aldrig lide noget Tab; han opveier ene alle sit Parties Forsvarere. I er denne Lykkens Udvalgte;""

""Gratias, Herr Capellan," sagde Biassou, idet han atter vilde begive sig til sin Trone."

""Bliv et Øieblik, General," udbrød Obien, ""jeg glemte endnu et Tegn. Sol-Linien, der er stærk fremstikkende paa Eders Pande, forkynder fiin Levemaade, Higen efter at skabe Lykkelige rundt omkring Eder, megen Gavmildhed og Tilbøielighed til Pragt.""

"Biassou syntes at forstaae, at Forglemmelsen snarere var paa hans Side, end paa Obiens. Han trak derfor en temmelig vægtig Pung op af sin Lomme og kastede den i Solvfadet, for ikke at gjøre Sol-Linien til Løgner."

"Høvdingens glimrende Horoscop havde imidlertid gjort sin Virkning paa Hæren. Alle Oprørerne, over hvilke Obiens Ord, efter Tidenden om Bouckmanns Død, havde faaet langt større Magt, end før, gik over fra Modløshed til Enthusiasme, og, med blind Tillid til deres ufeilbare Obi og udmærkede General, gave de sig til at skraale af fuld Hals: Leve Obien! Leve Biassou! Obien og Biassou saae paa hinanden, og det forekom mig, at jeg hørte Obiens qvalte Latter besvare Generalissimussens Grin."

"Jeg veed ikke hvorfor denne Obi bestandig beskjeftigede mine Tanker; men jeg troede stedse at have seet eller hørt noget før, som havde Lighed med dette besynderlige Væsen. Jeg vilde derfor gjerne have ham til at tale."

""Herr Obi, sennor cura, doctor medico, Herr Capellan, bon per!*)"" sagde jeg til ham."

"Han vendte sig hurtigt om."

""Her er endnu een, hvis Horoscop De ikke har stillet, og det er mig.""

"Han lagde sine Arme overkors paa Sølv-Solen, der hang paa hans lodne Bryst, og svarede ikke et Ord. Jeg sagde derfor atter:"

""Jeg ønskede gjerne at vide min Fremtids Skjebne; men Deres brave Kammerater have taget mit Uhr og min Børs fra mig, og De er sikkert ikke den Troldmand, der spaaer gratis.""

"Han gik hurtigt hen til mig, og hviskede mig med sin høse Røst i Øret:"

""Du tager Feil! Lader os see din Haand.""

"Jeg rækkede ham den og saae stift paa ham. Hans Øine funklede; og han lod til at undersøge min Haand."

""Naar Levelinien,"" sagde han til mig, ""hen imod Midten overskæres af to smaa Tverstreger, saa er det Tegnet paa en nærforestaaende Død. — Din Død er nær!""

""Dersom Sundheds-Linien ikke findes midt i Haanden, og der kun er Levelinien og Lykkelinien, forenede saaledes ved deres Udspring, at de danne Figuren af en Krog, saa kan man ikke vente sig nogen naturlig Død. — Vent Dig derfor ingen naturlig Død!""

""Dersom hele Underdelen af Pegefingeren gjennemskæres af en Linie, saa skal man døe en voldsom Død! — Hører Du, bered Dig paa en voldsom Død!""

"Der laae noget glædeligt i denne Gravrøst, der forkyndte mig Døden; men jeg hørte derpaa med Ligegyldighed og Foragt."

*) Creolsk Dialect: "Gode Fader!"

""Troldmand,"" sagde jeg til ham med et foragteligt Smil, ""Du er en duelig Karl! Du spaaer sikkert!""

"Han nærmede sig endnu engang til mig."

""Du tvivler om min Videnskab! Velan da, saa hør! Bruddet af Sollinien paa din Pande siger mig, at Du tager en Fjende for en Ven, og en Ven for en Fjende. —""

"Meningen af disse Ord syntes at sigte til Forræderen Pierre, som jeg havde elsket, og som havde bedraget mig, og til den trofaste Habibrah, som jeg havde hadet, og hvis blodige Klæder bevidnede at han var falden som et Offer for sit Mod og sin Hengivenhed. — ""Hvad mener Du?"" udbrød jeg — — "

""Hør mig ud,"" vedblev Obien. ""Jeg har sagt Dig, hvad der skal skee; hør nu hvad der er skeet: Maanens Linie har en lille Bøining paa din Pande: det betyder, at din Kone er bleven røvet fra Dig — — ""

"Jeg gøs; jeg vilde springe op fra mit Sæde, men mine Bevogtere holdt mig tilbage."

""Du har ingen Taalmodighed,"" svarede Troldmanden; ""hør dog til Enden: Det lille Kors, som overskærer den yderste Spids af denne Bøining, fuldstændiggjør Spaadommen: Din Kone er bleven røvet fra Dig selve Bryllupsnatten — — ""

""Elendige!"" raabte jeg, ""Du veed hvor hun er! Hvo er Du?"" — Jeg forsøgte endnu engang at slippe løs, og rive Sløret af ham; men jeg maatte vige for den overlegne Mængde, og med Harme saae jeg den hemmelighedsfulde Obi bortfjerne sig, idet han sagde: ""Troer Du mig nu? Bered Dig til din nærforestaaende Død!""

"Til for et Øieblik at udrive mig af den Forvirring, hvori dette besynderlige Optrin havde bragt mig, behøvedes intet mindre end det nye Drama, der fulgte paa den Farce, som Biassou og Obien havde opført for deres forbavsede Horde."

"Biassou havde atter indtaget sin Plads paa Tronen,

og Obien havde sat sig paa høire, og Rigaud paa venstre Side af ham. Obien, der havde lagt Armene overkors paa Brystet, syntes hensunken i dybe Grublerier, medens Biassou og Rigaud tyggede Tobak; og en Adjutant spurgte den selvgjorte mariscal de campo, om han skulde lade Tropperne passere Revue, da tre Negerflokke stimlede til Indgangen af Hulen med rasende Skrig. Enhver af disse Flokke bragte en Fange, som de vilde overgive Biassou, mindre for at vide om det vilde behage ham, at benaade dem, end for at erfare hans Bestemmelse i Henseende til de Ulykkeliges Dødsmaade. Deres rasende Skrig forkyndte tydeligt nok deres Mening: Død! Død! — Muerte! Muerte! — Death! Death! raabte nogle engelske Negere, uden Tvivl af Bouckmanns Bande, der allerede havde forenet sig med Biassous spanske og franske Sorte."

"Biassou paabød dem Taushed ved at vinke med Haanden, og lod de tre Fanger føre til Indgangen af Hulen. To af dem kjendte jeg; den ene var Borgergeneralen C***, denne Philantrop, som corresponderede med alle Negrophiler i Verden, og som i Raadsforsamlingen hos Gouverneuren havde gjort et saa grusomt Forslag angaaende Slaverne; den anden var den tvetydige Planter, der havde saa stor Modbydelighed for Mulatterne, til hvilke de Hvide regnede ham; den tredie syntes at høre til Haandværksklassen; han havde et Skjødskind for, og Skjorteærmerne vare rullede op over Albuen. Alle tre vare særskilt bleven tagne til Fange, da de søgte at skjule sig imellem Bjergene."

"Haandværksmanden var den første, som blev forhørt."

"'Hvo er Du?'" spurgte Biassou."

"'Jeg er Jacques Belin, Tømmermand fra Fædre-Hospitalet i Cap.'"

"Generalissimussen over de erobrede Lande blev halv forundret, halv skamfuld: "'Jacques Belin!'" sagde han og bed sig i Læberne."

"'Ja,'" svarede Tømmermanden; "'Kjender Du mig ikke?'"

""Begynd Du blot,"" sagde Biassou, ""med at kjende og hilse mig.""

""Jeg hilser ikke min Slave!"" svarede Tømmermanden.

""Din Slave, Elendige!"" raabte Generalissimussen.

""Ja,"" svarede Tømmermanden, ""ja, jeg er din første Herre. Du lader, som Du ikke kjender mig, men huk paa, Jean Biassou, at jeg har solgt Dig for tretten dobbelte Piastre til en domingoisk Kjøbmand.""

"En rasende Harme stod malet i ethvert af Biassous Træk."

""Hvorledes?"" vedblev Tømmermanden, ""Du synes at skamme Dig over at have tjent mig! Bør Jean Biassou ikke være stolt af, at have tilhørt Jacques Belin. Din egen Moder, det gamle Skrog, har ofte feiet mit Værksted; men nu har jeg solgt hende til Herr Huushovmesteren i Fædre-Hospitalet. Hun er for øvrigt saa gammel og affældig, at han ikke har villet give mig mere end to og tredive Livres og sex Sous for hende. See der er baade dit eget og hendes Levnetsløb, men det lader til, at I ere blevne stolte, I andre Negere og Mulatter, og at Du har glemt den Tid, da Du knælende maatte opvarte Mester Jacques Belin, Tømmermand i Cap.""

"Biassou havde hørt paa ham med det vilde Grin, der gav ham saa stor Lighed med en Tiger."

""Godt!"" sagde han, og vendte sig derpaa til de Negere, som havde bragt Mester Belin: ""Tager to Bukke, to Planker og en Sav, og bringer dette Menneske bort. — Jacques Belin, Tømmermand i Cap, Du maa takke mig, fordi jeg forskaffer Dig en Død, der er en Tømmermand værdig.""

"Hans Latter fuldendte Forklaringen af den græsselige Straf, som hans gamle Herre skulde lide for sin Stoltheds Skyld. Jeg gøs; men Jacques Belin forandrede ikke en Mine, men vendte sig stolt til Biassou, og sagde: ""Ja, jeg bør

takke Dig; thi jeg har solgt Dig for tredive Pjastre og Du har sikkert indbragt mig mere, end Du er værd.""

"Man slæbte ham bort."

"De to andre Fanger havde, mere døde end levende, bi vaanet denne frygtelige Prolog til den Tragoedie, de selv skulde spille. Deres ydmyge og sønderknuste Stilling afgav en skærende Contrast til Tømmermandens lidt storpralerske Dristighed; de skjelvede som Espeløv."

"Biassou betragtede dem, den ene efter den anden, med sin Rævemine; derefter, idet han gottede sig over at forlænge deres Angest, indledede han en Samtale med Rigaud om de forskjellige Slags Tobakker, forsikkrende at Havannah-Tobakken blot var brugelig til Cigarrer, og han ikke kjendte nogen bedre spansk Tobak til at snuse, end den, hvoraf salig Bouckmann havde sendt ham to Dunke, som vare tagne fra Herr Lebatu, Planter paa Skildpaddeøen. — Derpaa henvendte han sig pludseligt til Borger-Generalen C***:"

""Hvad mener Du?"" spurgte han."

"Denne uventede Tiltale bragte Borgeren til at skjelve. Han svarede stammende:"

""General, jeg er ganske af samme Mening, som Deres Excellence ..."

""Det er Smigreri!"" svarede Biassou. ""Jeg vil vide din Mening, og ikke min egen. Kjender Du nogen bedre Snustobak, end Herr Lebatus?""

""Nei, tilforladelig, Monseigneur," sagde C***, hvis Forlegenhed morede Biassou."

""General! Excellence! Monseigneur!"" gjentog Høvdingen med utaalmodig Mine; ""Er Du en Aristocrat?""

""Nei, paa ingen Maade!"" udbrød Borger-Generalen; ""jeg er en god Patriot fra 91 og en ivrig Negrophil! —""

""Negrophil!"" afbrød Biassou ham! "" hvad vil det sige en Negrophil?"" —

""Det er en Ven af de Sorte,"" stammede Borgeren."

""Det er ikke nok at være en Ven af de Sorte,"" sva-

rede Biassou streng, ""man maa ogsaa være det af de Couleurte."" — "Jeg troer nemlig at have sagt Dem, mine Herrer, at Biassou var en Sacatra."

""Af de Couleurte, det var just det, jeg vilde have sagt."" svarede Negrophilen ydmyg. ""Jeg staaer i Forbindelse med de berømteste Tilhængere af Negerne og Mulatterne.""

""Biassou, som følte sig lykkelig ved at kunne ydmyge en Hvid, afbrød ham endnu engang:"

""Negere og Mulatter; hvad vil det sige. Vil Du fornærme os med disse forhadte Navne, som de Hvide have givet os af Foragt? Her er alene couleurte og sorte Folk, forstaaer J, Herr Planter?""

""Det er den hæslige Vane, hvori man er kommen fra Barndommen af,"" svarede C***; ""tilgiv mig, jeg har aldeles ikke tænkt paa at fornærme Dem, Monseigneur ...""

""Lad kun dit Monseigneur blive borte; jeg gjentager endnu engang, at jeg ikke holder af disse aristocratiske Udtryk.""

"C*** vilde atter undskylde sig, og begyndte at fremstamme en ny Forklaring: ""Dersom De kjendte mig, Borger ...""

"'Borger; for hvem anseer Du mig?" udbrød Biassou harmfuld. ""Jeg hader dette Jacobiner-Udtryk. Skulde Du maaskee være en Jacobiner? Husk paa, at Du taler med Kongens Folks Generalissimus! Borger! — — Den uforskammede Knegt!""

"Den stakkels Negrophil vidste nu slet ikke mere, hvorledes han skulde tale med den Mand, der forkastede baade Titelen af Monseigneur og Borger, baade Aristocraternes og Patrioternes Sprog; han stod som forstenet. Biassou, hvis Vrede kun var forstilt, gottede sig grusom over hans Forvirring."

"'Ak!"" sagde Borger-Generalen endelig. ""Du bedømmer mig vrangt, ædle Forsvarer af den halve Menneskeheds uhævdelige Rettigheder.""

"I sin Knibe for at finde en passende Benævnelse til

denne Høvding, som syntes at forkaste dem alle, tog han sin Tilflugt til en af hine velklingende Omskrivninger, som de Revolutionaire saa gjerne sætte i Stedet for den Persons Navn og Titel, som de tale om."

"Biassou saae stift paa ham, og sagde:"

"'Du elsker altsaa de Sorte og de Couleurte?'"

""Om jeg elsker dem!"" udbrød Borgeren C***; ""jeg correspondérer med Brissot og . . .""

"Biassou afbrød ham grinende:"

""Ha! ha! jeg er ret henrykt over i Dig at finde en saa hengiven Ven for vor Sag; som saadan maa Du derfor hade de elendige Plantere, som have straffet vor retmæssige Opstand med de grusomste Piinsler. Du maa tænke som vi, at det er ikke de Sorte, men de Hvide, der ere de sande Oprørere, efterdi de gjøre Oprør imod Naturen og Menneskeligheden; Du maa forbande disse Uhyrer!""

""Jeg forbander Dem!"" svarede C***." —

""Velan da!"" vedblev Biassou, ""hvad vilde Du da tænke om det Menneske, der, for at tilintetgjøre ethvert af Slavernes Forsøg til Opstand, havde plantet halvtredsindstyve Negerhoveder paa begge Sider af Indgangen til sin Gaard?""

"Den ulykkelige C*** blev saa bleg som et Liig."

""Hvad vilde Du tænke om den Hvide, der havde foreslaaet at omgive Byen Cap med en Cordon af Negerhoveder . . .""

""Naade! Naade!"" raabte den forfærdede Borger-General."

""Har jeg truet Dig?"" svarede Biassou kold. ""Lad mig tale ud. — — Med en Cordon af Hoveder, der skulde omgive Byen fra Fortet Picolet til Høien Caracol? Hvad vilde Du tænke derom, hæ? Naa, svar!""

"Biassous Ord: Har jeg truet Dig? havde givet C*** lidt Haab; han troede, at Høvdingen maaskee vidste disse Grusomheder, uden at kjende deres Ophavsmand, og

varede med temmelig Fasthed, for at afværge enhver Formodning, der kunde skade ham: ""Jeg mener, at det er skrækkelige Forbrydelser.""

"Biassou grinede. — ""Godt! Og hvilken Straf vilde Du paalægge den Skyldige.""

"Her tøvede den ulykkelige C*** med at svare."

""Naa!"" udbrød Biassou, ""er Du en Ven af de Sorte, eller ikke?""

"Af de to Onder valgte Negrophilen det mindst truende, og da han ikke opdagede noget fjendtligt imod sig i Biassous Blik, sagde han med dæmpet Stemme: ""Den Skyldige har fortjent Døden.""

""Meget godt svart,"" sagde Biassou rolig og spyttede Tobakken ud, som han tyggede paa."

"Hans ligegyldige Mine havde imidlertid gjort den stakkels Negrophil lidt tryg; han gjorde derfor et nyt Forsøg paa at rødde enhver Mistanke afveien, der endnu maatte hvile paa ham: ""Ingen,"" udbrød han,"" har opsendt varmere Ønsker for Eders Sags Fremme, end jeg, der staaer i Brevveksling med Brissot og Bruneau de Pomme-Gouge i Frankrig, Magaw i Amerika, Peter Paulus i Holland, og Abbed Tamburini i Italien.""

"Han vedblev at opramse hele sit philantropiske Litanie, som han stedse fandt stor Fornøielse i, men som han havde anført under andre Omstændigheder og i en anden Hensigt hos Herr de Blanchelande, da Biassou afbrød ham."

""Aa, hvad rager alle dine Correspondenter mig! Siig mig blot, hvor dine Magaziner og Varelagere ere; thi min Armee trænger til Munition. Dine Plantager ere uden Tvivl rige, og dit Handelshuus maa staae paa gode Fødder, siden Du corresponderer med alle Kjøbmænd i Verden.""

"Borgeren C*** vovede at fremsætte en ydmyg Bemærkning:"

""Menneskelighedens Helt, det er ikke Kjøbmænd, det er Philosopher, Philantroper, Negrophiler.""

""Saa,"" sagde Biassou og rystede paa Hovedet, ""der er han igjen med sine forbandede uforstaaelige Ord. For Fanden! Dersom Du hverken har Magaziner eller Varelagere, som jeg kan tømme, hvad duer Du da til?""

"Dette Spørgsmaal gav C*** et Glimt af Haab, som han greb med Begjerlighed."

""Udmærkede Kriger,"" svarede han, ""har De en Oekonom i Deres Armee?""

""Hvad vil nu det sige igjen?"" spurgte Høvdingen."

""Det er,"" sagde Fangen med saa megen Vigtighed, som hans Frygt tillod ham,"" det er en særdeles nødvendig Person; det er ham alene, som taxerer en Stats materielle Hjelpekilder efter deres respective Værdie, ordner dem i Forhold til deres Vigtighed, classificerer dem efter deres Gehalt, forbedrer dem ved Combinationen af deres Aarsager og Virkninger, og uddeler dem hensigtsmæssig, som lige saa mange frugtbargjørende Bække i Almeenvellets store Flod, der igjen bringer Statens Lykkes Hav til at vore.""

""Caramba!"" sagde Biassou og bukkede sig ned til Obien. ""Hvad Djevlen vil han sige med alle de Ord, der ere pressede sammen, det ene paa det andet, ligesom Kuglerne i din Rosenkrands?""

"Obien trak paa Skuldrene, til Tegn paa, at han ikke vidste det, og at han foragtede det. Imidlertid vedblev Borgeren C***:

""Jeg har studeret, værdiges at høre mig, tappre Høvding for de kjekke Gjenoprettere af St. Domingos Frihed, jeg har studeret de store Tænkere, Turgot, Raynal og Menneskevennen Mirabeau. Jeg har gjort deres Theorie til Praxis. Jeg kjender fra Grunden af den Videnskab, som Styreren af hvilkensomhelst Stat i Verden nødvendig trænger til.""

""Oekonomen er ikke oekonomisk paa Ord!"" sagde Rigaud med et blidt og skalkagtigt Smil."

"Biassou udbrød: ""Siig mig, evindelige Sladderhank! Har jeg Kongeriger, eller Stater at styre?""

""Endnu ikke, store Mand,"" svarede C***; ""men det kan komme; og desuden kan min Videnskab ogsaa med Nytte anvendes af den, der fører en Armee.""

""Generalissimussen afbrød ham atter haardt:""

""Jeg fører ikke min Armee, Herr Planter, jeg commanderer den.""

""Meget vel,"" bemærkede Borgeren; ""De skal være General og jeg Intendant. Jeg har nøie Kundskab til Fædriftens Fremme — —""

""Troer Du at vi lægge Qvæghoveder til?"" sagde Biassou grinende: ""vi æde dem. Naar jeg mangler Qvæg i de franske Colonier, saa gaaer jeg over Grændsehøiene, og bemægtiger mig de spanske Øxne og Faar, som man græsser paa de store Sletter ved Cotuy, Vega og St. Jago, og paa Bredderne af Yuna; ja, gjøres det fornødent, saa søger jeg mit Bytte paa Halvøen Samana og paa Bjergene i Cibos. Det skulde desuden glæde mig, at tugte de fordømte spanske Plantere; thi det er dem, der have udleveret Ogé! Du seer, jeg er ikke forlegen med at forskaffe mig Levnetsmidler, og at jeg ikke trænger til din særdeles nødvendige Videnskab.""

"Denne fyndige Erklæring bragte den stakkels Oekonom ganske ud af Fatning; han greb dog endnu en eneste Planke, for at redde sig af Skibbrudet."

""Mine Kundskaber indskrænke sig ikke til Fædriftens Fremme alene; men jeg besidder endnu flere, som kunne være Dem meget gavnlige. Jeg kan saaledes angive dem Midlerne til at koge Tjære og anlægge Jordkuls-Miner.*)""

""Hvad bryder jeg mig om det!"" sagde Biassou. ""Naar jeg behøver Kul, saa brænder jeg en tre Mile Skov af.""

""Jeg kan underrette Dem om, hvortil ethvert Slags

*) Jordkul — En Art Jord, der er saa stærk gjennemtrukken af Jordbeg, at den lader sig skære, ligesom Torv, og gjør omtrent samme Nytte, som Stenkul. —

Træ kan anvendes; Chicaen og Sabieccaen til Skibskjøle, Yabaen til Skibsknær; Mispeltræ til Favnemaal; Gajac- og Cedertræ til — —""

""Que te lleven todos los demonios de los diez-y-siete infiernos!*)"" raabte Biassou utaalmodig."

""Hvad behager, naadigste Herre?"" spurgte Oekonomen skjelvende, da han ikke forstod Spansk."

""Hør,"" svarede Biassou, ""jeg bruger ingen Skibe. Der er altsaa kun eet Embede ledigt i min Suite; det er ikke en mayordomo-Plads, men en Kammertjener-Post. Prøv nu, sennor filosofo, om den behager Dig. Du skal opvarte mig knælende, bringe mig min Pibe, min Calalou**) og min Skildpaddesuppe; og Du skal bære en Vifte af Paafugle- eller Papagøiefjer efter mig, saaledes som de to Slaver, Du der seer. Naa, svar: Vil Du være min Kammertjener?""

"Borgeren C***, som blot tænkte paa at frelse Livet, bukkede sig til Jorden med tusinde Tegn paa Glæde og Taknemlighed."

""Du tager altsaa derimod?"" spurgte Biassou."

""Kan De tro, min ædelmodige Herre, at jeg vilde betænke mig et Øieblik paa at modtage en saa udmærket Gunst, som den at opvarte Deres høie Person.""

"Ved dette Svar brød Biassous djevelske Latter ret løs; han lagde Armene overkors, reiste sig op med en triumpherende Mine, og idet han gav den Hvide, der laae næsegrus udstrakt foran ham, et Spark for Hovedet, sagde han med høi Røst:"

""Jeg havde Lyst at forsøge, hvorvidt de Hvides Feighed kan gaae, efterat jeg har seet, hvorvidt deres Grusomhed kan drives! Det er Dig, Borger C***, som har viist mig et Exempel paa begge Dele. Jeg kjender Dig! Hvor har Du kunnet være saa dum, ikke at mærke det. Det er Dig, som præsiderede ved Henrettelserne i Juni, Juli og August; det er Dig,

*) Gid alle sytten Helveders Djevle maate annamme Dig. —
**) En creolsk Ragout. —

som lod plante halvtredsindstyve Negerhoveder paa begge Sider af Indgangen til din Gaard, istedet for Palmetræer; det er Dig, som vilde lade de fem hundrede Negere, som endnu vansmægtede i dine Lænker efter Opstanden, dræbe, og omgive Byen Cap med en Cordon af Slavehoveder, fra Fortet Picolet til Høien Caracol. Du havde gjerne, hvis det havde været Dig muligt, gjort mit Hoved til en Trophæ, og nu priser Du Dig lykkelig ved at jeg vil gjøre Dig til min Kammertjener. Nei! Nei! Jeg bærer større Omhu for din Ære, end Du selv, og jeg skal ikke tilføie Dig en saadan Fornærmelse; bered Dig kun derfor til at døe!""

"Han vinkede, og de Sorte lagde ved Siden af mig den ulykkelige Negrophil, der, uden at kunne sige et Ord, var bleven liggende som lynslagen ved hans Fødder."

""Nu til Dig!"" sagde Høvdingen og vendte sig til den sidste af Fangerne, Planteren, som af de Hvide var mistænkt for at være en Mulat, og som havde udfordret mig for denne Fornærmelses Skyld."

"Et almindeligt Raab af Oprørerne døvede Planterens Svar. **Død! Muerte! Muerte! Death! Touyé! Touyé!** raabte de, idet de skare Tænder og truede ad den stakkels Fange med knyttede Næver."

""General,"" sagde en Mulat, som udtrykkede sig tydeligere, end de andre, ""det er en Hvid, han maa døe!""

"Den stakkels Planter fik dog endelig et Par Ord frem, trods de Rasendes Trusler og Skrig. — ""Nei, nei! Herr General, nei, mine Brødre; jeg er ingen Hvid! Det er en skjendig Bagvaskelse! Jeg er en Mulat, en Couleurt, ligesom I, Søn af en Negerinde, som Eders Mødre og Søstre!""

""Han lyver!"" raabte Negerne rasende. ""Det er en Hvid. Han har altid afskyet de Sorte og de Couleurte.""

""Aldrig!"" svarede Fangen. ""Det er de Hvide, som jeg afskyer. Jeg er Eders Broder, og jeg har altid sagt ligesom I: **Nègre cé blan, blan cé nègre!***)""

*) Almindeligt Udtryk hos de oprørske Negere, der, ordret oversat, lyder

""Han lyver! Han lyver!" raabte Mængden: Touyé blan! Touyé blan! *)""

"Den Ulykkelige jamrede sig og gjentog uophørlig: ""Jeg er en Mulat, jeg er en af Eders!""

""Beviset?"" spurgte Biassou kold."

""Beviset,"" svarede den anden i sin Forvirring, — ""at de Hvide altid have foragtet mig!""

""Det kan være sandt,"" svarede Biassou, ""men du er en uforskammet Karl.""

"En ung Mulat sagde heftig til Planteren. ""De Hvide foragtede Dig, det er sandt; men til Gjengjeld foragtede Du de Couleurte, til hvilke de henregnede Dig. Man har endogsaa fortalt, at Du har æsket en Hvid til Tvekamp, fordi han engang havde forekastet Dig, at høre til vor Kaste.""

"En almindelig Larm opstod i den rasende Hob, og Dødsskriget, langt heftigere end før, overdøvede Planterens Retfærdiggjørelse. Med et ængsteligt og tillige bønligt Sideblik til mig, sagde han grædende: ""Det er Bagvaskelse! Jeg sætter al min Ære og Lyksalighed i at høre til de Sorte. Jeg er en Mulat.""

""Dersom Du virkelig var en Mulat,"" bemærkede Rigaud sagtmodig, ""saa vilde Du ikke betjene Dig af det Ord.**)""

""O Gud! Veed jeg vel hvad jeg siger?"" svarede den Ulykkelige. ""Herr Over-General, Beviset for at jeg er en Couleurt, er den sorte Ring, som De kan see rundt omkring mine Negle.***)""

"Biassou stødte den Bønfaldendes Haand tilbage."

saaledes: "Negerne ere de Hvide, de Hvide ere Negerne." Man fatter bedre Meningen ved at oversætte det paa denne Maade: Negerne ere Herrerne, de Hvide ere Slaverne.

*) Dræb den Hvide! Dræb den Hvide!

**) De Couleurte forekastede harmfulde denne Benævnelse, der, som de sagde, var opfunden af de Hvide, for at haane dem.

***) Flere Couleurte have virkelig dette Tegn ved Roden af Neglen, der forsvinder, naar de blive ældre, men viser sig igjen hos deres Børn.

"""Jeg besidder ikke Herr Capellanens Viisdom, der gjetter, hvo I ere, ved at betragte Eders Haand. Men hør, nogle af vore Soldater beskylde dig for at være en Hvid, andre for at være en falsk Broder. Hvis saa er, maa Du døe. Du vedbliver derimod at paastaae, at Du hører til vor Kaste, og at Du aldrig har sveget den; velan da, saa gives der kun eet Middel, hvorved Du kan bevise din Paastand og frelse dit Liv."""

"""Hvilket, min General, hvilket?""" spurgte Planteren ivrig. """Jeg er rede."""

"""Dette,""" sagde Biassou kold, idet han pegede paa den ulykkelige C*** og mig. """Tag denne Stilet og myrd disse to hvide Fanger."""

"Planteren foer tilbage af Rædsel, da Biassou, med et Helvedsmil, rækkede ham Dolken."

"""Hvorledes""" sagde Høvdingen. """Du betænker Dig; "og det er dog det eneste Middel til at bevise mig og min Hær, at Du ikke er en Hvid, men en af Vore. Naa, bestem Dig, Du spilder min Tid."""

"Fangen saae sig omkring med forvildede Blikke. Han gjorde et Skridt henimod Dolken, derpaa lod han atter Armen synke, og standsede med bortvendt Ansigt. Hele hans Legeme rystede, som af Feberkulde."

"""Naa, skynd Dig!""" udbrød Biassou utaalmodig og vred. """Jeg har Hastværk. Vælg, enten at dræbe dem med egen Haand, eller at døe tilligemed dem."""

"Planteren stod ubevægelig og som forstenet."

"""Meget vel," sagde Biassou til Negerne, """han vil ikke være Bøddelen, saa skal han være Offeret. Jeg seer nok, at det er en Hvid; afsted med ham. — —"""

"De Sorte traadte frem, for at gribe Planteren; men denne Bevægelse bestemte hans Valg imellem at give eller lide Døden. Den høieste Grad af Feighed har ogsaa sit Mod. Han kastede sig over Dolken, som Biassou rækkede ham, og derpaa, uden at give sig Tid til at tænke over hvad

han vilde gjøre, foer den Elendige, som en Tiger, løs paa Borgeren C***, der laae ved Siden af mig."

"Nu begyndte der en frygtelig Kamp; Negrophilen, hvem Udfaldet af Forhøret, hvormed Biassou havde plaget ham, nedsænkede i stum Fortvivlelse, havde betragtet Optrinet imellem Høvdingen og den couleurte Planter med stive Blikke, og saa hensunken i qvalfulde Betragtninger over sin Straf, at han slet ikke syntes at have forstaaet det, men da han saae Planteren styrte ind paa sig og Jernet blinke over sit Hoved, saa vækkede den truende Fare ham pludseligt. Han reiste sig iveiret, og holdt Morderens Arm tilbage, idet han med ynkelig Stemme raabte: "Naade! Naade! Hvad vil Du mig? Hvad har jeg gjort Dig?""

""Du maa døe," svarede den Couleurte, søgte at gjøre sin Arm fri og kastede forvildede Blikke paa sit Slagtoffer. ""Slip mig, jeg skal intet Ondt gjøre Dig.""

"'Døe for din Haand,'" sagde Oekonomen, ""hvorfor dog? O, spar mig! Vil Du maaskee straffe mig, fordi jeg fordum har sagt, at Du var en Couleurt? Lad mig beholde Livet, og jeg lover Dig helligt, at erkjende Dig for en Hvid. Ja, ja, Du er en Hvid, jeg skal sige det overalt, o, skaan blot mit Liv!""

"Negrophilen havde valgt et slet Forsvars-Middel."

""Ti dog! Ti dog!"" raabte den Couleurte rasende, af Frygt for at Negerne skulde høre denne Erklæring; men den anden brølede, uden at høre paa ham, at han vidste, han var hvid og af meget god Herkomst. Den Couleurte greb nu det sidste Middel, for at bringe ham til Taushed, rev begge hans Hænder voldsomt fra hinanden, og borede sin Dolk igjennem Borgeren C***'s Klæder. Den Ulykkelige følte Spidsen af Jernet, og bed rasende i Armen, der borede det ind. — ""Ubyre! Afskum! Du myrder mig!"" Han kastede et Blik til Biassou. ""Forsvar mig, Du Menneskehedens Hevner!" — —

"Men Morderen borede Dolken med Kraft ind i hans

Bryst, og en Strøm af Blod sprøitede ud over hans Hænder og op i hans Ansigt. Den ulykkelige Negrophils Knæe slappedes, hans Arme sank ned, og Øinene brast. Han udstødte et huult Suk og opgav Aanden."

"Dette Optrin, hvori jeg ventede snart at skulle spille med, havde isnet mine Lemmer af Rædsel. Menneskehedens Hevner havde betragtet sine to Slagtofferes Kamp med Ligegyldighed, og da den var forbi, vendte han sig til sine Pager og sagde: ""Bring mig nogen frisk Tobak,"" og gav sig atter til at tygge i god Ro og Mag. Rigaud og Obien sadde ubevægelige, og Negerne selv syntes forfærdede over det frygtelige Skuespil, som deres Høvding havde ladet opføre for dem."

"Men der var dog endnu een Hvid tilbage at myrde; det var mig. Jeg kastede et Blik paa Morderen, der nu skulde være min Bøddel, og ynkedes virkelig over ham. Hans Læber vare violette, og hans Tænder klapprede; en krampeagtig Bevægelse rystede alle hans Lemmer, hans Haand vendte uophørlig og ganske maskinmæssig tilbage til hans Pande, for at aftørre Blodpletterne, og han betragtede med et forvildet Blik det dampende Liig ved sine Fødder."

"Jeg ventede paa det Øieblik, da han skulde fuldende sit Hverv, ved at dræbe mig. Jeg stod i et besynderligt Forhold til dette Menneske, der allerede engang før havde villet dræbe mig, for at bevise at han var en Hvid, og nu vilde myrde mig, for at lægge for Dagen, at han var en Mulat."

""Velan,"" sagde Biassou til ham, ""det er godt, jeg er fornøiet med Dig, Ven!"" Han kastede et Blik paa mig, og tilføiede: ""Jeg fritager Dig for at myrde den anden. Gaa. Vi erklære Dig for en ærlig Broder og udnævne Dig til Bøddel ved vor Hær.""

"Ved disse Høvdingens Ord traadte en Neger ud af Geledderne, bukkede tre Gange for Biassou, og sagde i sin Dialect, som jeg vil oversætte for Dem, mine Herrer, for at De bedre kunne forstaae det: ""Og mig, min General?""

""Naa, hvad Du? Hvad vil Du sige?"" spurgte Biassou."

""Vil De intet gjøre for mig, min General?"" sagde Negeren. ""De har nu forfremmet den blanke Hund, der myrder, for at blive erkjendt, at være en af Vore; vil De da ikke ogsaa forfremme mig, som er en god Sort.""

"Denne uventede Bøn syntes at sætte Biassou lidt i Forlegenhed; han bøiede sig hen til Rigaud, og denne sagde til ham paa Fransk: ""Man kan ikke opfylde hans Bøn, men søg at eludere den.""

""Forfremme Dig?"" sagde nu Biassou til den gode Sorte; ""det gjør jeg med Glæde. Hvilken Rang attraaer Du?""

""Jeg vilde gjerne være oficial.""

""Officeer!"" gjentog Generalissimussen, ""velan da, hvilke ere dine Adkomster til at erholde Epauletten?""

""Det er mig,"" svarede den Sorte med Vigtighed, ""som har stukket Ild paa Plantagen Lagoscette i de første Dage af August; det er mig, som har myrdet Planteren, Hr. Clement, og baaret hans Sukkersyders Hoved paa en Pig. Jeg har skaaret Halsen over paa ti hvide Fruentimmer og syv smaa Børn; ja, det ene af disse har endogsaa været brugt til Bannermærke for Bouckmanns brave Sorte. Senere har jeg indebrændt fire Planterfamilier i et Værelse i Fortet Galifet, som jeg havde lukket ilaas, inden jeg stak Ild paa det. Min Fader blev radbrækket i Cap, min Broder blev hængt i Rocrou, og jeg selv skulde have været skudt. Jeg har afbrændt tre Caffe- og sex Indigo-Plantager, tilligemed to hundrede Kasser Sukkerrør; jeg har dræbt min Husbond, Hr. Noë og hans Moder, og — — —""

""Skaan os for at høre alle dine Tjenester,"" sagde Rigaud, hvis foregivne Mildhed skjulte virkelig Grusomhed, men han var grusom med Anstand, og kunde ikke lide den plumpe Side af deres Rædselsgjerninger."

""Jeg kunde opregne langt flere endnu,"" svarede Negeren stolt; ""men De finder upaatvivlelig, at det er tilstræk-

keligt til at erholde Officeers-Rang, og til at bære en Guld-Epaulette paa min Trøie, som vore Kammerater der.""

"Han pegede i det samme paa Biassous Adjutanter og Generalstab. Den snilde Generalissimus syntes at ponse paa noget; derpaa sagde han meget gravitetisk til Negeren:"

""Det skulde glæde mig usigeligt at kunne skjenke Dig en Rang, da jeg er meget vel tilfreds med dine Bedrifter; men der udfordres endnu andre Ting. — Forstaaer Du Latin?""

"Den forbavsede Røver gjorde store Øine og sagde: ""Hvad behager, min General?""

""Kan Du ikke høre?"" sagde Biassou hidsig, ""forstaaer Du Latin?""

""La — — Latin — —"" gjentog den Sorte forbløffet."

""Ja, ja, ja, Latin! Forstaaer Du Latin?"" vedblev den listige Høvding, udfoldede i det samme en Fane, hvorpaa et Vers af Psalmen **In exitu Israel de Ægypto** var malet, og tilføiede: ""Forklar os disse Ords Betydning.""

"Den Sorte, hvis Forundring var steget til det Yderste, stod ubevægelig og taus, og gned uvilkaarlig paa sine Plysses-Beenklæder, medens hans Øine vandrede fra Generalen paa Fanen, og fra Fanen paa Generalen."

""Naa, bliver der noget af?"" sagde Biassou utaalmodig."

"Den Sorte kloede sig i Hovedet, aabnede og lukkede Munden flere Gange, og sagde endelig i sin Forvirring: ""Jeg veed ikke hvad Generalen mener.""

"Et Udtryk af Vrede og Foragt viste sig pludseligt paa Biassous Ansigt."

""Hvorledes, elendige Drog!"" udbrød han, ""hvorledes, Du vil være Officeer og forstaaer ikke Latin!"" ""Men, min General — —"" stammede Negeren forvirret og skjelvende."

""Ti stille,"" sagde Biassou, hvis Hidsighed syntes at stige. Jeg veed ikke, hvorfor jeg ikke lader Dig skyde paa Stedet for din Uforskammenhed. Hvad siger Du, Rigaud,

om den smukke Officeer, som ikke engang forstaaer Latin? Velan da, Fjog, siden Du ikke forstaaer, hvad der er skrevet paa Fanen, saa skal jeg forklare Dig det: **In exitu, enhver Soldat, Israel, som ikke forstaaer Latin, de Ægypto, kan ikke udnævnes til Officeer.** — Er det ikke saaledes, Herr Capellan?""

""Den lille Obi gjorde et bejaende Tegn, og Biassou vedblev:

""Den Broder, som jeg har udnævnt til Bøddel ved Hæren, og som Du er skinsyg paa, forstaaer Latin.""

""Han vendte sig til den ny **Bøddel.**""

""Er det ikke sandt, min Ven! Viis denne Kloddrian, at Du forstaaer mere, end han. Hvad betyder **Dominus vobiscum?**""

"Den ulykkelige couleurte Planter, som blev reven ud af sine Drømmerier ved denne frygtelige Røst, hævede Hovedet iveiret, og endskjøndt hans Tanker endnu vare ganske forvirrede efter det feige Mord, som han havde begaaet, saa bestemte Frygten ham dog til at adlyde. Der laae noget Besynderligt i den Mine, hvormed dette Menneske i al sin Forvirring og Fortvivlelse søgte at mindes noget af sin Skolelærdom, og den klynkende Tone, hvori han fremsagde den simple Forklaring: — **Dominus vobiscum** — — Det vil sige — — ""**Herren være med Eder!**""

""**Et cum spiritu tuo!**"" tilføiede den hemmelighedsfulde Obi høitideligt."

""**Amen!**"" sagde Biassou; men nu begyndte han atter i sin barske Tone, og blandede, ligesom Sganarel, nogle Brokker af slet Latin imellem sin forstilte Vrede, for at overtyde Negerne om deres Høvdings store Lærdom. ""Du har fra nu af den laveste Rang i min Hær!"" raabte han til den ærgjerrige Neger." **Sursum corda!** Vov ikke for Fremtiden oftere, at ville attraae samme Rang, som dine Anførere, der forstaae Latin, **orate, fratres,** eller jeg lader Dig hænge! **Bonus, bona, bonum.**""

"Negeren, der baade blev forundret og forfærdet, vendte skamfuld tilbage til sit Geled med nedslagne Øine, under sine Kammeraters almindelige Haanlatter, der vare forbittrede over hans saa slet grundede Paastand, og betragtede deres lærde Generalissimus med beundrende Blikke."

"Dette Optrin havde en burlesk Side, som aldeles bestyrkede de høie Ideer, jeg havde gjort mig om Biassous Dueelighed. Det latterlige Middel, som han med saa stort Held havde anvendt, for at tilintetgjøre Ærgjerrigheden, der saa let tager Overhaand hos en Flok Oprørere, viste mig paa engang Maalet for Negernes Dumhed og deres Høvdings Snedighed.*)"

"Imidlertid var Timen kommen, da Biassou skulde have sin **almuerzo.****) Man bragte den snilde **mariscal-de-campo de sù magestad catolica** en stor Skildpaddeskal, hvori der dampede et Slags **olla potrida,** til Overflødighed garneret med Skiver af Flesk, og hvor Skildpaddekjødet var brugt istedetfor Lammekjød, og Kartofler istedetfor graa Erter. Et caraibisk Kaalhoved laae oven paa denne **puchero.** Paa begge Sider af Skallen, der paa engang tjente baade til Kjødgryde og Suppetarin, vare fæstede to Kokosnøddeskaller, fulde af Rosiner, Vandmeloner, Ignamer og Figener; det var Deserten. Et Brød af Mais og en Læderflaske med Viin fuldendte det festlige Maaltid. Biassou tog noget Hvidelog op af sin Lomme, og gned dermed selv Brødet; derpaa, uden at lade det bævende Liig, der laae lige for ham, bære bort, gav han sig til at spise, og indbød Rigaud til at gjøre det samme. Biassous Appetit havde noget Rædselfuldt ved sig."

"Obien deeltog ikke i Maaltidet. Jeg indsaae, at han, ligesom sine Colleger, aldrig spiste offentligt, for derved at faae Negerne til at troe, at han var dannet af et overnaturligt Stof, og at han levede uden jordisk Føde."

*) Toussaint-Louverture har senere betjent sig af samme Middel, og med samme Held. —

**) Frokost. —

"Under selve Frokosten befalede Biassou en Adjutant, at lade Revuen begynde, og Tropperne defilerede i god Orden forbi Hulen. De Sorte fra Morne-Rouge vare de første; de vare omtrent fire tusinde, afdeelte i tætsluttede Colonner, anførte af Høvdinger, der, som jeg allerede før har sagt, vare prydede med skarlagenrøde Beenklæder, eller Skjerf. Disse Negere, næsten alle store og stærke, vare bevæbnede med Geværer, Økser og Sabler; men mange af dem havde Buer, Pile og Hassagaier, som de havde smeddet sig i Mangel af andre Vaaben. De havde ingen Hatte paa, og marcherede tause og sørgmodige."

"Da Biassou saae denne Horde defilere forbi, hviskede han paa Fransk til Rigaud: ""Naar skal dog Blanchelandes og Rouvrays Kartætsker befrie mig fra disse Banditter fra Morne-Rouge. Jeg hader dem; thi de ere næsten alle Congo-Negere! Desuden forstaae de ikke at dræbe, uden i Slager, da de tage Exempel af deres taabelige Høvding, deres Afgud Bug-Jargal, en ung Daare, som vilde spille den Høimodige. Du kjender ham ikke, Rigaud, og jeg haaber, at Du heller ikke nogensinde skal lære ham at kjende. De Hvide have taget ham til Fange, og de ville nok skille mig af med ham, ligesom med Bouckmann.""

""Apropos om Bouckmann," svarede Rigaud, ""der passerer just Macayas Trop forbi, og jeg seer i et af Geledderne den Neger, som Jean-François sendte Dig, for at forkynde Dig Bouckmanns Død. Veed Du vel, at dette Menneske kunde tilintetgjøre hele Virkningen af Obiens Spaadomme angaaende denne Høvdings Endeligt, hvis han fortalte, at man havde opholdt ham en halv Time ved Forposterne, og at han havde betroet mig sit Budskab, førend Du lod ham kalde.""

""Diabolo!"" sagde Biassou, ""Du har Ret, kjære Ven, man maa lukke Munden paa det Menneske. Bliv kun lidt!""

"Derpaa hævede han sin Stemme, og raabte: ""Macaya!""

"Negerhøvdingen nærmede sig og hilsede Biassou ærbødigt."

""Lad den Sorte, som jeg seer derhenne, og som ikke hører til din Trop, træde ud af Geleddet,"" sagde Biassou."

"Det var Sendebudet fra Jean-François. Macaya bragte ham til Generalissimussen, hvis Ansigt pludseligt fik hiint Anstrøg af Vrede, som han saa godt forstod at skjønne."

""Hvo er Du?"" spurgte han den bestyrtede Neger."

""Min General, jeg er en Sort.""

""Caramba! Det seer jeg nok! Men hvad hedder Du?""

""Mit Krigernavn er Vavelan, og min Skytspatron iblandt de Salige i Himlen er Martyren St. Sabas, hvis Fest er tyvende Dagen før vor Frelsers Fødsel...""

"Biassou afbrød ham: ""Med hvilket Udseende vover Du at fremstille Dig ved Paraden, imellem de blanke Geværer og hvide Skjerfer, med din Sabel uden Skede, dine sønderrevne Beenklæder og dine smudsige Fødder?""

""Min General,"" svarede den Sorte, ""det er ikke min Skyld. Jeg blev beordret af Stor-Admiralen, Jean-François, at bringe Eder Efterretningen om den engelske Negerhøvding, Bouckmanns Død, og hvis mine Klæder ere sønderrevne og mine Fødder smudsige, saa er det fordi jeg næsten har løbet mig aandeløs, for at bringe Eder den hurtigere; men man har holdt mig tilbage ved Indgangen til Leiren, og...""

"Biassou rynkede Panden."

""Her tales ikke om det, gavacho, men om din Dumdristighed, at deeltage i Revuen, naar Du seer saaledes ud. Befal din Sjel til din Skytspatron, Martyren St. Sabas! Gaa, lad Dig skyde!""

"Her fik jeg atter et nyt Beviis paa Biassous moralske Magt over Rebellerne. Den Ulykkelige, der blev befalet at gaae selv hen og lade sig aflive, vovede ikke at knurre; han lod Hovedet synke, lagde Armene overkors paa Brystet, hilsede tre Gange sin uhøielige Dommer, og, efterat have knælet for Obien, som med Gravitet gav ham en kort Absolution,

gik han ud af Hulen. Nogle Minutter efter forkyndte en Musketsalve Biassou, at Negeren havde adlydt og levet!"

"Høvdingen, der nu ikke længere havde noget at frygte, vendte sig til Rigaud med et glædetindrende Blik, og med en triumpherende Latter, der syntes at sige: Beundre mig!*)"

"Imidlertid fortsattes Revuen. Denne Hær, hvis Uorden for faa Timer siden havde afgivet et saa overordenligt Skuespil, fremviste nu, da den var under Vaaben, et ikke mindre besynderligt. Snart kom der ganske nøgne Negere, bevæbnede med Koller og Tomahawker, marcherende efter Lyden af store Bukkehorn, ligesom de Vilde; og snart Bataillioner af Mulatter, i spansk eller engelsk Uniform, vel bevæbnede og disciplinerede, ordnende deres Trin efter Trommeslag; derpaa fulgte store Flokke af Negerinder og Negerbørn, der vare forsynede med Høtyve og Stegespid; endeel gamle udtjente Negere med Flinter uden Løb og Hane; Griotinder med deres brogede Pynt og Grioter med frygtelige Grimasser og Stillinger, der sang usammenhængende Sange til Guitarren, Tamtammen eller Balafoen. Denne besynderlige Processjon blev Tid efter anden afbrudt af forskjellige Detachementer af Marabouer, Sacatraer, Mamelouker, Quarteroner**), og frie Couleurte, eller af nomadiske Horder af undløbne Ne-

*) Tousaint-Louverture, som var dannet i Biassous Skole, og som, om han end ikke overgik ham i Duelighed, dog var langt fra at ligne ham i Falskhed og Grusomhed, Tousaint-Louverture har senere udøvet samme Herredomme over de fanatiske Negere. Denne Høvding, udsprungen, som man sagde, af en afrikansk Kongestamme, havde, ligesom Biassou, erhvervet sig nogle overstadiske Kundskaber, med hvilke han forenede et medfødt Genie. Han havde forskaffet sig et Slags republikansk Kongemagt paa St. Domingo, paa samme Tid, som Bonaparte ved sine glimrende Seire grundfæstede et Monarkie i Frankrig. Tousaint var en stor Beundrer af den første Consul; men denne afviste haanligt enhver Brevveksling med den frigjorte Slave, der vovede at skrive til ham: Den Første blandt de Sorte til den Første blandt de Hvide.

**) Forskjellige Arter af Couleurte. —

gere, med stolt Holdning og blanke Karabiner, slæbende deres belæssede Vogne og nogle Kanoner, som de havde erobret fra de Hvide, med sig i Geledderne, skjøndt dette Skyts tjente dem mere til Prydelse, end til Nytte; de skraalede hele Tiden Sangene om Oua Nassé og Kampladsen ved Grand-Pré. Over alle disse Hoveder bølgede Faner af alle Farver, og med alle Slags Mærker, hvide, røde, trefarvede, besaaede med Lilier, og med Frihedshuen paa Spidsen. Inscriptionerne vare: Død og Fordærvelse over Præsterne og Aristokraterne! — Religionen leve! — Frihed! Lighed! — Leve Kongen! — Ned med Hovedstaden! — Viva Espanna! — Bort med Tyrannerne! o. s. v. — Dette paafaldende Virvar lagde tydelig for Dagen, at Oprørernes hele Magt blot bestod i en Sammendyngning af Midler uden Siemed, og at der i denne Hær var lige saa stor Uorden i Ideerne, som hos Individerne af hvilke den bestod."

Eftersom de passerede forbi Hulen, sænkede Horderne deres Bannere, og Biassou hilsede igjen. Han henvendte sig til enhver Trop enten med Roes eller Daddel; og hvert Ord af hans Mund, hvad enten det var revsende eller smigrende, blev optaget af hans Undergivne med en fanatisk Ærbødighed, og et Slags overtroisk Frygt."

"Endeligen fik Revuen Ende, og jeg tilstaaer, at Synet af saa mange vilde og grusomme Røvere, der i Forstningen havde adspredt mig, nu begyndte at falde mig trættende. Imidlertid begyndte det at lakke ad Aften, og da den sidste Trop defilerede forbi, kastede Solen blot et kobberrødt Skjer paa Granitspidserne af de østlige Bjerge."

"Biassou lod til at tænke over noget. Da Revuen var endt uddeelte han sine sidste Befalinger, og efter at alle Oprørerne havde begivet sig til deres Telte, tiltalte han mig paa følgende Maade:"

""Unge Mand, Du har nu i Ro og Mag haft Leilighed til at bedømme mit Genie og min Vælde. Nu er Timen kommen, da Du skal aflægge Regnskab for Leogri.""

""Det er ikke min Skyld, at den ikke er kommen før,"" svarede jeg kold."

""Du har Ret,"" svarede Biassou, og standsede et Øieblik, som for at udspeide, hvad Virkning det vilde gjøre paa mig, som han nu agtede at sige mig; derpaa tilføiede han: ""Men det beroer blot paa Dig selv, at den aldrig skal komme.""

""Hvorledes!"" udbrød jeg forundret; ""hvad mener Du?""

""Ja,"" vedblev Biassou, ""dit Liv afhænger af Dig selv; Du kan frelse det, hvis Du vil.""

"Dette Anstød af Mildhed, det første og uden Tvivl det sidste, Biassou nogensinde har haft, forekom mig som et Vidunder. Obien, forundret ligesom jeg, var sprungen op fra sit Sæde, hvori han i saa lang Tid havde siddet i een og samme Stilling, ligesom de hinduiske Fakirer. Han stillede sig lige over for Biassou og udbrød harmfuld:"

""**Que dice el exelentissimò sennor mariscal de campo?**") Husker han paa, hvad han har lovet mig? Hverken han, eller den gode Gud kan længere raade over dette Liv, det tilhører mig.""

"Endnu i hiint Øieblik troede jeg at kjende det fordømte lille Væsen paa den harmfulde Stemme; men den var uigjenkaldelig forsvunden, og jeg fik ingen videre Oplysning."

"Biassou reiste sig ganske rolig, talte et Øieblik sagte med Obien, viste ham den sorte Fane, som jeg allerede før har omtalt, og efter at have verlet nogle Ord sammen, sænkede Troldmanden sit Hoved og hævede det atter iveiret til Tegn paa, at han samtykkede. Begge indtoge deres forrige Plads og Stilling."

"'Hør,"" sagde Biassou til mig, og trak den anden Depeche fra Jean-François, som han havde stukken til sig, op af sin Trøielomme, ""vore Sager staae slet; Bouckmann er falden, og de Hvide have ladet to tusinde oprørske Sorte springe

*) Hvad siger min ophøiede Herr Feltmarschal.

over Klingen i Distrikt Cul-de-Sac. Planterne vedblive at forstærke sig og at besætte Sletterne med Militair-Poster. Ved vor egen Feil have vi ladet Leiligheden til at erobre Cap slippe os af Hænderne, og den vil ikke saa snart igjen frembyde sig. Paa den østlige Side overskæres Hoved-Landeveien af en Strøm, hvor de Hvide have anlagt et Batterie paa Pontoner, for at hindre os Overgangen, og slaaet Leir paa begge Bredderne. Mod Syd løber der en bred Vei gjennem den bjergfulde Egn, som kaldes Høidelen af Cap, og denne have de besat med Linietropper og Artillerie. Den Deel af Terrainet, der vender imod Sletten, er lige saa godt forskandset, da de have omgivet den med Pallisader og spanske Ryttere, og alle Egnens Indvaanere have deeltaget i dette Arbeide. Cap er saaledes i Sikkerhed for vore Vaaben, og vort Baghold i Huulveiene ved Dompt-Mulatre har forfeilet sin Virkning. Med alle vore Ulykker har nu ogsaa den gule Feber forenet sig, der huserer skrækkeligt i Jean-François's Leir. Desaarsag mener Stor-Admiralen,*) og vi dele denne hans Anskuelse, at det vilde være gavnligt at underhandle med Gouverneur Blanchelande og Colonial-Forsamlingen. Her er den Skrivelse, som vi agte at sende Forsamlingen i den Anledning: — Hør efter!" "

"""Herrer Deputerede!"""

"""Store Ulykker have rammet denne rige og vigtige """Colonie; vi ere blevne indviklede i disse, og vi have """intet videre at fremføre til vor Retfærdiggjørelse. """Engang i Tiden ville De skjenke os al den Retfær- """dighed, som vor Stilling fortjener. Vi maae saale- """des nyde godt af den almindelige Amnestie, som """Kong Ludvig den Sextende har lovet Alle uden Und- """tagelse."""

"""Skeer det ikke, saa ville vi vedblive at tjene Kongen

*) Vi have allerede ovenfor sagt, at Jean-François havde antaget denne Titel.

""""af Spanien med Iver og Hengivenhed, da det er en
""""god Konge, der behandler os meget godt, og giver
""""os Belønninger."""

""""Vi see af Loven af 28de September 1791, at Na-
""""tional-Forsamlingen og Kongen har skjenket Dem
""""fri Raadighed over de ufrie Mennesker og de Couleur-
""""tes politiske Stilling. Vi ville forsvare National-
""""Forsamlingens og Deres Decreter, forsynede med de
""""fornødne Formaliteter, indtil vor sidste Blodsdraabe.
""""Det vilde ogsaa være meget behageligt, om De, ved
""""en Resolution, der blev sanctioneret af Herr Gene-
""""ralen, erklærede, at det var Deres Hensigt at drage
""""Omsorg for Slavernes Kaar. Naar disse erfarede
""""af deres Høvdinger, til hvem De skulde overdrage
""""dette Hverv, at de vare Gjenstanden for Deres Om-
""""hu, saa vilde de blive tilfredse og den brudte Lige-
""""vægt inden føie Tid igjen være oprettet."""

""""Men troer ikke, Herrer Repræsentantere, at vi ville
""""samtykke i at væbne os for at drive de revolutio-
""""naire Forsamlingers Villie igjennem. Vi ere trende
""""Kongers Undersaatter: Kongen af Congos, som er
""""alle Sortes fødte Hersker; Kongen af Frankrigs, der
""""forestiller vore Fædre, og Kongen af Spaniens, der
""""forestiller vore Mødre. Disse tre Konger nedstamme
""""fra dem, der, ledede af en Stjerne, kom for at til-
""""bede Gudemennesket. Tjente vi hine Forsamlinger,
""""saa vilde vi maaskee blive nødte til at stride mod vore
""""Brødre, disse tre Kongers Undersaatter, som vi have
""""svoret Troskab."""

""""For øvrigt vide vi heller ikke hvad der forstaaes
""""ved Nationens Villie, efterdi vi saalænge Verden
""""har staaet blot have rettet os efter en Konges.
""""Frankrigs Fyrste elsker os, og Spaniens vedbliver at
""""understøtte os. Vi hjelpe dem, og de hjelpe os; det
""""er Humanitetens Princip. Desuden vilde disse Ma-

"""jeſtæter ſikkert bebreide os, at vi ſaa hurtigt havde """indſat en Konge."""*)

"""Disſe ere vore Betingelſer, ifølge hvilke vi ville """ſlutte Fred."""

"Undertegnet Jean-François, General; Biassou, Feltmarſchal; Desprez, Manzeau, Toussaint, Aubert, Commisſarier ad hoc."

""Du ſeer altſaa,"" tilføiede Biassou, efter at have oplæſt dette Foſter af Neger Diplomatik, ſom har fæſtet ſig ſaaledes i min Hukommelſe, at jeg erindrer det Ord til andet, ""Du ſeer altſaa, at vi ere fredeligt ſindede. Hør nu hvad jeg begjerer af Dig. Hverken Jean-François, eller jeg, have været opdragne i de Hvides Skoler, hvor man lærer at ſkrive godt for ſig. Vi forſtaae at ſlaaes, men ikke at ſætte vore Tanker paa Papiret; imidlertid ønſke vi dog ikke, at der ſkulde være noget i vor Skrivelſe til Forſamlingen, ſom kunde oppvække vore gamle Herrers ærgjerrige burlerias. Du ſynes at have lært denne unyttige Videnſkab, ſom vi mangle. Ret de Feil i vor Depeche, ſom kunde vække de Hvides Latter, og jeg ſkjenker Dig Livet.""

"I denne Correcteur-Rolle af Biaſſous diplomatiſke Ortographies Feil laae der noget, ſom altfor meget ſtred imod min Stolthed, til at jeg ſkulde vakle et Øieblik. Og desuden, hvad brød jeg mig om at leve? Jeg afſlog hans Tilbud."

"Han ſyntes forundret. — ""Hvorledes!"" udbrød han, ""Du vil hellere døe, end rette nogle Penneſtrog paa et Stykke Pergament?""

"""Ja!"" ſvarede jeg."

"Min Beſlutning lod til at ſætte ham i Forlegenhed, og han ſagde efter et Øiebliks Betænkning:"

"""Hør unge Daare, jeg er ikke ſaa haardnakket, ſom Du. Jeg giver Dig Friſt til i Morgen Aften, for at be-

*) Det ſynes underligt, at dette latterlig-charakteriſtiſke Brev virkelig blev ſendt til Forſamlingen.

stemme Dig til at adlyde mig; imorgen ved Solens Nedgang skal Du atter fremstilles for mig, og søg saa at tilfredsstille mig. Lev vel, Natten bringer Raad; thi husk vel paa, at hos os er Døden ikke blot Døden!""

"Meningen af disse Ord, ledsaget af en afskyelig Latter, var ingenlunde tvetydig; og de Pinsler, som Biassou pleiede at opfinde for sine Slagtoffere, forklarede den tilstrækkeligt."

""Candi, bring Fangen bort," vedblev Biassou, ""og befal de Sorte fra Morne-Rouge at bevogte ham; jeg vil at han skal leve endnu en Dag, og mine øvrige Krigere vilde maaskee ikke have Taalmodighed at vente til de fire og tyve Timer vare forløbne.""

"Mulatten Candi, som var Chef for Biassous Livgarde, lod mine Hænder binde bag paa min Ryg. En Soldat tog fat i Enden af Rebet, og vi gik ud af Hulen."

"Biassous Gardere overgave mig til Negerne fra Morne-Rouge, og det forekom mig, som om det var Spøgelser, der overgave mig til Spøgelser. Uden ringeste Modstand lod jeg mig binde fast til en Træstamme. De bragte mig nogle Kartofler kogte i Vand, som jeg fortærede af et Slags uvilkaarlig Instinct, som Guds Godhed skjenker Mennesket i sine bittreste Qvaler."

"Det var imidlertid blevet Nat; mine Bevogtere begave sig til deres Telte, og kun sex af dem bleve tilbage hos mig, deels siddende, deels liggende ved det store Baal, som de havde antændt, for at beskytte sig mod Nattekulden. Inden faa Øieblikkes Forløb, vare de alle faldne i en dyb Søvn."

"Udmattet baade paa Sjel og Legeme hensank jeg i en urolig Slummer, af hvilken jeg, uden at vide hvor længe den havde varet, blev vækket ved Lyden af en mandlig Stemme, der sang tydeligt, men i nogen Afstand: **Yo que soy contrabandista** Jeg aabnede Øinene med Gysen; alt var sort omkring mig, Negerne sov, og Ilden var nær ved at gaae ud. Da jeg intet videre hørte, troede jeg at Stemmen blot havde været et Foster af min urolige Slummer, og mine

tunge Øienlaage lukkedes atter, men jeg aabnede dem nok engang hurtigt, da Stemmen atter lod sig høre og sang sørgmodigt og nærmere ved mig følgende Vers af en spansk Romance:"

En los campos de Ocanna,
Prisoniero cai;
Me lleven à Cotadilla;
Desdichado fui.*)

"Denne Gang var det ingen Drøm; det var Pierres Røst! Et Øieblik efter lød den atter i det tause Mørke, og sang anden Gang næsten lige ved mit Øre den bekjendte Vise: **Yo que soy contrabandista.** En stor Hund sprang henimod mig og lagde sig logrende ved mine Fødder, det var Rask. Jeg slog nu Øinene iveiret. En Neger stod for mig og Skinnet af Baalet kastede hans colossale Skygge henad Gulvet ved Siden af Hunden; det var Pierre. Min Hevnlyst vaagnede i sin fulde Styrke; men min Forbauselse gjorde mig ubevægelig og stum. Jeg sov ikke. De Døde gik altsaa igjen! Det var ikke mere en Drøm, men en Aabenbaring. Jeg vendte mig bort med Gysen. Da Pierre saae dette, lod han sit Hoved synke ned paa sit Bryst."

""Broder," mumlede han med dæmpet Stemme, ""Du havde lovet mig, aldrig at tvivle om min Redelighed, naar Du hørte mig synge den Vise. Broder, sig mig, har Du forglemt dit Løfte?""

"Vreden gjengav mig Mælet."

""Uhyre!"" udbrød jeg, ""finder jeg Dig dog endelig igjen! Du Blodhund, min Onkels Morder og min Maries Røver, tør Du kalde mig Broder? Holdt, kom mig ikke nær!""

"I min Harme glemte jeg, at jeg var bunden paa en Maade, der næsten forhindrede mig fra at gjøre en eneste Bevægelse. Jeg kastede et uvilkaarligt Blik paa min venstre Side for at søge min Kaarde. Denne min Hensigt gjorde

*) Paa Ocannas Sletter blev jeg tagen til Fange; de slæbte mig til Cotadilla; jeg var ulykkelig! —

et stærkt Indtryk paa ham, og han sagde til mig i en sørgmodig, men blid Tone:"

""Nei, jeg skal ikke komme Dig nær. Du er ulykkelig, og jeg beklager Dig, men Du beklager slet ikke mig, skjøndt jeg er langt ulykkeligere, end Du.""

"Jeg trak paa Skuldrene. Han forstod denne stumme Bebreidelse, og betragtede mig med en tungsindig Mine."

""Ja, Du har mistet meget, men tro mig, jeg har mistet langt mere, end Du.""

"Lyden af vore Stemmer havde imidlertid vækket de sex Negere, som bevogtede mig. Da de saae en Fremmed hos mig, sprang de hurtigt op, og grebe til deres Vaaben; men da de et Øieblik havde betragtet Pierre, udstødte de et Skrig af Forundring og Glæde, og kastede sig næsegrus ned for ham, idet de gjentagne Gange stødte deres Pander imod Jorden."

"Denne Ærbødighed, som Negerne viste imod Pierre, de Kjertegn, som Rask afverlende viste sin Herre og mig, idet den kastede et uroligt Blik paa mig, ligesom forundret over min Kulde mod den, alt dette gjorde i hiint Øieblik intet Indtryk paa mig. Jeg tænkte blot paa at hevne mig, men denne Attraa hindrede mine Baand mig i at tilfredsstille."

""O, Gud!"" udbrød jeg endelig, grædende af Raseri over de Lænker, som holdt mig tilbage, ""o, Gud, hvor jeg er ulykkelig! Jeg troede at den Elendige var død, og fortvivlede over at gaae Glip af min Hevn, og nu kommer han for at spotte mig. Han staaer levende for mine Øine, og jeg kan ikke nyde den Lykke at støde ham en Dolk i Brystet. O, hvo befrier mig fra disse fordømte Lænker!""

"Pierre vendte sig til Negerne, som endnu laae i en tilbedende Stilling foran ham: ""Kammerater,"" sagde han, ""løser denne Fange!""

"Man adlød ham strax, og mine sex Bevogtere overskare i største Hast de Reb, hvormed jeg var bunden. Jeg

reiste mig fri og frank, men blev staaende ubevægelig; thi Forundringen lagde mig nu i Lænker."

""Det er ikke alt,"" udbrød Pierre, og tog en Dolk fra en af Negerne, ""Der,"" sagde han og rækkede mig Dolken, ""tilfredsstil din Hevn. Gud bevare mig fra at berøve Dig din Ret til at raade over mit Liv. Tre Gange har Du frelst det; det tilhører Dig altsaa med Rette. Stød til, hvis Du vil.""

"Der laae hverken Bebreidelse, eller Bitterhed i hans Tone, den var blot sørgmodig og ydmyg."

"Denne uventede Leilighed til at mætte min Hevn, som frembødes af selve Gjenstanden for den, havde noget alt for paafaldende ved sig; og jeg følte, at hele mit Had til Pierre og al min Kjerlighed til Marie ikke kunde bringe mig til at begaae et Mord. Desuden var der en Røst i mit Indre, som idelig tilraabte mig, at ingen Fjende, eller Strafskyldig fremstillede sig paa denne Maade for sin Modstanders Hevn. Behøver jeg endelig at sige Dem, at der laae noget i dette overordentlige Væsens Adfærd, som i dette Øieblik ydmygede mig. Jeg stødte Dolken fra mig."

""Ulykkelige!"" sagde jeg til ham, ""jeg vil dræbe Dig i aaben Feide, men ikke myrde Dig. Forsvar Dig!""

""Forsvare mig?"" spurgte han forundret, ""og imod hvem?""

""Imod mig!""

"Han saae forbauset paa mig, og sagde: ""Imod Dig? Nei, det er den eneste Ting, hvori jeg ikke kan adlyde Dig. Betragt engang min trofaste Rask! Jeg kunde dræbe ham, uden at han satte sig til Modværge; men jeg kunde ikke faae ham til at stride imod mig; han vilde ikke forstaae mig. Jeg forstaaer saaledes ikke Dig, og jeg er Rask med Hensyn til Dig!""

"Efter et Øieblik's Taushed vedblev han:"

""Jeg seer Hadet tindre ud af dine Øine, ligesom Du engang har seet det i mine. Jeg veed ogsaa, at Du har

gjennemgaaet mange Ulykker, at man har myrdet din Onkel, brændt dine Plantager, dræbt dine Venner, plyndret dine Huse og berøvet Dig din Arvelod; men det er ikke mig, det er mine. — Erindre Dig, at jeg engang sagde, at dit Folk havde tilføiet mig meget Ondt, og at Du da svarede mig, at det ikke var din Skyld; hvad har jeg da gjort?""

"Hans Ansigt opklaredes, og han ventede, at jeg skulde kaste mig i hans Arme; men jeg kastede et rasende Blik paa ham."

""Du fortæller mig alt det Onde, som dine Stalbrødre have tilføiet mig," udbrød jeg harmfuld, ""men Du taler ikke et Ord om hvad Du selv har gjort imod mig!""

""Hvad har jeg da gjort?" spurgte han."

"Jeg traadte tæt hen til ham og sagde med tordnende Stemme: ""Hvor er Marie? Hvor har Du gjort af hende?""

"En tung Mismods Sky leirede sig paa hans Pande, da jeg nævnede dette Navn, og han syntes et Øieblik forlegen, men endelig brød han Tausheden og sagde:"

""Maria! Ja, Du har Ret... men her er altfor mange Øren, der høre paa os.""

"Hans Forlegenhed og de Ord, Du har Ret, skabte et Helvede i mit Bryst; thi jeg troede at han blot vilde undvige mit Spørgsmaal. I det samme betragtede han mig med sit aabne Ansigt, og sagde dybt bevæget:"

""Jeg besværger Dig, mistænk mig ikke. Jeg skal fortælle Dig det Hele paa et andet Sted. Elsk mig, som jeg elsker Dig, med Tillid.""

"Han holdt et Øieblik inde, for at see hvilken Virkning hans Ord vilde gjøre, og sagde derpaa med rørt Stemme:"

""Maa jeg nu kalde Dig Broder?""

"Men min skinsyge Vrede vaagnede i sin fulde Kraft, og disse kjerlige Ord, som jeg ansaae for Hykleri, forstærkede den endnu mere."

""Vover Du, at gjenkalde hine Tider i min Erindring, utaknemlige Forræder?"" udbrød jeg."

"Han afbrød mig, og tunge Taarer trillede ned ad hans Kinder: — ""Det er ikke mig, som er utaknemlig!""

""Velan, saa tal da," svarede jeg heftig. ""Hvor har Du gjort af Marie?""

""Et andet Sted! Et andet Sted!"" svarede han. ""Her høre vore Øren ikke alene hvad vi sige. Du vilde overalt vist ikke troe mig, og Tiden haster. Det begynder allerede at dages, og jeg maa føre Dig bort herfra. Alt er tabt, da Du tvivler om min Redelighed, og Du gjorde lige saa vel i at støde Dolken i mit Bryst; men vent dog endnu en føie Tid med at tilfredsstille hvad Du kalder din Hevn; jeg maa først befrie Dig. Følg mig til Biassou.""

"Den Maade at tale og handle paa, skjulte en Hemmelighed, som jeg ikke kunde opdage. Trods al min Fordom imod dette Menneske, bragte dog hans Røst altid en blid Streng til at bæve i mit Indre og udøvede et Herredømme over mig, som jeg ikke kunde modstaae. Jeg greb mig selv vaklende mellem Hevn og Medlidenhed, Mistro og blind Tillid. — Jeg fulgte med ham."

"Vi gik ud af Morne-Rouge-Negernes Qvarteer, og jeg forundrede mig over at gaae frit omkring i disse Barbarers Leir, hvor for faa Timer siden enhver af disse Røvere syntes at tørste efter mit Blod. Langtfra at tænke paa at standse os, kastede Negerne og Mulatterne sig ned for os paa vor Vei med Udbrud af Forundring, Glæde og Ærbødighed. Jeg vidste ikke hvilken Rang Pierre havde i Rebellernes Armee; men jeg erindrede mig det Herredømme, som han havde udøvet over sine Medslaver, og forklarede mig derfor lettelig den Høiagtelse, som hans oprørske Stalbrødre bare for ham."

"Da vi kom til Garderne, som holdt Vagt foran Biassous Hule, ilede deres Høvding, Mulatten Candi os imøde, og spurgte allerede langt fra i en truende Tone, hvor vi turde vove at nærme os saa tæt til Generalen; men da han var kommen saa nær, at han tydeligt kunde see Pierres Ansigtstræk, tog han strax sin guldbroderede Montera af, og igjesom

forfærdet over sin egen Dristighed, bukkede han sig næsten ned til Jorden, og førte os ind til Biassou, fremstammende tusinde Undskyldninger, som Pierre blot besvarede med en haanlig Gebærde."

"De simple Negersoldaters Ærbødighed for Pierre havde ikke forundret mig; men da jeg saae Candi, en af deres øverste Officerer, ydmyge sig i den Grad for min Onkels Slave, begyndte jeg at spørge mig selv, hvo dog det Menneske kunde være, som syntes at øve et saa mægtigt Herredømme over alle. Men min Forundring steg endnu høiere, da jeg saae Generalissimus Biassou, som var alene, da vi traadte ind, og fortærede i al Mag en Calalou, reise sig i største Hast ved Synet af Pierre, og, søgende at skjule sin Forundring, Urolighed og Forbittrelse under Skinnet af dyb Ærefrygt, bukkede sig ydmyg for min Ledsager, hvem han endogsaa tilbød sin egen Trone, som dog imidlertid Pierre afslog."

""Jean Biassou,"" sagde han; ""jeg er ikke kommen for at berøve Dig din Plads, men blot for at udbede mig en Gunst af Dig.""

""Alteza,"" svarede Biassou med krybende Høflighed, ""Du veed, at Du kan raade over alt hvad der er afhængigt af Jean Biassou, over alt hvad der tilhører Jean Biassou, og over Jean Biassou selv.""

"Denne Titel af alteza, der betyder det samme, som Høihed, eller Durchlauchtighed, som Biassou tillagde Pierre, bragte min Forundring til at stige endnu høiere."

""Jeg forlanger ikke saa meget,"" svarede Pierre hurtigt; jeg forlanger blot denne Fanges Frihed og Liv af Dig.""

"Han pegede paa mig, og Biassou blev forvirret, men denne Forvirring varede ikke længe."

""Du volder din Tjener stor Bedrøvelse, alteza, ved at fordre mere af ham, end han, hvor meget det end smerter ham, er istand til at give Dig. Denne Fange vedkommer

ikke Jean Biassou, tilhører ikke Jean Biassou, og er ikke afhængig af Jean Biassou.""

""Hvad mener Du?"" spurgte Pierre streng. ""Af hvem er han da afhængig? Er her nogen anden Herfter, end Du?""

""Ak ja, alteza!""

""Og hvilken?""

""Min Hær!""

"Den smigrende, men tillige listige Maade, hvorpaa Biassou undveg Pierres stolte og ligefremme Spørgsmaal, viste tydeligt, at han havde besluttet ikke at skjenke den anden mere, end den Ærbødighed, hvortil han syntes at være tvungen."

""Hvorledes?"" udbrød Pierre, ""Din Hær! Har Du ikke Commandoen over den?""

"Biassou, som iagttog sin Fordeel, uden at overskride sin underordnede Stilling, svarede med en tilsyneladende Alvorlighed og Oprigtighed:"

""Troer sù alteza, at man virkelig kan have Commando over Mennesker, der alene gjøre Oprør, for at blive frie for at adlyde?""

"Jeg satte for lidet Værd paa mit Liv til at bryde Tausheden; skjøndt det, jeg den foregaaende Aften havde seet af Biassous ubegrændsede Myndighed over Tropperne, kunde have givet mig Leilighed nok til at gjøre ham til Løgner og rive Masken af den tvetungede Hykler. Pierre svarede ham:"

""Saa sig mig da i det mindste, siden Du ikke forstaaer at commandere din Hær, og dine Soldater ere dine Herrer, hvilke Bevæggrunde de kunne have til at hade denne Fange.""

""Bouckmann er bleven dræbt af Gouvernementets Tropper,"" sagde Biassou, og søgte at give sit vilde og spodske Ansigt et sørgmodigt Udseende; ""mine Folk have derfor besluttet at hevne de fra Jamaica undvegne Negerslavers Høvdings Drab paa denne Hvide; de ville opstille Trophæ for Trophæ, og have bestemt, at denne unge Officeers Hoved skal

tjene til Modvægt imod Bouckmanns Hoved i Vægtskaalen hvori den gode Gud veier begge Parter.""

""Hvor har Du dog kunnet give dit Minde til slige frygtelige Repressalier,"" sagde Pierre. ""Hør mig, Jean Biassou; det er disse Grusomheder, der ville tilintetgjøre vor retfærdige Sag. Fangen i de Hvides Leir, hvorfra det er lykkedes mig at undvige, har jeg ikke hørt noget om Bouckmanns Død, førend Du nu siger mig det. Det er Himlens retfærdig Straf for hans Forbrydelser. Men nu skal jeg til Gjengjeld fortælle Dig en anden Nyhed; Jeannot, hiin Høvding for de Sorte, der agerede Veiviser for de Hvide, for at lokke dem ind i Bagholdet ved Dompte Mulatre, Jeannot er ogsaa dræbt. Du veed, — afbryd mig blot ikke, Biassou, Du veed, at han i Grusomhed kappedes med Bouckmann og Dig; og, læg Mærke dertil, det er hverken Himlens Lyn, eller de Hvide, der have dræbt ham; men det er Jean-François selv, som har udøvet denne retfærdige Handling.""

"Biassou, som havde hørt til med stum Ærbødighed, udstødte et Skrig af Forundring. I samme Øieblik traadte Rigaud ind, bukkede dybt for Pierre, og hviskede noget til Biassou. Udenfor hørte man en stærk Allarm i Leiren, men Pierre vedblev:"

""— — Ja, Jean-François, der ikke har andre Feil, end en taabelig Higen efter Pragt, og den latterlige Hoffærdighed at kjøre daglig i en Vogn med sex Heste for fra Messen i Kirken ved den store Flod, Jean-François har straffet Jeannots Afskyeligheder. Endskjøndt den feige Røver tiggede og bad, endskjøndt han til sit sidste Øieblik klyngede sig saa fast til Præsten, der skulde berede ham til Døden, at man med Magt maatte rive ham bort, blev dog dette Uhyre igaar stødt ved Foden af det Træ, der var forsynet med Jernkroge, paa hvilke han ophængte sine Slagtoffere levende. Biassou, tænk paa dette Exempel! Hvortil disse gruelige Mishandlinger og Myrderier, som tvinge de Hvide til Grusomhed? Hvorfor skulle vi endnu anvende Gjøglerkunster, for at ophidse vore

ulykkelige Stalbrødre, og gjøre dem langt mere vilde og blodtørstige, end de allerede ere? I Trou-Coffi er der en couleurt Gjøgler, kaldet **Romaine-la-Prophétesse**, som forvirrer Hovederne paa en Trop Sorte. Han vanhelliger den hellige Messe, ved at faae dem til at troe, at han staaer i Forbindelse med den hellige Jomfru, og fører sine Tilhængere til Mord og Plyndring i Marias Navn!"" —

"Der laae maaskee et mere ømt Udtryk, end den blotte religieuse Ærbødighed, i Maaden, hvorpaa Pierre udtalte dette Navn; men vist er det, at jeg blev forbittret og fornærmet derover."

""Ogsaa Du,"" vedblev Slaven, ""ogsaa Du har i din Leir en saadan Troldmand, eller Gjøgler, ligesom denne **Romaine-la-Prophétesse**! Jeg veed meget vel, at Du, for at styre en Hær, der er sammensat af Mennesker fra alle Lande, og af alle Farver, behøver et fælleds Baand imellem dem; men hvorfor søger Du ikke at erholde dette paa andre Maader, end ved en barbarsk Fanatisme og latterlig Overtro? Tro mig, Biassou, de Hvide ere langt fra ikke saa grusomme, som vi. Jeg har saaledes seet mange Plantere ivrigt værge for deres Slavers Liv, og skjøndt jeg nok veed, at flere af dem gjorde det for en Sum Penges Skyld, og ikke for at frelse et Menneskeliv, saa nødte deres Interesse dem dog til at handle, som de burde. Lader os være lige saa menneskelige, som de; det er ogsaa til vor Fordeel. Er vor Sag mere hellig og retfærdig, fordi vi have mishandlet og myrdet Oldinger, Qvinder og Børn, eller indebrændt Plantere i deres Huse? Og disse og lignende Rædsler ere dog vore daglige Bedrifter. Svar mig, Biassou, hvorfor skal endelig ethvert af vore Skridt betegnes med Mord og Brand?""

"Her standsede han, men hans funklende Blik og malmfulde Stemme havde givet hans Tale en overbevisende Kraft og Myndighed, som det er umuligt at gjengive. Ligesom en Ræv, der er greben af en Løve, søgte Biassou, med et skulende Blik, at udfinde en List, hvorved han kunde slippe ud

af den Vældiges Kløer. Medens han ponsede herpaa, syntes Høvdingen for Cayer-Banden, den samme Rigaud, som Aftenen iforveien med den roligste Mine havde seet de Sorte udøve de største Rædsler lige for hans Øine, at harme sig over de Grusomheder, hvortil Pierre havde udkastet en Skizze, og udbrød med en fremkunstlet Forfærdelse: "'Ak, Du gode Gud, til hvilke Yderligheder kan dog et Folks blinde Raseri ikke drive det.'"

"Imidlertid tiltog Larmen udenfor og syntes at forurolige Biassou. Jeg har siden efter erfaret, at denne Larm kom fra Morne-Rouge-Negerne, som ilede gjennem Leiren, for at forkynde min Befriers Tilbagekomst, og at de havde besluttet at understøtte ham i alt, hvad Hensigt han end maatte have med sit Komme til Biassou. Rigaud underrettede Generalissimussen om denne Omstændighed; og det var Frygten for en farlig Tvedragt i Hæren, der bestemte den listige Høvding til den Maade, paa hvilken han opfyldte Pierres Ønsker."

"'Alteza,'" sagde han med en fortørnet Mine, "'dersom jeg er streng mod de Hvide, saa er Du langt strengere mod mig. Du har Uret i at bebrejde mig for den store Hobs Voldsomhed, den river mig med sig. Men nok om det, que podria hacer ahora,*) som kan være Dig behageligt?'"

"'Jeg har allerede sagt Dig det, sennor Biassou,'" svarede Pierre, "'lad mig tage denne Fange med mig.'"

"Biassou stod et Øieblik eftertænksom; derpaa sagde han, og lagde al den Freidighed i sit Blik, som han kunde:"

"'Velan, alteza, jeg vil vise Dig, hvor høiligt jeg ønsker at foie Dig. Tillad mig blot, at sige denne Fange et Par Ord under fire Øine, saa kan han følge med Dig, naar det skal være.'"

"'Det har jeg intet imod,'" svarede Pierre, og hans Ansigt, som hidtil havde været stolt og misfornøiet, straalede af en overvættes Glæde. Han gik nogle Skridt bort."

*) Hvad kan jeg nu gjøre?

"Biassou trak mig hen i en Krog af Hulen og hviskede til mig: ""Jeg kan kun skjenke Dig Livet paa eet Vilkaar; Du kjender det; vil Du samtykke deri?""

"Han viste mig Depechen fra Jean-François. At samtykke vilde have forekommet mig som nedrig Feighed. — ""Nei!"" svarede jeg."

""Ja saa!"" sagde han med sit sædvanlige Grin. ""Altid saa bestemt. Du stoler altsaa ret meget paa din Beskytter? Veed Du hvo han er?""

""Ja,"" svarede jeg heftig; ""han er et Uhyre, ligesom Du; men endnu en langt større Hykler!""

"Han saae forundret paa mig, og søgte at opdage af mit Blik, om jeg talte Sandhed: — ""Hvorledes!"" sagde han, ""Du kjender ham altsaa ikke?""

"Jeg svarede haanligt: ""Jeg veed blot, at han er en af min Onkels Slaver, og hedder Pierre.""

"Biassou gav sig atter til at grine."

""Ha! Ha! Det er dog besynderligt! Han beder om dit Liv og din Frihed, og Du kalder ham et Uhyre, ligesom mig!""

""Hvad bryder jeg mig derom!"" svarede jeg. ""Fik jeg blot et Øieblikks Frihed, saa skulde det ikke være for at tigge ham om mit Liv, men for at fordre hans.""

""Hvad skal dog alt dette betyde?"" sagde Biassou. ""Du lader forresten til at tale, som Du tænker, og jeg kan aldrig troe, at Du vil spøge med dit Liv. Der stikker noget under, som jeg ikke kan begribe. Du er beskyttet af et Menneske, som Du hader; han forsvarer dit Liv, og Du forlanger hans Død! Det er forresten mig ganske ligegyldigt. Du ønsker et Øieblikks Frihed, og det er den eneste Gunst, jeg kan vise Dig; det skal derfor være Dig tilladt at følge ham, men giv mig blot først dit Æresord paa, at Du vil indfinde Dig her igjen to Timer før Solens Nedgang. — Du er jo en Franskmand, ikke sandt?""

"Behøver jeg at sige Dem, mine Herrer, at Livet var

mig en Byrde, og at jeg paa ingen Maade vilde modtage det af Pierre, der, efter al Sandsynlighed, fuldkommen fortjente at være Gjenstanden for mit uudslukkelige Had; hvad der maaskee ogsaa bidrog meget til at bestyrke mig i min fattede Beslutning var Visheden om, at Biassou, der ikke gjerne lod noget Bytte slippe sig af Hænderne, dog aldrig vilde samtykke i min Befrielse. Jeg attraaede derfor i Sandhed kun nogle Timers Frihed, for at faae en endelig Oplysning om min høitelskede Maries og min egen Skjebne. Det Ord, som Biassou, med Tillid til den franske Ære, forlangte af mig, var et sikkert og let Middel til endnu at erholde en Dags Frist; jeg gav ham det."

"Efterat have bunden mig paa denne Maade, traadte Høvdingen hen til Pierre, og sagde i en underdanig Tone: ""Alteza, den hvide Fange er aldeles til din Disposition; Du kan tage ham med Dig, og han har fuldkommen Frihed til at følge Dig.""

"Jeg havde aldrig seet Pierre saa glad og lykkelig, som i hiint Øieblik."

""Tak, Biassou!"" udbrød han og rækkede ham Haanden. ""Tak! Du har viist mig en Tjeneste, som giver Dig Ret til at forlange af mig hvad det skal være! Bliv ved at raade over mine Venner fra Morne-Rouge, indtil jeg kommer tilbage.""

"Han vendte sig til mig. — ""Da Du er fri,"" sagde han, ""'saa kom!"" og trak mig afsted med en særdeles Iver."

"Biassou saae efter os med Forundring, der endog stak igjennem de Tegn paa Ærbødighed, som han viste min Ledsager, da vi ilede bort."

"Jeg længtes efter at blive ene med Pierre. Hans Forvirring, da jeg spurgte ham om Maries Skjebne, den dumdristige Ømhed, hvormed han vovede at udtale hendes Navn, rodfæstede endnu dybere mit Had og min Skinsyge, der allerede spirede i min Barm, da jeg ved Fortet Galifets Brand saae ham bortføre den, som jeg knap kunde kalde min Hustru

Hvad brød jeg mig, efter alt dette, om de Bebreidelser, han i min Overværelse havde gjort den blodtørstige Biassou, om den Omsorg, han havde baaret for mit Liv, og selv om det særegne Præg, der betegnede alle hans Ord og Handlinger? Hvad brød jeg mig om det hemmelighedsfulde Mørke, hvori han søgte at indhylle sig; der lod ham staae levende for mine Øine, da jeg troede at have været Vidne til hans Død; der viste mig ham som Fange hos de Hvide, da jeg havde seet ham styrte sig i den store Flods Bølger; og som forvandlede Slaven til Høihed, og Fangen til Befrier? Af alle disse ubegribelige Ting kunde jeg kun fatte een, Maries skjendige Bortførsel, og den Fornærmelse var det, jeg skulde hevne, den Forbrydelse, jeg skulde straffe. Jeg ventede derfor med Utaalmodighed det Øieblik, da jeg kunde tvinge min Medbeiler til at forklare sig. Endelig kom det."

"Vi vare komne gjennem de tredobbelte Rækker af Sorte, der havde kastet sig ned for os, og udraabte med Forundring: **Miraculo! Ya no esta prisoniero!** *) Jeg veed ikke om de talte om mig, eller Pierre. Vi havde overskredet de yderste Grændser af Leiren, og tabt de sidste af Biassous Forposter af Sigte bag Træerne og Klipperne; Rask sprang munter foran os, og Pierre ilede afsted med hurtige Skridt, da jeg pludseligt holdt ham tilbage."

""Holdt," sagde jeg, ""vi behøve ikke at gaae videre; de Øren, som Du frygtede, kunne ikke længere høre os; tal, hvor har Du gjort af Marie?""

"Min heftige indvortes Bevægelse bragte min Stemme til at bæve. Han betragtede mig med Venlighed."

""Bestandigt!"" svarede han."

""Ja, bestandigt!"" udbrød jeg rasende, ""bestandigt. Jeg skal tordne Dig dette Spørgsmaal i Ørerne til dit sidste Aandedrag, til mit sidste Suk. Hvor er Marie?""

""Intet kan altsaa udrødde din Tvivl om min Rebelighed? Velan da, Du skal snart faae det at vide.""

*) Hvilket Vidunder, han er ikke længere fangen!

""Snart, Uhyre!"" svarede jeg. ""Det er nu jeg vil vide det. Hvor er Marie? Hvor er Marie? Hører Du? Svar, eller Du er dødsens. Forsvar Dig!""

""Jeg har allerede sagt Dig,"" svarede han sørgmodig, ""at det ikke kan skee. Strømmen strider ikke imod Kilden, hvorfra den udspringer; Du har frelst mit Liv tre Gange, jeg kan ikke kæmpe med Dig. Jeg har desuden ogsaa sørget for, at det skulde blive umuligt; vi have kun een Dolk for os begge.""

"Ved disse Ord trak han en Dolk ud af sit Belte og rækkede mig den. — ""Der!"" sagde han."

"Jeg var ude af mig selv. Jeg greb Dolken og lod den blinke paa hans Bryst. Han tænkte ikke paa at sætte sig til Modværge."

""Elendige!"" raabte jeg, ""tving mig ikke til at blive en Morder. Jeg støder Dig dette Staal i Brystet, hvis Du ikke øiebliklig siger mig, hvor min Hustru er.""

"Han svarede mig uden Bitterhed eller Vrede:"

""Du er Herre; men jeg beder Dig indstændigt, skjenk mig Livet endnu en Time, og følg mig. Du tvivler om den, hvis Liv Du tre Gange har frelst, og som Du har kaldet din Broder; men hør mig, hvis Du endnu om en Time tvivler om min Redelighed, saa skal det staae Dig frit, at dræbe mig. Du har jo seet, at jeg ikke vil sætte mig til Modværge. Jeg besværger Dig i Marias Navn... i din Kones Navn,"" tilføiede han smertelig, ""skjenk mig endnu en Time. Tro mig, jeg trygler Dig ikke for min egen Skyld, men for din!""

"Hans Stemme havde et uimodstaaeligt Udtryk af Overtalelse og Smerte. Der var noget, som tilhviskede mig, at han dog maaskee sagde Sandhed, at den blotte Higen efter at frelse sit eget Liv ikke kunde give hans Stemme denne hjertegribende Ømhed, denne bønlige Venlighed, og at han talte for mere, end sig selv. Jeg veg endnu engang for det gaadefulde Herredømme, han havde over mig, og som jeg i hiint Øieblik rødmede ved at tilstaae for mig selv." —

""Velan da,"" sagde jeg, ""jeg skjenker Dig en Times Frist; og følger med Dig.""

"Jeg vilde give ham Dolken tilbage. — ""Nei, sagde han, ""behold den, saalænge Du mistroer mig; men kom, lader os ikke spilde Tiden.""

"Vi fortsatte nu vor Vandring. Rask, som under vor Samtale ofte havde prøvet paa at komme afsted, men hver Gang vendte tilbage, ligesom spørgende os med sine Blikke, hvorfor vi stansede, Rask blev nu atter munter og begyndte at løbe foran os. Vi fordybede os i en ung Skov. Omtrent efter en halv Times Forløb, kom vi til en smuk, grøn Slette, hvor et Kildevæld sprudlede, omgiven af en tyk Skovs hundredaarige Stammer. En Hule, hvis graa Forside var overtrukken med et grønt Net af Lianer, Jasminer og en Mængde andre Slyngplanter, laae i Baggrunden. Rask vilde begynde at gjøe, men Pierre fik ham til at tie ved et Vink, og uden at sige et Ord trak han mig ved Haanden ind i Hulen."

"Et Fruentimmer, som vendte Ryggen imod Indgangen, sad midt inde i Hulen paa et Teppe, flettet af Gyvel. Ved Lyden af vore Trin vendte hun sig om. — Mine Venner, det var Marie!" — —

"Hun var klædt i en hvid Kjole, ligesom paa vor Bryllupsdag, og bar endnu i sine Lokker Krandsen af Orangeblomster, den unge Hustrues sidste jomfruelige Pynt, som mine Hænder endnu ikke havde løst af hendes Pande. Hun saae mig, gjenkjendte mig, udstødte et Skrig, og sank i mine Arme, halvdød af Forundring og Glæde. Jeg stod, som ramt af Lynild."

"Ved dette Skrig kom en gammel Kone, med et Barn paa Armen, løbende ud af et indre Værelse, som var anbragt i en Fordybning af Hulen. Det var Maries Amme og min ulykkelige Onkels yngste Barn. Pierre var ilet efter Vand fra den nærliggende Kilde. Han stænkede nogle Draaber paa Maries Ansigt, hvorved hun vaagnede af sin Afmagt og slog Øinene op. — ""Leopold!"" udbrød hun, ""min Leopold!""

— ""Marie!"" — — svarede jeg, og Resten af vore Ord hensmeltede i det ommeste Kys."

""Dog ikke lige for mine Øine, i det mindste!"" udbrød en hjertegribende Stemme. Vi sloge Øinene iveiret, det var Pierre. Han stod som naglet til Gulvet og jeg kunde see, at han betragtede vore Kjertegn med samme Følelser, som om han havde bivaanet en marterfuld Henrettelse. Hans hvelvede Bryst var i heftig Bevægelse, en iiskold Sved perlede i store Draaber paa hans Pande, og han skjelvede over sit hele Legeme. Pludseligt skjulte han sit Ansigt med begge Hænder, styrtede ud af Hulen, og gientog i en Tone, der røbede den voldsomste Smerte: — ""Dog ikke lige for mine Øine!""

Marie hævede sig halvt i mine Arme, og udbrød, idet hun fulgte ham med Øinene: — ""Store Gud, min Leopold! Vor Kjerlighed synes at volde ham Smerte. Skulde han maaskee elske mig?""

"Slavens Ord havde beviist, at han virkelig var min Medbeiler; men Maries Udraab viste mig, at han ogsaa var min Ven."

""Marie!"" svarede jeg, og en overvættes Glæde vaagnede i mit Hjerte tilligemed den bittreste Anger. ""Marie, vidste Du det ikke?""

""Men, min Gud, jeg veed det jo ikke endnu,"" sagde hun med en undselig Rødme. ""Hvorledes! Han elsker mig? Det har jeg dog aldrig kunnet mærke.""

"Jeg trykkede hende henrykt til mit Hjerte."

""Jeg har gjenfunden min Kone og min Ven,"" udbrød jeg, ""o, hvor jeg er lykkelig, men tillige straſværdig! Jeg kunde virkelig tvivle om hans Redelighed.""

""Hvorledes?"" spurgte Marie forundret, ""kunde Du mistænke ham, Pierre! Ja, i Sandhed, Du er meget straſværdig. Du skylder ham to Gange mit Livs Frelse, og maaskee endnu mere,"" tilføiede hun, og slog Øinene ned. ""Uden ham havde Crocodillen opslugt mig, uden ham havde Negerne — — Det var Pierre, som rev mig ud af deres Vold,

i det Øieblik, da de uden Tvivl vilde lade mig dele Skjebne med min ulykkelige Fader."" Hun holdt inde, og græd."

""Men,"" spurgte jeg hende, ""hvorfor sendte Pierre Dig ikke til Cap, til din Mand?""

""Han har forsøgt det,"" svarede hun, ""men det var ham umuligt. Nødt til at skjule sig baade for de Sorte og de Hvide, faldt det ham vanskeligt, og desuden vidste man heller ikke, hvor Du var bleven af. Nogle sagde, at de havde seet Dig blive dræbt i et Slag, men Pierre forsikkrede mig, at det ikke var Tilfældet, og jeg var selv overtydet derom; thi ellers vilde jeg nok have anet det. Havde Du været dræbt, saa var jeg nok ogsaa død i samme Stund.""

""Pierre har altsaa bragt Dig herhid?" spurgte jeg."

""Ja, min Leopold; denne afsides Hule er alene kjendt af ham. Han frelste tilligemed mig, de eneste Væsener, der vare blevne ilive af min hele Familie, min gode, gamle Amme og min yngste Broder, og skjulte os her. Jeg forsikkrer Dig, at den er meget bequem, og hvis den afskyelige Krig ikke var, der raser igjennem hele Landet, saa vilde jeg ønske, nu da vi ere fattige, at beboe den tilligemed Dig. Pierre har sørget for alle vore Fornødenheder. Han kom ofte og besøgte os, og bar altid en rød Fjer paa sit Hoved. Han trøstede mig, talte bestandigt om Dig, og lovede mig, at vi atter skulde blive forenede. Imidlertid begyndte jeg dog at blive urolig, da jeg ikke havde seet ham i tre Dage, men endelig kom han, og bragte Dig med sig. Vor stakkels Ven har altsaa søgt Dig op?""

""Ja,"" svarede jeg."

""Men,"" udbrød hun, ""hvorledes har det sig med hans Elskov til mig? Er Du ogsaa vis derpaa?""

""Ja, nu er jeg vis derpaa,"" svarede jeg. ""Det er ham, der idet han vilde gjennembore mig med sin Dolk, lod sig bevæge af Frygt for at bedrøve Dig; og det er ham, som sang Elskovssange til Dig ved Løvhytten.""

""Virkelig!"" udbrød Marie med naiv Forundring, ""er

det din Rival? Det slemme Menneske med Morgenfruerne er det den gode Pierre? Jeg kan neppe troe det. Han har været saa ydmyg og ærbødig imod mig, langt mere end dengang han var vor Slave. Det er rigtignok sandt, at han undertiden betragtede mig med et besynderligt Blik, men det røbede blot Sørgmodighed og jeg tilskrev min Ulykke det. Naar Du blot vidste, med hvilken hjertelig Hengivenhed han talte med mig om Dig, min Leopold! — — *Hans* Venskab for Dig lignede *min* Kjerlighed.""

"Disse Maries Ord baade glædede og bedrøvede mig. Jeg erindrede mig med hvilken grusom Haardhed jeg havde behandlet den ædelmodige Pierre, og jeg følte den fulde Vægt af hans ømme og beskedne Bebreidelse: *Det er ikke mig, som er utaknemlig!*""

"I det samme traadte Pierre ind i Hulen. Hans Ansigt var mørkt og sørgmodigt; og man kunde anseet ham for en Fordømt, der kom tilbage fra Torturen, som han dog med Standhaftighed havde udholdt. Han gik langsom hen imod mig, og sagde til mig med alvorlig Stemme, idet han pegede paa Dolken, som jeg havde stukket i mit Skjerf: — "'Timen er forløben!""

""'Timen? Hvilken Time?"" spurgte jeg."

""Den, som Du tilstod mig; jeg behøvede den, for at føre Dig herhid. Dengang bad jeg Dig om at skjenke mig Livet, nu besværger jeg Dig at skille mig ved det.""

"Mit Hjertes ømmeste Følelser, Kjerlighed, Venskab og Erkjendtlighed, forenede sig i dette Dievlik, for at sønderslide mit Indre. Jeg kastede mig for Slavens Fødder og græd som et Barn, uden at kunne sige et Ord. Han reiste mig hurtigt op, og sagde: ""Hvad gjør Du?""

""Jeg giver Dig den Fyldestgjørelse, jeg skylder Dig; thi jeg er ikke længere værdig at kaldes din Ven. Det er umuligt, at Du kan tilgive mig min grusomme Utaknemlighed.""

"Hans Ansigt beholdt endnu nogen Tid et vildt Udseende, og udtrykkede den heftigste Strid i hans Indre; han gjorde

et Skridt hen imod mig, og traadte atter tilbage; han aabnede Munden, for at tale, men taug. Denne Kamp varede imidlertid ikke længe; han ilede hen til mig med aabne Arme og sagde: ""Maa jeg nu kalde Dig Broder?""

"Jeg svarede blot med at kaste mig i hans Arme og trykke ham til mit Bryst:"

"Efter et lidet Ophold tilføiede han:"

""Du er god, men Ulykken havde gjort Dig uretfærdig.""

""Jeg har fundet min Broder igjen,"" sagde jeg til ham, ""jeg er ikke længere ulykkelig, men meget strafværdig.""

""Strafværdig, Broder! Det har jeg ogsaa været, og langt mere end Du. Du er ikke længere ulykkelig, men jeg bliver det for stedse!""

"Glæden, som Venskabets første Henrykkelse havde fremtryllet paa hans Ansigt, forsvandt, og hans Træk fik en besynderlig Blanding af Sørgmodighed og mandig Styrke."

""Hør mig,"" sagde han med Kulde, ""min Fader var Konge i Kakongo. Han uddeelte Retfærdighed til sine Undersaatter foran sin Bolig, og ved hver Dom, han fældede, uddrak han, paa Kongernes Viis, en Skaal, fyldt med Palmeviin. Vi vare mægtige og levede lykkelige. Europæerne kom, og de meddeelte mig de usle Kundskaber, som Du forundrede Dig over at finde mig i Besiddelse af. Deres Anfører var en spansk Capitain; han lovede min Fader et langt større Rige, end det han beherskede, og skjønne, hvide Fruentimmer. Min Fader fulgte ham med hele sin Familie — — Broder, de solgte os, som Slaver!"" —

"Negerens Bryst hævede sig i voldsom Bevægelse, og hans Øine lynede; han knækkede, uden at bemærke det, et ungt Mispeltræ, som stod ved Siden af ham, og vedblev derpaa:"

""Herskeren over Kakongo fik en Herre og hans Søn maatte bøie sin Nakke under Slaveaaget og pløie Jorden paa St. Domingo. — Man skilte den unge Løve fra dens gamle Fader, for lettere at tæmme dem begge. — Man rev den

unge Hustru ud af sin ømme Egtefælles Arme, for at høste større Fordeel, ved at forene dem med andre. — De smaa Børn søgte deres Moder, som havde diet dem, og deres Fader, som badede dem i Strømmene; de fandt kun grusomme Tyranner og havde deres Leie blandt Hundene.""

"Han tav; men hans Læber bevægede sig, uden at frembringe en Lyd, og hans Blik var stirrende og forvildet. Endelig greb han mig heftigt i Armen, og sagde:"

""Broder, hører Du? Jeg er bleven solgt til flere forskiellige Herrer, som et Stykke Qvæg. — Du mindes vel Ogés Henrettelse; den Dag saae jeg min Fader igjen, men hvorledes, — paa Steilen!"" —

"Jeg gos; han vedblev:"

""Min Hustru blev given til Pris for de Hvide. Hør mig, Broder; hun døde og bad mig at hevne sig. Skal jeg tilstaae Dig det?" vedblev han tøvende og med nedslagne Øine, ""jeg har været strafværdig; jeg har elsket en Anden — — men lader os ikke tale mere derom!""

""Alle mine Stalbrødre besvore mig at befrie dem og hevne mig. Rask bragte mig Efterretninger fra dem.""

""Jeg kunde ikke opfylde deres Forlangende, da jeg selv var Slave hos din Onkel; men den Dag, Du skaffede mig Benaadning; ilede jeg bort, for at rive mine Børn ud af en grusom Herres Vold. Jeg kom; men — Broder, tænk Dig, Kongen af Kakongos sidste Sønneson opgav i det samme sin Aand under en hvid Bøddels Pidskeslag; de andre vare allerede gangne forud!""

"Han holdt inde, og spurgte mig med frygtelig Kulde — ""Broder, hvad havde Du gjort?""

"Denne rædsomme Fortælling havde forvandlet mit Blod til Jis, og jeg besvarede blot hans Spørgsmaal med en truende Gebærde. Han forstod mig, smilte bittert og vedblev:"

""Slaverne gjorde Opstand imod deres Herre, og hevnede mine Børns Mord. De udvalgte mig til deres Høv-

ding, og Du veed hvilke Ulykker dette Oprør bevirkede. Jeg fik at vide, at din Onkels Slaver stode i Begreb med at følge det givne Exempel, og jeg kom til Acul samme Nat, som Oprøret brød ud. — Du var fraværende. — Din Onkel blev myrdet i sin Seng, og de Sorte begyndte allerede at stikke Ild paa Plantagerne. Da jeg ikke kunde dæmpe deres Raseri, fordi de troede at hevne mig, ved at opbrænde din Onkels Eiendomme, saa besluttede jeg at frelse dem, der endnu var tilbage af hans Familie. Jeg kom ind i Fortet igjennem den hemmelige Aabning, som jeg havde gjort mig, og betroede din Hustrues Amme til en trofast Sort. Jeg havde større Møie med at frelse din Maria. Hun var løbet hen i den brændende Deel af Fortet, for at frelse sin yngste Broder, der alene var undgaaet det frygtelige Blodbad; de Sorte omringede hende, og vilde dræbe hende. Jeg styrtede frem og befalede dem at slippe hende og overlade til mig selv, at hevne mig. De adlode og trak sig tilbage; jeg tog din Kone paa mine Arme, betroede Barnet til Rask, og skjulte dem begge i denne Hule, hvis Tilværelse ene var mig bekjendt. — Broder, det er min Brøde!""

""Meer og meer gjennemtrængt af Anger og Erkjendtlighed, vilde jeg atter kaste mig for Pierres Fødder; men han afholdt mig derfra med en fortørnet Mine."

""Kom!"" sagde han efter et lidet Ophold, og greb min Haand, ""ledsag din Hustru, og lader os drage bort alle fem.""

"Jeg spurgte ham forundret, hvorhen han vilde føre os."

""Til de Hvides Leir,"" svarede han. ""Dette Tilflugtssted er ikke længere sikkert. Imorgen ved Dagens Frembrud ville de Hvide angribe Biassous Leir, og Skoven vil sikkert blive stukken i Brand. Desuden have vi ikke et Øieblik at give bort, da ti Hoveder borge for mit. Vi kunne ile, da du er fri; vi bør det, da jeg ikke er det.""

"Disse Ord vækkede min høieste Forundring, og jeg spurgte ham om Meningen af dem."

""Har Du ikke hørt, at Bug-Jargal er bleven tagen til Fange?"" spurgte han utaalmodig."

""Jo, men hvad angaaer Bug-Jargal Dig?""

"Nu kom Touren til ham at blive forundret; han svarede med et alvorligt Blik:"

""Jeg er Bug-Jargal!""

"Jeg var saa at sige vant til Overraskelser ved dette Menneske; saaledes blev jeg for et Øieblik siden ikke lidet forundret over, at Slaven Pierre forvandledes til afrikansk Konge; men min Forundring naaede nu sin høieste Spidse, da jeg i ham saae Anføreren for Oprørerne fra Morne-Rouge, den frygtelige og høimodige Bug-Jargal. Nu fattede jeg Grunden til den Ærbødighed, som alle Rebellerne og selv Biassou viste mod Høvdingen Bug-Jargal, mod Kongen af Kakongo."

"Han lod ikke til at bemærke det Indtryk, som hans sidste Ord havde gjort paa mig."

""Man havde fortalt mig,"" begyndte han atter, ""at Du sad fangen i Biassous Leir, og jeg ilede did, for at befrie Dig.""

""Hvorfor sagde Du da for et Øieblik siden, at Du ikke var fri?"" spurgte jeg."

"Han saae paa mig, som for at gjette Aarsagen, der bevægede mig til at gjøre ham dette saa ganske naturlige Spørgsmaal."

""Hør mig da,"" sagde han, ""imorges var jeg dine Landsmænds Fange. Jeg hørte fortælle i Leiren, at Biassou havde erklæret, inden Solens Nedgang at ville lade dræbe en ung fangen Officeer, ved Navn Leopold d'Auverney. Man forstærkede Vagten omkring mig. Jeg hørte, at min Henrettelse skulde umiddelbart følge paa din, og i Tilfælde af, at jeg undveg, skulde ti af mine Kammerater borge for mig med deres Hoveder. — Du seer altsaa, at jeg har Hastværk.""

"Jeg holdt ham tilbage. — ""Du er altsaa undvegen?"" spurgte jeg."

""Hvorledes kunde jeg vel ellers være her? Maatte jeg

ikke frelse Dig? Skylder jeg Dig ikke mit Liv? Kom nu og følg mig. Vi ere en Times Marche borte fra de Hvides og fra Biassous Leir. See, Skyggen af hine Kokostræer bliver længere og længere, og deres runde Kroner ligne Condorens uhyre store Æg. Om tre Timer vil Solen være gaaet ned. Kom derfor, Broder, Tiden haster.""

"Om tre Timer vil Solen være gaaet ned. Ved disse simple Ord foer der en kold Gysen igjennem alle mine Lemmer; thi de mindede mig om det ulykkalige Løfte, som jeg havde givet Biassou. Ak! Ved Synet af min Marie havde jeg aldeles glemt vor nærforestaaende, evige Adskillelse; jeg var som beruset af lutter Henrykkelse; saa mange salige Følelser havde reent udslettet Erindringen om alt det Forbigangne, og i min overvættes Lykke havde jeg glemt den frygtelige Død, der ventede mig. Min Vens Ord kastede mig med Voldsomhed tilbage i min Ulykke. Om tre Timer vil Solen være gaaet ned! Jeg behøvede en Time, for at naae Biassous Leir — — Min Pligt kaldte; Roveren havde mit Ord, og jeg vilde før lide tusindfold Død, end give den Nidding Anledning til at foragte det eneste, som han endnu syntes at stole paa, den franske Ære. Valget var frygteligt; dog Pligten seirede, og jeg valgte det, jeg burde; men jeg tilstaaer, mine Herrer, at jeg vaklede et Øieblik. Vil De fordømme mig derfor?"

"Endelig udstødte jeg et Suk, og greb Bug-Jargals og min arme Maries Hænder. Hun havde med Ængstelighed betragtet den mørke Mismods-Sky, som havde leiret sig paa min Pande."

""Bug-Jargal," sagde jeg med tiltvungen Fatning, "jeg betroer Dig det eneste Væsen i Verden, som jeg elsker høiere end Dig, min Marie. — Vend tilbage til Leiren uden mig; thi jeg kan ikke følge Eder.""

""Min Gud," udbrød Marie næsten aandeløs, "er der nu en ny Ulykke?""

"Bug-Jargal skjelvede, og en smertelig Forundring stod malet paa hans Ansigt: — ""Broder, hvad siger Du?""

"Den Rædsel, der greb Marie ved den blotte Tanke om en Ulykke, som hendes ubeskrivelige Ømhed syntes at ane, gjorde mig det til Pligt, at skjule den sande Aarsag for hende, og at spare hende for et smerteligt Levvel; jeg hviskede derfor til Bug-Jargal: — ""Jeg er en Fange; jeg har tilsvoret Biassou, at vende tilbage til hans Leir to Timer før Solens Nedgang; jeg har lovet at døe.""

"Bug-Jargal blev som rasende af Harme, og han udbrød med en tordnende Stemme:"

""Det Uhyre! Det var altsaa Aarsagen, hvorfor han vilde tale afsides med Dig; det var for at aflokke Dig dette Løfte. Jeg burde aldrig have fæstet Liid til den nederdrægtige Biassou. At jeg dog ikke har anet hans Forræderi? Men det er ingen Sort, det er en Mulat!""

""Hvad vil alt dette sige? Hvilket Forræderi? Hvilket Løfte?"" spurgte Marie forfærdet, ""hvo er denne Biassou?""

""Ti, for Guds Skyld, ti!"" gientog jeg hviskende til Bug-Jargal, ""lader os ikke forfærde Marie.""

""Vel,"" sagde han med en mørk Mine; ""men hvor kunde Du dog ogsaa samtykke i sligt? Hvorfor aflagde Du et saadant Løfte?""

""Jeg troede, at Du var en Forræder, og at Marie var tabt for mig for bestandigt. Hvad brød jeg mig saa om at leve?""

""Men et mundtligt Løfte til denne Nidding kan ikke binde Dig.""

""Jeg har givet ham mit Æresord.""

"Han søgte at fatte Meningen af mine Ord."

""Dit Æresord! Hvad vil det sige? Have I drukket sammen af samme Skaal? Have I knækket en Ring, eller en Ahorngren med røde Blomster?""

""Nei!""

""Naa! Hvad er det da Du fortæller mig? Hvad kan saa binde Dig?""

""Min Ære,"" svarede jeg."

""Jeg veed ikke, hvad Du vil sige dermed. Intet binder Dig til Biassou. Kom blot og følg med os!""

""Jeg kan ikke, Broder, jeg har lovet det.""

""Nei! Du har intet lovet,"" udbrød han heftig, og hævede derpaa sin Stemme: — ""Søster, foreen dine Bønner med mine, forhindre din Mand fra at forlade os; han vil vende tilbage til Negernes Leir, hvorfra jeg har frelst ham, under Paaskud af, at have lovet, at give sit Liv i Biassous Vold.""

""Hvad har Du gjort?"" udbrød jeg; men det var forsildigt, at afværge Virkningen af den ædelmodige Følelse, der bragte ham til at anraabe den om Hjelp, som han elskede, for at bevare sin lykkelige Medbeilers Liv. Marie havde kastet sig i mine Arme med et Skrig af Fortvivlelse. Hun havde slynget sine Arme om min Hals, og hang saaledes ved mit Bryst; thi al hendes Kraft var forsvunden og hun kunde knap drage sin Aande."

""O Gud,"" hviskede hun neppe forstaaeligt, ""hvad er det han siger, min Leopold? Er det ikke sandt, at han bedrager mig, og at Du ikke i det Øieblik, der atter har forenet os, vil forlade mig, og forlade mig for at doe? Svar mig hurtigt, eller jeg døer i dine Arme. Du har ikke Ret til at opoffre dit Liv, da Du ikke tør opoffre mit. Du kan umuligt forlade mig, for aldrig mere at see mig?""

""Marie,"" svarede jeg, ""nær ikke dette Haab; jeg skal og maa forlade Dig, men vi sees igjen — —""

""Igjen,"" sagde hun med Gysen, ""igjen, naar, hvor? — —""

""I Himlen,"" sagde jeg, da det ikke var mig muligt at lyve for denne Engel."

"Hun besvimede atter, overvældet af den frygteligste Smerte. Den skjebnesvangre Time nærmede sig mere og mere;

min Beslutning var fattet. Jeg lagde hende i Armene paa Bug-Jargal, hvis Øine stode fulde af Taarer."

"""Intet kan altsaa holde Dig tilbage?"" sagde han til mig. ""Jeg vil ikke med Ord udmale det nøiere, som Du seer her; men hvorledes er det Dig muligt at modstaae Maria? For et eneste af de Ord, hun sagde til Dig, vilde jeg have opoffret en Verden, og Du vil ikke engang opoffre din Død for hende?""

""Æren forbyder mig det!"" svarede jeg. ""Lev vel, Bug-Jargal, lev vel, Broder, jeg skjenker Dig hende.""

"Han greb min Haand, stod et Øieblik tankefuld og syntes neppe at høre mig. — ""Broder! I de Hvides Leir er der en af dine Paarørende, til ham vil jeg overgive Maria; thi jeg kan ikke modtage din Gave.""

"Han pegede nu paa en Klippe, hvis høie Tinde beherskede hele Omegnen."

""Betragt hiin Klippe; naar Signalet om din Død bliver givet der, saa skal Knaldet, der forkynder min, heller ikke tøve med at lade sig høre. — Lev vel!""

"Uden at tænke videre over Meningen af hans sidste gaadefulde Ord, omfavnede jeg ham. Jeg trykkede et Kys paa min Maries blege Pande, og da jeg saae, at hun ved sin Ammes omhyggelige Hjelp begyndte at komme tillive igjen, styrtede jeg i største Hast ud af Hulen, af Frygt for, at hendes første Blik, eller hendes første Klage skulde betage mig alt mit Mod."

"Jeg flygtede, jeg fordybede mig i den tykke Skov, og fulgte de Spor, som vi havde efterladt, uden engang at turde kaste et Blik tilbage. For paa en Maade at adsprede og dæmpe de Tanker og Følelser, som uophørligt gnavede mit Indre, løb jeg uden at standse gjennem Skov og Krat, over Bjerge og Dale, indtil jeg naaede Toppen af en Høi, hvorfra jeg saae Biassous Leir, med sine bevægelige Grændser af Karrer, og Rækker af Telte, ligge neden under, og som ved den store Mængde af Sorte, der bølgede frem og tilbage

i den, havde stor Lighed med en Myretue. Der standsede jeg. — Nu stod jeg da ved Maalet for min Vandring og min Tilværelse. Mine Sjels og Legemsanstrengelser havde ganske udtømt mine Kræfter; jeg lænede mig til et Træ, for ikke at synke omkuld, og jeg lod mit Blik glide over det bevægelige Maleri paa Sletten under mine Fødder."

"Lige indtil dette Øieblik troede jeg at have tømt Livets og Skjebnens Malurtbæger til den sidste Draabe, men jeg kjendte endnu ikke den frygteligste af alle Ulykker, den, ved en moralsk Kraft, der er langt mægtigere, end de sammenstødende Omstændigheders, at være tvungen til, lykkelig og i Livets høieste Fylde, at gjøre Afkald paa Lykken og Livet. Nogle Timer iforveien havde det været mig ligegyldigt; thi da kunde jeg ikke siges at leve; den yderste Fortvivlelse er et Slags Død, der opvækker Ønsket om den virkelige. Men jeg var bleven reven ud af denne Fortvivlelse, jeg havde gjenfunden min Marie, og min myrdede Lyksalighed var saa at sige bragt tillive igjen. Den forbigangne Tid var paa ny bleven min Fremtid, og mine gladeste Drømme fremtraadte af det Mørke, hvori de havde været indhyllede, langt mere glimrende end nogensinde før. Ingen Hindring syntes mere at kunne stille sig i Veien for min Lykke. Jeg var fri og lykkelig, og alligevel skulde jeg dø. Jeg havde kun gjort eet Skridt ind i dette Eden, og flux bød Pligten mig at forlade det og hengive mig til Qvaler og Død. — Døden er intet for en sønderknust Sjel, der allerede er hærdet i Modgangens Skole; men hvor tung og kold er ikke dens Haand, naar den rammer et muntert Hjerte, der ligesom er opvarmet af Tilværelsens Glæder! Jeg, som for et Øieblik var traadt ud af Dødens mørke Bolig, og ligesom havde været beruset af Livets høieste Goder, Kjærlighed, Venskab og Frihed, jeg følte det tilfulde, nu da jeg atter pludseligt skulde nedstige i Graven!"

"Da dette Anfald af menneskelig Svaghed var forsvundet, blev jeg betagen af et Slags Vanvid; jeg ilede med hurtige Skridt ned i Dalen, for at faae Ende paa mine

Qvaler. Jeg henvendte mig til Negernes Forposter; de saae paa mig med stor Forundring og nægtede mig Adgang. Besynderligt! Jeg blev saa godt som nødt til at bønfalde dem. To af dem toge mig endeligt imellem sig og lovede at føre mig til Biassou."

"Jeg traadte ind i Hulen til Høvdingen, der i det samme var sysselsat med at prøve Springfjerene paa nogle Marterredskaber, som laae rundt omkring ham. Ved den Larm, som hans Gardere gjorde, da de førte mig ind, dreiede han Hovedet om, og lod slet ikke til at blive forundret over min Ankomst."

""Seer Du?"" sagde han, idet han viste mig de frygtelige Instrumenter, der omgave ham."

"Jeg beholdt min Fatning; og skjøndt jeg kjendte Menneskelighedens Helts Grusomhed, saa havde jeg dog besluttet at udholde alt, uden at blegne."

""Siig mig,"" spurgte han med sit sædvanlige sataniske Grin, ""maa Du dog ikke tilstaae, at Levgri har været meget lykkelig ved blot at blive hængt?""

"Jeg betragtede ham med kold Foragt, uden at svare."

""Underret Herr Capellanen om at Fangen er her,"" sagde han til en af sine Adjutanter."

"Vi stode tause nogle Øieblikke og betragtede hinanden. Jeg gav nøie Agt paa ham, og han speidede efter den ringeste Bevægelse, der maatte foregaae i mit Ansigt."

"Rigaud traadte ind i det samme; han lod til at være urolig, og talte sagte med Generalissimussen. — ""Kald alle Høvdingerne for min Hær sammen,"" sagde Biassou med den største Rolighed."

"Et Qvarteers Tid efter stode alle Høvdingerne, med deres forskjellige barokke Dragter, forsamlede foran Indgangen til Hulen. Biassou reiste sig."

""Giver Agt, amigos! De Hvide have besluttet at angribe os her, imorgen ved Dagens Frembrud. Vor Stilling er slet; vi maae derfor forlade den; lader os derfor alle

bryde op ved Solens Nedgang og søge at naae den spanske Grændse. — Macaya, Du skal danne Avantgarden med dine Sorte; og Du, Padrejan, skal fornagle alle Kanonerne, som vi toge fra Artillerie-Parken i Praloto; da vi ikke kunne føre dem med os over Fjeldene. — De kjekke Brødre fra la Croix-des-Bouquets skulle støde til Macayas Trop; og Toussaint skal følge efter med de Sorte fra Leogane og Trou. — Hvis Grioterne eller Griotinderne gjøre den ringeste Larm, saa paalægger jeg Bøddelen ved min Hær, at bringe dem til Taushed. — Oberstlieutenant Cloud skal uddele de engelske Geværer, som bleve udskibede ved Cap Cabron, og føre de fordum frie Mulatter ad Stierne ved Vista. — De Fanger, som endnu maatte være tilbage, skulle dræbes; man skal hakke Kuglerne og forgifte Pilene. Kast tre Tønder Arsenik i Brønden, hvorfra man henter Vand til Leiren; Indvaanerne fra Colonien ville anse det for Sukker, og drikke det uden ringeste Mistanke. — Tropperne fra Limbé, Donbon og Acul skulle marchere efter Cloud og Toussaint. — Spær alle Bjergpasserne og Veiene med store Klippestykker, og stik Skoven i Brand. — Rigaud, Du bliver hos os; og Du, Candi, samler min Livgarde omkring mig. — De Sorte fra Morne-Rouge skulle udgjøre Arriergarden og ikke forlade Sletten førend ved Solens Opgang.“ “ —

”Han bøiede sig hen til Rigaud og sagde med dæmpet Stemme: — “ “Det er Bug-Jargals Sorte; hvis de maaskee kunde blive massacrerede her! **Muerta la tropa, muerto el gefe!**“ “*)

“ “Forlader os, **hermanos**,“ “ sagde han, idet han indtog sin forrige Stilling. Candi skal bringe Eder Feltraabet.“ “

”Høvdingerne begave sig bort.“

“ “General,“ “ sagde Rigaud, “ “Du burde expedere Jean-François's Depeche. Vi ere for Øieblikket temmeligt i Knibe, og den kunde maaskee standse de Hvides Fremskridt.“ “

*) Er Banden dræbt, saa er Høvdingen det ogsaa!

"Biassou trak den hurtigt op af Lommen. — ""Du siger noget, men der er saa mange grammatikalske Feil deri, som de kalde det, saa de ville lee ad den."" — Han viste mig Papiret. — ""Hør, vil Du frelse dit Liv? Min Godhed faaer mig til endnu engang at spørge Dig derom, forom muligt at bøie din Halsstarrighed. Hjelp mig med at forandre denne Skrivelse; jeg vil dictere Dig mine Ideer, og Du skal sætte dem i hvid Stil.""

""Jeg rystede paa Hovedet. Han blev utaalmodig og spurgte: ""Skal det betyde Nei?""

""Ja!"" svarede jeg."

"Han spurgte mig endnu engang, og tilføiede: ""Betænk Dig vel!"" Disse Ord ledsagede han med et Blik, der skulde drage min Opmærksomhed hen paa Bøddelredskabet, som han holdt i Haanden."

""Just fordi jeg har betænkt mig, siger jeg Nei,"" svarede jeg. "Du lader til at frygte for din egen og dine Stalbrødres Skjebne; og Du haaber, at dit Brev til Forsamlingen skal standse de Hvides Fremskridt og Hevn. Jeg vil ikke modtage et Liv, som maaskee skulde tjene til at frelse dit. Lad mine Piinsler kun begynde.""

Aha, muchacho!"" svarede Biassou og sparkede med Foden til Marter-Instrumenterne. ""Det lader til, at Du gjør Dig bekjendt med dem; men det smerter mig blot, at jeg ikke har Tid til at lade Dig føle Virkningen af dem. Vor Stilling er farlig, og vi maae derfor skynde os at slippe ud af den. — Du afslaaer altsaa reent ud at ville være min Secretair! Alting vel overlagt, saa handler Du meget klogt; thi jeg havde dog ligefuldt ladet Dig dræbe siden efter. Ingen maa leve med Biassous Hemmelighed; og desuden, min Kjære, havde jeg lovet Herr Capellanen din Død.""

"Han vendte sig til Obien, der var traadt ind i Hulen."

""Bon per, er Eders Compagnie marchefærdigt?"" Obien gjorde et bekræftende Tegn ved at nikke med Hovedet."

""Har I dannet det af de Sorte fra Morne-Rouge? De ere de eneste i hele Hæren, som ikke skulle bryde op strax.""

"Obien svarede ved nok et Tegn Ja!"

"Biassou viste mig derpaa den store, sorte Fane, som jeg allerede før har omtalt, og som var opstillet i en Krog af Hulen. — ""Den skal underrette dine Landsmænd om det Øieblik, da de kunne give dine Epauletter til din Lieutenant. — Du kan altsaa selv indsee, at jeg til den Tid allerede maa være paa Marchen. — Det er sandt, Du har jo gjort Dig en Spadseretour, hvad synes Du om Egnen?""

""Jeg har bemærket,"" svarede jeg med Kulde, ""at der er Træer nok, hvorpaa man kan hænge baade Dig og din Bande.""

""Godt,"" svarede han med et tvungent Grin; ""men der er dog eet Sted, som Du uden Tvivl ikke har seet, og med hvilket Herr Capellanen sikkert vil lade Dig gjøre Bekjendtskab. — Lev vel, min unge Capitain, hils Leogri.""

"Han hilsede mig, med en Latter, som mindede mig om Klapperslangens Raslen, gjorde en truende Gebærde, vendte mig Ryggen, og Negerne slæbte mig bort. Den tilslørede Obi ledsagede os, med sin Rosenkrands i Haanden."

"Jeg fulgte med dem, uden at gjøre den ringeste Modstand, og, sandt at sige, saa havde det heller ikke været til nogen Nytte. Vi bestege Toppen af et Bjerg, som laae paa den vestlige Kant af Sletten, hvor vi et Øieblik gjorde Holdt; der kastede jeg endnu et Blik, det sidste, paa den dalende Sol, der aldrig mere skulde oprinde for mig. Mine Ledsagere brøde atter op og jeg fulgte dem. Vi stege ned i en lille Dal, hvis Yndigheder, til enhver anden Tid, vilde have fortryllet mig langt mere, end de gjorde. En Strøm, der gav Jordbunden en frugtbar Fugtighed gjennemstar Dalen, og løb ved dens yderste Ende ud i en af hine blaa Søer, af hvilke der gives en saa stor Mængde inde imellem Fjeldene paa St. Domingo. Hvor mange Gange havde jeg ikke i

lykkeligere Dage siddet paa Bredderne af disse skjønne Søer, for at hengive mig til mine Drømmerier, især naar Tusmørket begyndte, og deres himmelblaa Flade forvandledes til et Sølvdække, som Gjenskinnet af de første Stjerner bestrøede med Guld-Pailletter! Midt i min Ulykke kunde jeg dog ikke andet, end finde denne Dal skjøn! Man saae der blomstrende Ahorntræer af en overordentlig Høide og Lykkelse; Mauritier*) med deres store buskede Kroner, i hvis Skygge ingen andre Vœrter kunne trives, Daddeltræer, Magnolier og høie Catalper med deres blanke, takkede Blade; og de brune Klippevægge vare overtrukne med et tæt grønt Dække af Lianer. — Vi fulgte imidlertid en Sti, der løb langs med Bredden af Søen; men hvor forundret blev jeg ikke ved at see denne Sti pludseligt blive afskaaren af en steil Klippe, ved hvis Fod jeg bemærkede en bueformet Aabning, igjennem hvilken Strømmen styrtede sig. En dæmpet Larm og en skærende Vind kom ud af denne naturlige Arcade. Negerne gik til venstre ad en stenet og ujevn Vei, der lod til at være udhulet af en for længe siden udtørret Strøm. Et stort Svelg laae for os halv bedækket af Brombærbuskene, Stikpalmerne og de vilde Torne, som voxede der i Overflødighed. En lignende Larm, som den, der kom fra Arcaden i Dalen, lod sig høre under Hvelvingen af dette frygtelige Svelg. De Sorte skubte mig derind. I det Øieblik, jeg gjorde det første Skridt i denne underjordiske Hule, nærmede Obien sig til mig og sagde: — ""Læg Mærke til det, jeg nu vil sige Dig: kun den ene af os to slipper levende ud af dette Svelg."" — Jeg foragtede ham for dybt, til at svare. Vi vedbleve at vandre frem i Mørket. Larmen blev stærkere og stærkere, og vi kunde ikke længere høre Lyden af vore Fodtrin; jeg antog at der var et Vandfald i Nærheden, og jeg bedrog mig heller ikke."

"Efter at have vandret en halv Snees Minutter i Mørket, kom vi til et Slags Terrasse, dannet af Naturen i

*) Et Slags Palmetræ.

selve Bjergets Midte. Den største Deel af denne halvcirkelformede Terrasse beskylledes af Strømmen, der sprudlede ud af Bjergets Aarer med en frygtelig Larm. Over denne underjordiske Hal dannede Hvelvingen et Slags Kuppel beklædt med Vedbende af en guulagtig Farve. I denne Kuppel var der en bred Spalte, gjennem hvilken Dagen skinnede, og hvis Kanter vare bevorede med et tæt Buskads, der i dette Øieblik blev forgyldt af den nedgaaende Sols Straaler. Ved den nordlige Ende af Terrassen styrtede Strømmen sig med en frygtelig Buldren i en Afgrund, i hvis Dyb det dæmrende Lys, der faldt igjennem Spalten, syntes at bevæge sig, uden at kunne oplyse det. Et gammelt Træ, hvis øverste Grene idelig besprøitedes af det skummende Vandfald, og hvis knudrede Rødder trængte sig igjennem Klippen ned i Vandet hængte ud over Afgrunden. Dette Træ, som saaledes dyppede sin Top og sin Rod, der ragede ud over Afgrundssvelget, ligesom Armen af en Beenrad, ned i Strømmen, var saa blottet for Blade, at det var umuligt at see til hvilket Slags det hørte." —

"De Sorte gjorde Holdt paa dette frygtelige Sted, og jeg saae, at min Død var uundgaaelig."

"Der, ved dette Svelg, hvori jeg paa en Maade frivillig styrtede mig, traadte atter Billedet af den Lykke, som jeg for faa Timer siden havde stødt fra mig, for min Sjel, og vækkede en Følelse af Anger, ja, næsten af Bebreidelse hos mig. Enhver Bøn vilde have været nedværdigende for mig; men jeg kunde ikke tilbageholde en Klage."

"""Mine Venner,""" sagde jeg til de Sorte, der omgave mig, """I ville sikkert tilstaae, at det er sørgeligt, at skulle døe i sit tyvende Aar, naar man er i sin fulde Livskraft, er elsket af den man elsker, og veed, at man efterlader sig Øine, der ville græde lige til de lukkes af den evige Søvn!""

"En frygtelig Latter besvarede min Klage; det var

den lille Obis. Dette Slags onde Dæmon, dette uudforstelige Væsen nærmede sig iilsomt til mig.

"Ha! Ha! Ha! Du sørger over at Du skal miste Livet. **Labado sea Dios!** Det eneste jeg endnu frygtede for, var at Du ikke skulde skjelve for Døden!"" —

"Det var den samme Røst, den samme Latter, der i saa lang Tid havde været Gjenstanden for mine Gisninger."

""Elendige"" sagde jeg til ham, ""hvo er Du?""

""Du skal faae det at vide!"" svarede han i en frygtelig Tone, og tog derpaa Sølvsolen tilside, som prydede hans brune Bryst. — ""See engang!""

"Jeg bøiede mig hen imod ham. To Navne vare prægede med hvidagtige Bogstaver paa Obiens haarrige Barm; skrækkelige og uudslettelige Træk, der med et gloende Jern trykkedes paa Slavernes Bryst. Det ene af disse Navne var *Effinghам*, og det andet min Onkels og mit eget, d'Auverney. Jeg stod maalløs af Forundring."

""Naa, Leopold d'Auverney!"" sagde Obien, ""siger dit Navn Dig ikke mit?""

""Nei,"" svarede jeg, forundret over at høre dette Menneske nævne mig ved Navn. ""Disse to Navne har jeg aldrig seet forenede uden paa Brystet af min Onkels Nar — — men han er død, den stakkels Dverg, og desuden var han os alt for hengiven. Du kan umuligt være Habibrah!""

""Ham selv!"" raabte han med en skrækkelig Stemme, og løftende den blodige Gorra lidt iveiret, tog han sit Slør af. Dvergens hæslige Ansigt viste sig for mig, men i Stedet for den Overgivenhed og Glæde, der før straalede ud af det var nu traadt en mørk og truende Barskhed."

""Store Gud!"" udbrød jeg i den høieste Grad af Forundring, ""komme da alle Døde tillive igjen? Det er Habibrah, min Onkels Nar!""

"Dvergen lagde Haanden paa sin Dolk, og mumlede mellem Tænderne: — ""Hans Nar — — og hans Morder.""

"Jeg foer et Skridt tilbage af Rædsel.'

"'"Hans Morder? — — Skurk, er det saaledes at Du har lønnet al hans Godhed imod Dig?'"

"Han afbrød mig: "'"Hans Godhed? Nei, siig hans Nederdrægtighed!'"

"'"Hvorledes,"' udbrød jeg atter, "'"det er Dig, Elendige, som har dræbt ham?"'"

"'"Ja, det er mig,"' svarede han i en græsselig Tone. "'"Jeg har stødt ham Kniven saa dybt i Hjertet, at han knap fik Tid til at vaagne, for at falde i den evige Slummer. Han raabte med svag Røst: Hid til mig, Habibrah! — — Ha, ha! Jeg var hos ham.'"

"Hans frygtelige Beretning, og den frygtelige Koldblodighed, hvormed han fortalte den bragte mit Blod i Kog, og jeg udbrød rasende: "'Nederdrægtige, feige Morder! Du havde altsaa ganske glemt den Gunst, han ene viste mod Dig? Du spiste ved hans Bord, og sov ved hans Seng..."'

"'"Ja, som en Hund!'" afbrød Habibrah mig heftigt; "'"**como un perro**! Ti! Jeg erindrer mig kun altfor ofte hine Gunstbeviisninger, som vare lutter Fornærmelser! Jeg har hevnet mig paa ham, og nu skal jeg hevne mig paa Dig! Troer Du maaskee, fordi jeg er en Mulat og en vanskabt Dverg, at jeg ikke skulde kunne være Menneske? O jo, jeg har en Sjel, og en stærkere Sjel, end den jeg nu vil rive ud af dit qvindagtige Legeme! Man skjenkede mig til din Onkel, som en Sapajou,*) og jeg maatte tjene til hans Forlystelse og være Gjenstanden for hans Foragt. Han elskede mig, siger Du; ja, jeg havde en Plads i hans Hjerte mellem hans Abekat og hans Papagøie; men jeg har valgt mig en anden med min Dolk!"'

"En Gysen foer igjennem alle mine Lemmer."

"'"Jo,"' vedblev Dvergen, "'det er mig, det er just mig! See mig engang i Øinene, Leopold d'Auverney! Du har tidt nok leet ad mig, nu kan Du dog engang gyse for

*) Et Slags meget smaa Aber.

mig. Du minder mig om din Onkels Forkjerlighed for den, som han kaldte sin Nar! **Bon Giu!** Hvilken Forkjerlighed! Naar jeg traadte ind i Eders Sale, saa modtoges jeg af en skingrende Haanlatter. Min vanskabte Figur, mine Ansigtstræk, min latterlige Paaklædning og alle mine ynkelige Legemsfeil vare lutter Gjenstande for din fordømte Onkels og hans fordømte Venners Spotterier. Og jeg kunde ikke tie; jeg maatte, o rabia! Jeg maatte selv tage Deel i den Latter, som jeg opvakte! Siig mig, troer Du, at slige Ydmygelser kunne vække et menneskeligt Væsens Erkjendtlighed? Troer Du ikke at de opveie de andre Slavers Elendighed, deres idelige Strabadser, den brændende Solhede, de tunge Halsjern og Vogternes grusomme Pidskeslag? Troer Du ikke at de ere istand til at hærde et Menneskes Hjerte og opvække et brændende og uforsonligt Had, der lige saa lidet kan udslettes, som Skjendsels-Brændemærket paa mit Bryst? O, hvor kort har dog min Hevn været for saa mange Aars Lidelser! Hvorfor har jeg dog ikke formaaet at lade min forhadte Tyran føle alle de Qvaler, som daglig nagede mig! Hvorfor har han dog ikke før sin Død kunnet lære at kjende den krænkede Stolthedes Bitterheder og føle hvilke brændende Spor Skjendselens og Raseriets Taarer efterlade paa et Ansigt, der er fordømt til en bestandig Latter! O, hvor tungt, at have ventet saa længe paa Hevnens og Straffens Øieblik, og saa kun at straffe med et eneste Dolkstød! Havde han dog blot faaet at vide, at det var mig, der myrdede ham; men jeg var altfor begjerlig efter at høre hans sidste Rallen; jeg stødte Kniven for hurtigt og for dybt i Brystet paa ham; han døde, uden at kjende mig, og mit fremfusende Raseri berøvede mig den rette Nydelse af min Hevn! Nu skal den i det mindste blive mere fuldstændig; thi Du seer mig, og kjender mig ikke sandt? Sandt nok, det kan være temmelig vanskeligt for Dig at kjende mig under den Stikkelse, Du seer mig i; thi jeg har aldrig før viist mig for Dig, uden som den grinende Gjøgler; nu derimod er der intet i Veien for at lægge det

rette Udtryk i mit Blik. Du har blot kjendt min Maske; men dette er mit Ansigt!""

"Det var frygteligt."

""Uhyre!"" udbrød jeg', ""Du tager Feil, der er dog endnu noget tilbage af Gjøgleren i dine afskyelige Træk og dit ondskabsfulde Hjerte.""

""Tal ikke om Ondskab!"" afbrød Habibrah mig. ""Tænk paa din Onkels Grusomhed — —""

""Nederdrægtige!"" raabte jeg opbragt, ""hvis han var grusom, saa var det din Skyld! Du beklager de ulykkelige Slavers Skjebne; men hvorfor anvendte Du ikke den Gunst, som din Herres Svaghed skjenkede Dig, til Fordeel for dine Brødre? Hvorfor forsøgte Du aldrig paa at bevæge ham til at vise Godhed og Mildhed imod dem?""

""Nei, det tog jeg mig nok i Agt for! Skulde jeg forhindre en Hvid fra at besmitte sig med grusomme Handlinger? Nei! Nei! Jeg opeggede ham tvertimod til at fordobble Slavernes Mishandling, for derved at fremskynde Oprørets Udbrud, og den længe attraaede Hevn! Ved tilsyneladende at skade mine Brødre, gavnede jeg dem allermeest!""

"Jeg stod forbauset over en saa frygtelig udtænkt Hevn."

""Naa,"" vedblev Dvergen, ""finder Du, at jeg har kunnet udkaste en Plan og sætte den iværk. Hvad siger Du om Gjøgleren Habibrah? Hvad siger Du om din Onkels Nar?""

""Fuldend det, som Du saa godt har begyndt,"" svarede jeg ham. ""Dræb mig, men skynd Dig blot.""

"Han gav sig til at spadsere frem og tilbage paa Terrassen, og gned sine Hænder af lutter Fryd. — ""Og hvis jeg nu ikke finder for godt at skynde mig, hvad saa? Hvis jeg nu har Lyst til at gotte mig over din Dødsangest? Seer Du, Biassou skyldte mig en Deel af Byttet fra den sidste Plyndring; men da jeg saae Dig, som Fange i de Sortes Leir, bad jeg ham blot om at skjenke mig dit Liv. Han tilstod mig det med Glæde; og nu er det i min Vold! Jeg glæder mig ret inderligt derved. Vær Du kun rolig, Du skal

snart følge dette Vandfald ned i Afgrunden; men jeg maa først sige Dig, at jeg har opdaget det Smuthul, hvor din Kone var skjult, og derfor har jeg givet Biassou det Raad, at stikke Ild paa Skoven; det maa allerede være skeet nu. Saaledes er da hele din Familie tilintetgjort. Din Onkel faldt for en Dolk, Du skal omkomme ved Vand, og din Marie ved Ild!""

""Elendige, uforsonlige Afskum!"" udbrød jeg, og gjorde en Bevægelse, for at kaste mig over ham. Han vendte sig om til Negerne: — ""Binder ham! Hans Time er kommen.""

"Negerne adløde, uden at sige et Ord. Paa engang troede jeg at høre en Hund gjøe langt borte; men jeg troede at mine Øren skuffede mig, og at denne Lyd kom fra det brusende Vandfald. Negerne slæbte mig nu bunden hen til Afgrundsdybet, der skulde opsluge mig; Dvergen stod med Armene overkors og betragtede mig med en triumpherende Glæde. Jeg slog mine Øine op imod Spalten i Hvelvingen, for ikke at see hans forhadte Aasyn, og for endnu engang at betragte Himlen. I dette Øieblik lød en stærkere Gjøen ganske tæt ved, og Rask stak sit uhyre store Hoved ned igjennem Spalten. Jeg gøs. ""Fuldender!"" raabte Dvergen, og de Sorte, som hverken havde bemærket Hunden, eller dens Gjøen, beredede sig til at styrte mig ned i Afgrunden."

""Kammerater!"" raabte en Tordenstemme."

"Alle saae iveiret. — Det var Bug-Jargal. Han stod paa Kanten af Klipperevnen og en rød Fjer vaiede paa hans Hoved."

""Kammerater, gjentog han, ""holder inde!""

"De Sorte kastede sig næsegrus ned, og han vedblev:"

""Jeg er Bug-Jargal!""

"De Sorte stødte Panderne mod Jorden, og udstødte Skrig, hvis Betydning var vanskelig at bestemme."

""Løser Fangen!"" raabte Høvdingen."

"Nu syntes Dvergen at vaagne af den Bedøvelse, hvori han var sunken ved den sorte Høvdings uventede Mellemkomst. Han standsede heftigt de Sorte, som gave sig iærd med at

overskære mine Baand. — ""Hvorledes! Hvad skal det betyde?"" udbrød han. "'Que quiere decir eso?"" — Derpaa hævede han Hovedet op imod Bug-Jargal, og sagde: ""Høvding fra Morne-Rouge, hvad vil Du her?""

"Bug-Jargal svarede: ""Hvad jeg vil? Befale over mine Brødre!""

""Ja, det er sandt,"" sagde Dvergen med indædt Harme, ""det er Sorte fra Morne-Rouge! Men med hvilken Ret,"" tilføiede han og hævede Stemmen, ""befaler Du over min Fange?""

"Høvdingen svarede blot: — ""Jeg er Bug-Jargal!""

"De Sorte kastede sig atter næsegrus ned, og stødte deres Pander imod Jorden."

""Bug-Jargal,"" indvendte Habibrah, ""kan ikke forandre Biassous Ordre. Denne Hvide har Biassou skjenket mig, og det er min Villie, at han skal døe. — Vosotros,"" sagde han til de Sorte, ""adlyder! Kaster ham i Afgrunden!""

"Ved Obiens mægtige Røst reiste de Sorte sig igjen, og gjorde et Skridt hen imod mig. Jeg troede, at det var ude med mig."

""Løser Fangen!"" raabte Bug-Jargal."

"I et Øieblik var jeg fri. Min Forundring lignede Obiens Raseri. Han vilde fare ind paa mig; men de Sorte holdt ham tilbage. Nu gav han sin Harme Luft og udstødte de frygteligste Forbandelser og Trusler."

""Demonio! rabia! infierno de mi alma! Hvorledes, Elendige! I ville ikke adlyde mig! I agte ikke paa mi voz! Ha, hvorfor har jeg dog spildt el tiempo ved at høre paa den maldicho! Jeg burde strax have ladet ham kaste ned til Fiskene del baratro! Just ved at ville gjøre min Hevn fuldkommen er jeg gaaen Glip af den! O rabia de Sathan! Escuchate vosotros! Hvis I ikke adlyde mig og styrte denne fordømte Hvide i Strømmen, saa forbander jeg Eder! Eders Haar skulle blive hvide; Muskitter og giftige Insecter skulle fortære Eder levende; Eders Arme og Been skulle blive saa

svage som Rør; Eders Aande skal svide Eders Strube, som brændende Sand; I skulle snart døe, og efter Døden skulle Eders Aander blive fordømte til at omdreie en Mølleſten, saa stor som et Bjerg, i Maanen, hvor der er koldt!""

"Dette Optrin gjorde et besynderligt Indtryk paa mig. Ene af min Farve i denne fugtige og skumle Hule, omgiven af disse Negere, der lignede underjordiske Dæmoner, paa en Maade svævende over en bundløs Afgrund, af og til truet af denne hæslige Dverg, denne vanskabte Troldmand, hvis brogede Skjørt og spidse Hue man knap kunde skimte i det svage Daglys, og beskyttet af den store Sorte, der viste sig for mig paa det eneste Sted, hvor man kunde see Himlen, forekom det mig, at jeg stod ved Helvedes Porte, for at oppebie min Sjels Frelse eller Fordømmelse, og bivaane en Kamp imellem min gode Engel og onde Genius"

"De Sorte stode forfærdede ved Obiens Trusler. Han vilde benytte sig af deres Tvivlraadighed, og raabte: ""det er min Villie, at den Hvide skal døe. Adlyder, han skal døe!""

"Bug-Jargal sagde med Kraft og Værdighed: ""Han skal leve! Jeg er Bug-Jargal. Min Fader var Konge i Kakongo, og uddeelte Retfærdigheden iblandt sine Undersaatter foran sin Bolig.""

"De Sorte kastede sig tredie Gang næsegrus ned, og Høvdingen vedblev:"

""Brødre! Gaaer til Biassou, og siger, at han ikke maa plante den sorte Fane, som skal forkynde de Hvide denne Fanges Død, paa Bjerget; thi denne Fange har frelst Bug-Jargals Liv, og Bug-Jargal vil, at han skal leve!""

"De reiste sig op, og Bug-Jargal kastede sin røde Fjer ned midt iblandt dem. Anføreren for Detachementet lagde Armene overkors paa Brystet, og tog Fjeren op med den høieste Grad af Ærbødighed; derpaa forføiede de dem bort, uden at sige et Ord. Obien forsvandt tilligemed dem i den underjordiske Gang."

"Jeg vil ikke forsøge paa, mine Herrer, at beskrive Dem den Sindsstemning, hvori jeg befandt mig. Jeg kastede et taarefuldt Blik paa Pierre, der betragtede mig med en Blanding af Erkjendtlighed og Stolthed."

""Gud være lovet," udbrød han endelig, ""Alting er godt og vel. Broder, skynd Dig at vende tilbage ad den Vei, Du er kommen. Du vil træffe mig i Dalen.""

"Han vinkede ad mig med Haanden, og forsvandt."

"Længselfuld efter at møde ham, og erfare, ved hvilket sjeldent Lykkestilfælde min høimodige Befrier var kommen mig til Hjelp i det rette Øieblik, skyndte jeg mig med at forlade den frygtelige Hule. I det Øieblik jeg vilde betræde den underjordiske Gang, spærrede en uventet Hindring mig Indgangen. Det var Habibrah. Den hadefulde Obi var ikke fulgt med Negerne, som jeg havde troet, men havde skjult sig i en Fordybning i Klippen, for at oppebie et gunstigere Øieblik for sin Hevn. Dette Øieblik var kommet. Dvergen stod pludseligt for mig og grinede ondskabsfuld. Jeg var ene og ubevæbnet; derimod blinkede en Dolk, den samme, han havde brugt som Crucifix, i hans Haand. Jeg foer uvilkaarligt tilbage ved Synet af ham."

""Ha! Ha! **maldicho**! Du troede nok, at Du skulde undgaae mig; men Narren er ikke saa stor en Nar, som Du. Nu har jeg Dig, og denne Gang skal Du ikke vente længe. Din Ven Bug-Jargal skal heller ikke vente Dig forgjeves; Du skal komme til at møde ham i Dalen, men det er denne Strøms Bølger, som skulle paatage sig at føre Dig til det aftalte Stevne!""

"Ved disse Ord, svingede han Dolken, og styrtede hen imod mig."

""Uhyre!"" raabte jeg, og veg tilbage paa Terrassen, ""for kort siden var Du dog kun en Bøddel, nu bliver Du en Morder!""

""Jeg hevner mig!"" raabte han og skar Tænder."

"Nu stod jeg lige paa Randen af Afgrunden; han styr-

kede voldsomt ind paa mig, for at støde mig ned med et Dolkstød; men jeg undgik det ved et Spring til Siden. Hans Fødder glede paa det fugtige, glatte Mos, hvormed disse Klipper vare bedækkede, og han tumlede ud over den runde, slibrige Rand. — ""Helvede og alle Djevle!"" brølede han, idet han styrtede hovedkuldsi Afgrunden." — —

"Jeg har allerede sagt dem, at en Rod af det gamle Træ ragede frem imellem Klipperevnerne, lidt neden for den steile Rand. Dvergen tørnede i sit Fald imod denne, hans brogede Skjørt indviklede sig i de fremstaaende Skud paa den knudrede Rod, og, gribende dette sidste Støttepunkt, klyngede han sig fast dertil med en overordentlig Kraft. Hans spidse Hue faldt af hans Hoved, og han var nødt til at slippe sin Dolk. Dette Mordvaaben forsvandt tilligemed Narrens klingende Gorra i Kataraktens dybe Svelg."

"Habibrah, der svævede over den frygtelige Afgrund, forsøgte først at komme op igjen paa Terrassen; men han kunde ikke med sine korte Arme naae den fremstaaende Rand, og han anstrengte sig forgjeves for at klynge sig fast med sine Negle i den glatte Klippeflade, som ragede ud over det bundløse Dyb. Han hylede af Raseri."

"Det ringeste Stød fra min Side havde været tilstrækkeligt til at styrte ham ned; men det vilde have været en nederdrægtig, feig Handling, og jeg dvælede ikke et Øieblik ved Tanken derom. Denne min Maadeholdenhed forundrede ham. Med Tak til Forsynet over min uventede Redning, besluttede jeg at overlade ham til sin Skjebne, og jeg vilde just gaae ud af den underjordiske Hvelving, da jeg hørte Dvergens klagende Stemme lyde fra Afgrunden."

""Herre!"" raabte han, ""Herre! Gaa dog ikke bort! I den gode Guds Navn lad dog ikke et menneskeligt Væsen, som De kan frelse, døe uden Bod og Absolution. Ak! — — Mine Kræfter forlade mig, Grenen giver efter i min Haand, Tyngden af mit Legeme drager mig ned, og jeg maa slippe den, da den ellers vil knækkes. — — Ak, Herre! Det frygte-

lige Svelg bruser og skummer under mig! **Nombre santo de Dios**! Vil De ikke have den ringeste Medlidenhed med Deres stakkels Nar? Han er rigtig nok meget strafskyldig, men vil De ikke vise ham, at de Hvide ere langt bedre, end Mulatterne, og Mulatterne, end Slaverne?""

"Næsten bevæget havde jeg nærmet mig til Afgrunden, og det dæmrende Lys, som faldt ned igiennem Spalten i Hvelvingen, viste mig paa Dvergens modbydelige Ansigt en bønlig Mine og et Udtryk af Fortvivlelse, som jeg hidtil ikke havde bemærket hos ham."

""**Sennor Leopold**," vedblev han, opmuntret ved den Følelse af Medlidenhed, der havde bragt mig til at vende om, ""skulde det være muligt, at et menneskeligt Væsen, der saae sin Lige i en saa frygtelig Stilling, og kunde hjelpe ham, ikke gjorde det? O, ræk mig Haanden, Herre! Der behøves kun en ringe Hjelp, for at frelse mig; hvad der er Alt for mig, er saa ubetydeligt for Dem! For den barmhjertige Guds Skyld, træk mig op af Svelget! Min Erkjendtlighed skal ligne min Brøde — — ""

"Jeg afbrød ham: ""Ulykkelige! Kald ikke Mindet derom tilbage! ""

""Det er for at afskye den, Herre!" svarede han. ""O, vær ædelmodigere, end jeg! O, Himmel! O, Himmel! Jeg kan ikke mere, jeg falder! — — **Ay desdichado**! Deres Haand! Deres Haand! O, Gud, ræk mig dog Deres Haand! For den Moders Skyld, der har baaret Dem under sit Hjerte, frels mig!""

"Jeg kan ikke beskrive Dem, hvor hjertegribende den Ulykkeliges Røst var i hans frygtelige Dødsangest. Jeg glemte alt. Det var ikke længere en Fiende, en Forræder, en Morder, det var en Ulykkelig, som en ringe Hjelp fra min Side kunde drage ud af en rædselfuld Dods Strube. Han bad saa ynkelig, at det ikke var mig muligt at modstaae længere. Jeg bukkede mig ned, lagde mig paa Knæ ved Randen af Klippen, og, idet jeg med min ene Haand

greb fat om Stammen af det Træ, hvis Rod bar den ulykkelige Habibrah, rækkede jeg ham den anden. — — Da den var ganske tæt ved ham, greb han med en vidunderlig Kraft fat om den med begge sine Hænder, og istedetfor at hjelpe sig op ved min Arm, mærkede jeg, at han søgte at drage mig med sig ned i Dybet. Havde Træstammen ikke givet mig et saa stærkt Støttepunkt, var jeg ufeilbarligt bleven revet ud over Randen ved det voldsomme og uventede Ryk, som Niddingen gjorde i mig."

""Skurk!"" udbrød jeg, ""hvad gjør Du?""

""Jeg hevner mig!"" svarede han med en skingrende, djevelsk Latter, ""Ha, nu har jeg Dig endeligt i min Vold! Ubesindige Daare! Du har selv givet Dig i mine Hænder! Jeg har Dig! Du var frelst, jeg var forloren, og det er Dig selv, som frivillig løber lige i Kaimanens Strube, fordi den græd efter at have brølet! Nu er jeg trøstet, thi jeg hevner mig i min Død! Du er løben i Snaren, amigo, og nu faaer jeg dog menneskeligt Selskab ned med mig til Fiskene i Søen!""

""Ha, Forræder!"" udbrød jeg og gjorde mig saa stiv, som muligt, ""er det saaledes Du belønner mig, fordi jeg vilde frelse Dig fra Døden.""

""Ja,"" svarede han, ""jeg veed meget vel, at jeg kunde frelse mig tilligemed Dig, men jeg ønsker langt hellere, at Du omkommer med mig. Jeg elsker din Død langt høiere, end mit eget Liv! Kom!""

"Paa samme Tid knugede han med en umaadelig Styrke min Haand imellem sine brune, rynkede Næver; hans Øine lynede og Fraaden stod ham for Munden; han havde faaet alle sine Kræfter tilbage, hvis Tab han for kort siden saa ynkeligt havde klaget over. Han stemmede sine Fødder, ligesom to Løftestænger, imod den lodrette Klippevæg, og tumlede som en Tiger omkring paa Roden, der, indviklet i hans Klæder, holdt ham fast imod sin Villie; thi han ønskede at knække den, for, ved sit Legemes hele Tyngde, at drage mig

hurtigere med sig i Afgrunden. Han afbrød af og til, for i sit Raseri at slide i Roden med sine Tænder, det afskyelige Grin, der spillede paa hans modbydelige Ansigt. Man skulde have sagt, at det var denne Afgrunds Dæmon, som søgte at drage et Bytte ned i sin skumle Bolig."

"Til Lykke var et af mine Knæe kommet til at ligge i en Fordybning i Klippen; min Arm var saa at sige knyttet om Træstammen, hvortil jeg lænede mig, og jeg anvendte al den Kraft, som Selvopholdelsen i et saadant Øieblik skjenker Een, imod Dvergens Forsøg paa at trække mig ned. Tid efter anden hævede jeg mit Bryst med Møie iveiret, og raabte af alle Kræfter: Bug-Jargal! Men Vandfaldets Brusen og den store Afstand imellem os levnede mig kun lidet Haab om, at han skulde kunne høre min Stemme."

"Imidlertid fordobblede Dvergen sine rasende Ryk, da han ingenlunde havde ventet en saa kraftfuld Modstand. Mine Kræfter begyndte at svinde, endskjøndt denne Strid ikke havde varet nær saa lang Tid, som jeg behøver til at fortælle den. En smertelig, krampeagtig Følelse lammede næsten min Arm; det sortnedes for mine Øine og susede for mine Øren; jeg hørte Roden knage, Uhyret lee, og det forekom mig, at det fraadende Svelg nærmede sig til mig."

"Jeg gjorde endnu et sidste Forsøg til min Frelse, og samlende alle mine Kræfter, raabte jeg atter: Bug-Jargal! En Hunds Gjøen svarede mig. — — Det var Rask; jeg slog mine Øine iveiret. Bug-Jargal og hans Hund stode paa Kanten af Spalten. Jeg veed ikke om han havde hørt min Stemme, eller en ængstelig Anelse havde bragt ham tilbage. Han saae den truende Fare, hvori jeg svævede. — ""Hold godt fast!"" raabte han til mig. Habibrah, der frygtede for, at jeg skulde blive frelst, brølede, fnysende af Harme: ""Kom dog! Kom!"" Han samlede den sidste Rest af sine overnaturlige Kræfter, og i det Øieblik slap ogsaa min udmattede Arm Træet. Jeg var forloren; men i det samme følte jeg, at nogen bag ved greb fat i mig; det var

Rask. Paa et Vink af sin Herre var han sprungen ned paa Terrassen, og holdt mig med sin kraftfulde Flab fast ved Kjoleskjøderne. Denne uventede Hjelp frelste mig. Habibrah havde udtømt hele sin Kraft ved den sidste Anstrengelse, og jeg samlede al min Styrke, for at rive min Haand løs. Hans Fingre, der endelig bleve stive og følesløse, nødtes til at slippe mig; Roden, der saa længe havde knaget, brast nu ved Tyngden af hans Legeme; og medens Rask trak mig tilbage, styrtede den ulykkelige Dverg ned i det brusende Vandfald, idet han udstødte en Forbandelse imod mig, som jeg ikke hørte, og som forsvandt tilligemed ham selv i den frygtelige Afgrund. — Dette var min Onkels Nars Endeligt."

"Dette skrækkelige Optrin, denne voldsomme Kamp, og den frygtelige Ende, den fik, havde overvældet mig; jeg var ganske bevidstløs. Bug-Jargals Stemme gav mig atter min Fatning."

""Broder!"" raabte han, ""skynd Dig, at komme herfra! Solen vil være gaaet ned inden en halv Time. Jeg skal vente paa Dig nede i Dalen. Følg blot efter Rask!""

"Disse min Vens Ord skjenkede mig atter Haab, Mod og Kraft. Jeg reiste mig. Hunden ilede ind i den underjordiske Gang; jeg fulgte efter den, og dens Bjeffen viste mig Vei i Mørket. Efter nogle faa Øieblikkes Forløb kunde jeg allerede skimte Daglyset foran mig; endeligt naaede vi Udgangen, og jeg aandede frit. Da jeg traadte ud af den skumle, fugtige Hule, mindedes jeg Narrens Udsagn dengang vi gik ind i den: Kun dem ene af os to slipper levende ud af dette Svelg. Hans Forventning var bleven skuffet, men hans Spaadom var gaaet i Opfyldelse!"

"Da jeg kom ned i Dalen, fik jeg Øie paa Bug-Jargal; jeg styrtede mig i hans aabne Arme, og blev nogle Øieblikke liggende maallos ved hans Bryst, endskjøndt jeg havde tusinde Spørgsmaal at gjøre ham; men jeg kunde ikke faae et Ord frem."

""Hør,"" sagde han til mig, ""din Kone, min Søster,

er i Sikkerhed. Jeg bragte hende til de Hvides Leir, overgav hende til en af dine Paarørende, som kommanderer Forposterne, og vilde da give mig til Fange, af Frygt for, at man skulde opoffre de ti Sorte, som borge for mig. Din Paarørende bød mig at flygte, for, om muligt, at forhindre din Død, da de ti Sorte ikke skulde henrettes, uden i Tilfælde af, at Du blev det, hvilket Biassou vilde forkynde, ved at plante en sort Fane paa det høieste af vore Bjerge. Da ilede jeg afsted, Rask fulgte mig, og, Gud være lovet, jeg kom i rette Tid! Du skal leve, og jeg ogsaa!"" —

"Han rækkede mig Haanden og tilføiede: ""Broder, er Du tilfreds?""

"Jeg trykkede ham paa ny til mit Bryst; jeg besvor ham ikke mere at forlade mig, og lovede at skaffe ham en Post ved Colonial-Armeen. Han afbrød mig med et forbittret Diekast: ""Broder har jeg foreslaaet Dig, at tage Tjeneste blandt mine Landsmænd?""

"Jeg taug; thi jeg følte min Uret. Nu tilføiede han munter: ""Følg mig hurtigt til din Kone, for at Du kan sætte Mod i den Arme!""

"Dette Forslag fandt Gjenklang i mit Hjerte; jeg reiste mig, halv beruset af Glæde, og vi begave os paa Marchen. Den Sorte kjendte alle Veie; han gik foran, og Rask fulgte os lige i Hælene." —

Her standsede d'Auverney og kastede et mørkt Blik omkring sig. Sveden rullede i store Draaber ned ad hans Pande, og han bedækkede sit Ansigt med sine Hænder. Rask betragtede ham med urolige Blikke. — "Ja, trofaste Dyr, saaledes betragtede Du mig ogsaa dengang!" mumlede han.

Et Øieblik efter, reiste han sig, og gik i nogen Tid taus op og ned i Teltet med Armene overkors. Den gamle Thadée, som havde sat sig i Krogen, hvor han fra Begyndelsen af stillede sig, skottede af og til efter ham, og lod som

om han blot kjertegnede Rask, for at Capitainen ikke skulde blive opmærksom paa hans Urolighed.

D'Auverney fattede sig endeligt og vedblev:

"Rask fulgte os. Den høieste Klippe var ikke længere belyst af Solen; men pludseligt saae man der en Lysning, som strax forsvandt. Den Sorte foer sammen, og knugede min Haand heftigt."

"'"Giv Agt,'" sagde han."

"En dump Lyd, som lignede et Kanonskud, hørtes derpaa i Dalen, og gjentoges mange Gange af det stærktlønende Echo."

"'"Det er Signalet!'" sagde Negeren med huul Røst. "'"Det var et Kanonskud, ikke sandt?'"

"Jeg nikkede bejaende."

"I to Spring var han oppe paa en temmelig høi Klippe; jeg fulgte efter ham. Han lagde Armene overkors, og sagde med et bittert Smil: '"Seer Du?'"

"Jeg saae til den Side, hvorhen han pegede, og fik Øie paa den Klippe, som han havde viist mig, da jeg maatte skilles fra min Marie efter vort sidste Møde, den eneste, som Solen bestinnede, og paa hvis Tinde en stor, sort Fane vaiede."

Her gjorde d'Auverney atter en Pause.

"Jeg har siden efter faaet at vide, at Biassou, der hastede med sin Afmarche og troede at jeg allerede var død, havde ladet Fanen plante, førend Detachementet, der skulde ombringe mig, var kommet tilbage."

"Bug-Jargal stod med korslagte Arme og betragtede den sørgelige Fane. Pludseligt vendte han sig om, gjorde nogle Skridt, som for at stige ned ad Klippen, og udbrød: '"Gud! Gud! Mine ulykkelige Kammerater!'" — Han kom tilbage til mig: — '"Horte Du Kanonskuddet?'" spurgte han. — Jeg svarede ikke et Ord."

'"Broder, det var Signalet! Nu fører man dem til Døden.'"

"Hans Hoved sank ned paa hans Bryst, og han traadte ganske tæt hen til mig."

""Jil til din Kone, Broder! Rask skal vise Dig Vei."" Han fløitede en afrikansk Melodie, Hunden gav sig til at logre med Halen, og gik hen imod Udgangen af Dalen."

"Bug-Jargal greb min Haand og tvang sig til at smile; men det var et krampeagtigt Smil."

""Lev vel!"" raabte han til mig med stærk Stemme, og forsvandt i det tætte Buskads, som omgav os."

"Jeg stod, som lynslagen. Det svage Begreb, jeg havde om hvad der var foregaaet og skulde foregaae, lod mig ane den frygteligste Ulykke."

"Da Rask saae sin Herre forsvinde, styrtede han ud paa Kanten af Klippen, og rystede Hovedet med en klagende Hylen. Nu vendte den tro Hund tilbage med Halen imellem Benene; dens store Øine stode fulde af Taarer, og den kastede et uroligt Blik paa mig. Derpaa vendte den tilbage til det Sted, hvor dens Herre var forsvunden, og gjoede gjentagne Gange. Jeg forstod den og nærede samme Frygt, som den; derfor gjorde jeg nogle Skridt efter den, og nu foer den afsted som en Piil, idet den fulgte Bug-Jargals Spor. Jeg vilde snart have tabt den af Sigte, endskjondt jeg løb af alle Kræfter, hvis den ikke af og til havde standset sit Løb, for at give mig Tid til at indhente den. — Saaledes ilede vi gjennem dybe Dale og klattrede over skovbegroede Høie. Endelig — —"

D'Auverneys Stemme qvaltes. En mørk Fortvivlelse stod malet i alle hans Træk, og han kunde knap fremstamme disse faa Ord:

"Bliv Du ved Thadée, jeg maa græde som en Qvinde, — jeg kan ikke — —"

Den gamle Sergeant var lige saa rørt, som Capitainen, men han gjorde Vold paa sig selv, og begyndte saaledes:

"Med Deres Tilladelse — — Eftersom De ønsker det, min Capitain — — jeg maa da sige Dem, mine Herrer Of-

ficerer, at skjøndt Bug-Jargal, kaldet Pierre, var en stor Neger, ædel, kraftfuld, og den kjekkeste Karl under Solen efter min Capitain, saa var jeg ikke destomindre yderst fjendtligsindet imod ham, hvilket jeg aldrig vil kunne tilgive mig selv, endskjøndt min Capitain allerede har tilgivet mig det. Da jeg derfor fik at høre, at min Capitain skulde dræbes den anden Dags Aften, blev jeg saa rasende forbittret paa det ulykkelige Menneske, at jeg med en sand Helvedglæde forkyndte ham, at han, eller, hvis han undveg, ti af hans Stalbrødre, skulde bøde for dette Drab, og at de skulde skydes til Repressalie, som man siger. Han forblev ganske rolig ved denne min Erklæring, men en Time efter tog han Flugten igjennem en stor Aabning, som han havde anbragt — — "

D'Auverney yttrede sin Utaalmodighed ved en heftig Bevægelse, og Thadée vedblev:

"Velan, da man saae den store sorte Fane paa Klippen, og han endnu ikke var kommen tilbage, hvilket ikke forundrede os, blev Signalet givet ved et Kanonskud, og jeg blev commanderet til at føre de ti Negere ud til Executionspladsen, kaldet den store Djevels Svelg, og som laae i en Afstand fra Leiren af omtrent — — dog det er ligegyldigt! Da vi vare komne der, saa indsee De nok, mine Herrer, at det ikke var for at lade dem løbe; jeg lod dem altsaa binde, som det sig hør og bør, og opstillede mine Pelotons. — I det samme saae jeg den store Neger styrte ud af Skoven; og blev høilig forbauset derover. Han ilede hen imod mig ganske forpustet."

""Jeg kommer til rette Tid!"" udbrød han. ""God Dag, Thadée.""

"Ja, mine Herrer, han sagde kun dette og gik derpaa hen og løste sine Kammerater. Jeg stod, som sagt, ganske forbauset. Nu opstod der en stor Ædelmodigheds-Kamp imellem de Sorte og ham, der gjerne maatte have varet lidt længere — — men — — ja, jeg maa tilstaae, det var mig selv, som afbrød den. Han stillede sig paa de Sortes Plads;

i dette Øieblik styrtede hans store Hund — — stakkels Rask! ud af Krattet og foer mig lige i Struben. — O, min Capitain, gid han havde holdt mig fast noget længere! — Men Pierre gav et Tegn, og den stakkels Hund slap mig; dog kunde Bug-Jargal ikke forhindre den fra at lægge sig ved hans Fødder. Saa — — jeg troede at De var død, — — jeg var rasende forbittret — — jeg raabte — —"

Sergeanten udstrakte sin Haand, saae stift paa Capitainen, men kunde ikke udtale det frygtelige Ord: Fyr! — Endelig fattede han sig og vedblev:

"Bug-Jargal faldt. — En Kugle havde knust hans Hunds ene Forpote. — Siden den Tid, mine Herrer," — her rystede den gamle Sergeant sørgmodig paa Hovedet — "siden den Tid er stakkels Rask halt. Nu hørte jeg Nogen stønne og sukke i det nærliggende Krat, og styrtede derind; det var Dem, min Capitain; en Kugle havde truffet Dem, i det Øieblik De ilede til, for at frelse den store Negers Liv. — Ja, min Capitain, De sukkede; men det var for hans Skyld! — Bug-Jargal var død! — Man bragte Dem tilbage til Leiren. Deres Saar var til Lykke ikke dødeligt, og De blev snart helbredet, takket være Deres ømme Hustrues kjærlighedsfulde Omsorg."

Sergeanten taug. D'Auverney gjentog med en høitidelig og smertefuld Tone:

"Bug-Jargal var død!

Thadée lod sit Hoved synke ned paa sit Bryst, og stammede grædende: "Ja, og jeg var hans Morder!"

Her ender Capitain d'Auverneys Fortælling om den ulykkelige, hoimodige Bug-Jargal; men da man har indseet, at det maatte interessere Læserne, at erfare noget om de øvrige Personers videre Skjebne, paa hvilke Deres Opmærksomhed er bleven henledet i disse Blade, saa har man indhentet de fornødne Efterretninger desangaaende.

Capitainens Melankolie havde en dobbelt Aarsag, deels Tabet af hans elskede Marie, der blot var bleven frelst fra Fortet Galifets Brand, for kort Tid efter at omkomme i Luerne, da Capstaden blev afbrændt. Hvad d'Auverneys videre Skjebne angaaer, da vendte han efter sin dyrebare Hustrues Død tilbage til Frankrig, hvor han tog Tjeneste i Republikens Armee. Nogle Aar efter de nys fortalte Begivenheder fandt man ham Dagen efter et Slag, der var faldet ud til Fordeel for de seiervante, franske Vaaben, død paa Valpladsen, tilligemed hans brave Sergeant og trofaste Hund, der laae livløse ved hans Side. —

Ende.

REGIA · SIS · HAFNIENSIS · BIBLIOTHECA

